Premiul Convenţiei Europene de Science Fiction

anticipaţia

Colecţia Povestiri Ştiinţifico - Fantastice

68 pagini • 30.000 lei

romulus bărbulescu
ray bradbury
ovidiu bufnilă
florin munteanu
jean - lorin sterian

interviu cu
ian watson

lumea lui
harry potter

dănuţ ungureanu

567 Albă ca Zăpada zboară la New York

SHREK
(Shrek) DVD

Comedia, realizată în întregime pe calculator, prezintă aventurile lui Shrek, un căpcăun verde căruia îi place singurătatea, dar a cărui mlaştină este invadată de creaturi de poveste, alungate de diabolicul Lord Farquaad. Pentru a-şi redobândi singurătatea, Shrek trebuie s-o salveze pe prinţesa Fiona, cu care Farquaad intenţionează să se însoare, din ghearele unui dragon.

An: 2001; Gen: Fantasy/ Comedy Cu (voci): Mike Myers, Eddie Murphy, Cameron Diaz, John Lithgow, Vincent Cassel; Regie: Andrew Adamson, Vicky Jenson; Compania: UNIVERSAL PICTURES

AVERTIZAREA
(The Ring) DVD

Totul a început ca o altă legendă urbană. Povestea şoptită a unei casete de coşmar care aduce moartea tuturor celor ce o urmăresc, şapte zile mai târziu. Dar când patru tineri au parte de o moarte misterioasă la exact o săptămână după vizionarea casetei, reporterul Rachel Keller se hotărăşte să vadă şi ea această casetă. Acum, legenda se adevereşte, timpul trece, iar Rachel are numai şapte zile la dispoziţie să dezlege misterul Avertizării.

An: 2002; Gen: Horror/Thriller; Cu: Naomi Watts, Martin Henderson, David Dorfman; Regie: Gore Verbinski; Compania: UNIVERSAL PICTURES

O MINTE SCLIPITOARE
(A Beautiful Mind) DVD

Adevărata poveste a matematicianului John Nash Jr., care e recrutat de CIA pentru a sparge un cod. Stresul impus de secretul muncii sale se va dovedi a fi prea mult pentru Nash, care va deveni un paranoic cu tendinţe schizofrenice. Soţia îi va rămâne alături şi, cu timpul, Nash îşi va redobândi sănătatea mintală, câştigând în final chiar premiul Nobel. Filmul a luat premiul Oscar pentru cel mai bun film.

An: 2001; Gen: Drama/Mystery; Cu: Russell Crowe, Jennifer Connelly, Ed Harris; Regie: Ron Howard Compania: UNIVERSAL PICTURES

NUMĂRUL MAXIM
(Threshold) VHS

Echipajul navetei spaţiale Oklahoma revine pe Pământ după o misiune de rutină, însă membrii echipajului nu ştiu că au adus cu ei un "invitat" din spaţiu ale cărui seminţe incubează în corpul omenesc. Ceea ce părea a fi răspunsul la întrebarea *"suntem singuri în spaţiu?"*, devine în scurt timp o adevărată oroare. O luptă contra cronometru, pentru a opri invazia extraterestră.

An: 2003; Gen: Sci-Fi; Cu: Nicholas Lea, Jamie Luner; Regie: Chuck Bowman; Compania: UNIVERSAL PICTURES

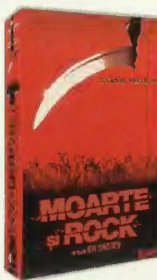
LIMITĂ DE VIAŢĂ
(Do or Die) VHS

În viitorul nu foarte îndepărtat, boala îmbătrânirii rapide face ravagii pe planetă. Sunt infectaţi mai bine de jumătate din oameni şi împărţiţi în două grupuri: "curaţi" şi "infectaţi". O dată ce ai fost infectat, îmbătrâneşti un an pe zi, dacă nu iei o doză zilnică de Anzanol, singurul medicament care poate opri procesul de îmbătrânire.

An: 2003; Gen: Sci-Fi; Cu: Shawn Doyle, Polly Shannon; Regie: David Jackson; Compania: UNIVERSAL PICTURES

MOARTE ŞI ROCK
(Slash) VHS

SLASH, o trupă rock aflată în plină ascensiune, ar ucide pentru succes. Într-o noapte, apare un străin cu o scrisoare care îi atrage în trecut. Amestecând umorul macabru cu filmul de groază, MOARTE ŞI ROCK este un thriller psihologic care vă va da cu siguranţă fiori. El redefineşte "timpul recoltei".

An: 2002; Gen: Horror/Thriller; Cu: Steve Railsback, Craig Kirkwood, Danny Keogh Regie: Neal Sundstrom Compania: UNIVERSAL PICTURES

adrian bănuță

O SUTĂ UNU ȘI TOP 15

În aprilie 1974, Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice se oprea la numărul 466. Au trecut 101 numere de atunci și peste 30 de ani.

S-a așternut destul praf peste fandomul românesc. Dar poate că nu e așa. Poate nu-mi dau bine seama. Poate nu e mult praf, ci o cantitate normală, mioritică. Poate că au rămas doar puțini oameni în fandom. Totul este legat de punctul de referință.

Stați puțin! Să nu se înțeleagă acum că persoanele active - absolut respectabile - nu freacă sârguincioase tastaturile, mouse-urile, penelurile și toate ustensilele necesare unei activități culturale remarcabile.

Nu, departe de mine gândul! Oamenii ăștia, pe care îi poți număra pe degete, sunt, sincer, de felicitat pentru abnegația de care au dat și dau dovadă.

Dar, cu toate că se "muncește" frenetic, lucru ușor de constatat și în admirabila noastră economie, cu toate că sunt înfăptuiri mărețe - zeci de volume publicate, în două, trei sute de exemplare - efectul este departe de a fi cel dorit.

Pe cuvânt că nu-mi dă pace o remarcă a lui Cristian Tudor Popescu: "Ceaușescu a luat cu el în mormânt și SF-ul românesc". O remarcă ce a făcut ceva valuri prin anii '90. Îmi spuneam: "Dom'le, n-a ghicit, dar era pe aproape. SF-ul românesc e bine mersi, dar mișcarea SF e dusă!" Și, cum mă consumam nervos - lucru agravat și de un citat din recenta carte a lui Victor Martin: "Romanul *Elogiul muncii de partid* a fost scris într-o perioadă în care science fiction-ul nu se mai citește" - primesc răvașul unui amic, care-mi spulberă toate îndoielile.

Iată ce-mi scrie: "Eu îmi văd de ale mele. Să-și vadă și fanii de ale lor. Fandomul n-are decât să se organizeze. Că doar de-aia e format din fani. Ca să se dezorganizeze și reorganizeze. Scriitorii scriu, traducătorii traduc, editorii îi exploatează pe toți cei susmenționați și se umplu de bani".

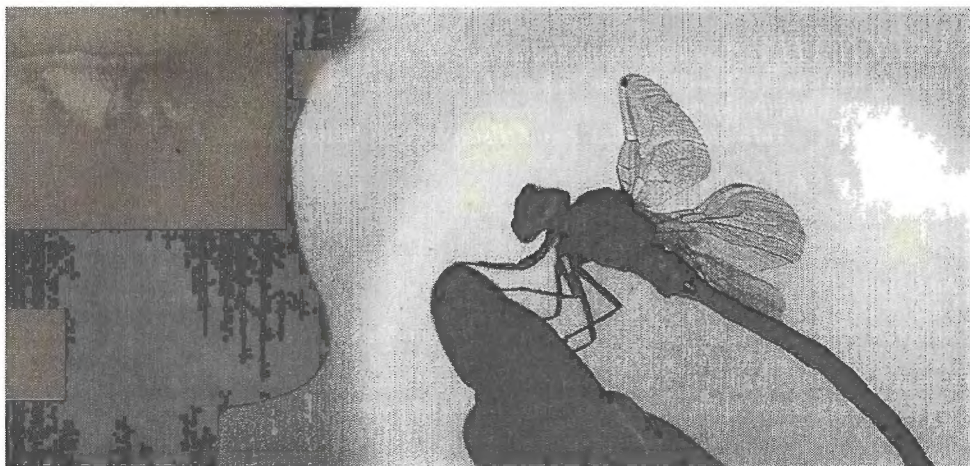
Și mi-am zis că omul are dreptate. De aceea vă propun, pentru acest nobil scop al umplerii de bani, să scuturați colbul din bibliotecă, să vă stoarceți "esența neuronilor " și să puneți pe hârtie sau pe e-mail după cum urmează?:

fanii: o listă cu cele mai bune 15 povestiri ale ultimilor 15 ani.

(nu o vom lua în considerare la editarea antologiei care va sparge toate vânzările și ne va oferi un binemeritat concediu în Hawai, dar o să aveți satisfăcut orgoliul de a fi contribuit la decernarea premiului de popularitate + diplomă cartonată unui sărman truditor al literelor), sunt 15 ani, 15 povestiri, 15 autori!

scriitorii: o listă cu cele mai bune 15 povestiri ale ultimilor 15 ani (regulamentul concursului și amănunte suplimentare găsiți pe www.anticipatia.ro).

O mare parte din texte o să le citiți și pe www.romaniasf.ro, unde va fi cea mai mare bibliotecă on line de literatură a imaginarului din România.

ANTICIPAŢIA 567

ANTICIPAŢIA - revistă editată de Fundaţia SocRaTeE, preşedinte Alexandru Mironov
Adresa: Calea Victoriei 155, bl D1, Sc 2, Ap 55, Sector 1, Bucureşti Telefon: 021-231.06.58 / 231.10.02
www.anticipatia.ro *ISSN 1220-8620*
Anticipaţia # Alter Ego # Psihologia # Ştiinţă şi Tehnică

Redactor şef: Adrian Bănuţă
adriannbanuta@yahoo.ro / adrian.banuta@anticipatia.ro
telefon: 0722.445.370

Art Director: Ionut Bănută
Web master: Mugurel Cornilă
Seniori editori: Ovidiu Bufnilă, George Ceauşu, Florin Munteanu, Dodo Niţă, Mihai Dan Pavelescu, Dănuţ Ungureanu.
Editori: Traian Bădulescu, Marian Coman, Marius Damian, Bogdan Gheorgiu, Gyorfi-Deak Gyorgy, Eduard Pandele, Florin Pîtea, Liviu Radu
Corectură: Ioana Stănescu

Culegere: Otilia Costache
Corectură: Traian Bădulescu
Copertă: Ionuţ Bănuţă
Difuzare: Adriana Murariu socratee@k.ro Telefon: 021 / 231.10.02
Publicitate: Alina Partenie 0740.688.616

bogdan tudor bucheru

VIRTUAL DE VIRTUAL

Despre cât de "minunat" este fandomul românesc s-a vorbit şi se va mai vorbi. Cred că pot generaliza fără să greşesc prea mult şi să afirm că scumpul nostru fandom se trage, trăieşte şi se manifestă numai prin vorbe, cel puţin în ultima perioadă ***(Articolul, publicat iniţial în revista Taberei Atlantykron, are vreo trei anişori, dar lucrurile nu s-au schimbat prea mult de atunci - n.r.).*** Este mai virtual decât tot Internetul la un loc, mai abstract decât toată matematica, mai indefinit decât fantasmele copilăriei şi mai nefolositor decât şurubelniţa cu cap rotund. Şi ce dacă?!

Adevărata problemă este aceea că fiecare are propria concepţie despre ce este (mai exact despre ce ar trebui să fie) mişcarea românească de SF, concepţie care doar foarte rar, temporar şi parţial se aseamăna cu a altora. Ca rezultat, orice iniţiativă pleacă de la nişte premise împărtăşite, în cel mai fericit caz, de o minoritate. Eşecul este garantat din start şi tocmai de aici s-a născut şi mitul imposibilităţii reformării fandomului.

Cea mai proaspătă experienţă este aceea a RomConului virtual, întreprindere care se dorea a oferi o modalitate interactivă de comunicare şi mobilizare a doritorilor de SF. Ce a urmat? Exact ceea ce se şoptea deja pe la colţuri. În numai câteva săptămâni, un instrument foarte util fandomului a fost transformat într-un canal de scurgeri. Fiecare are atâtea mizerii de împărtăşit! Se poate emite ipoteza că de altceva nici nu mai este loc... Când s-a ajuns la voturile propriu-zise, evident, nu a mai fost nimeni care să o facă, pentru că "ştiam eu că aşa o să fie! Nu ai cu cine discuta... Nu are rost...". Eroarea a fost şi aici imaginea pe care idealiştii o au despre fani, cum că aceştia ar fi o grupare de persoane dornice de a lua parte la spectacolul SF-ului autohton, când de fapt ei vor în primul rând să urce pe scenă, unde, odată ajunşi, spun şi fac ceea ce ştiu, adică mai nimic. Am putea postula faptul că SF-istul român nu e SF-ist destul, dacă nu e şi fudul.

FNTSF-ul este în prezent o altă dovadă a virtualului în care ne mişcăm. Având în spate bagajul deja "mitologic" al ineficienţei şi relei intenţii, organizaţia nu este de fapt decât reflecţia fandomului nostru, care acum îşi reneagă creaţia, transferând asupra ei toate cauzele neajunsurilor şi frustrărilor pe care le resimte. Bineînţeles că fiecare SF-ist, măcar o dată,, n-a avut încotro şi s-a aplecat să pupe mâna "naşului", întorcându-se apoi printre ai săi ca să rânjească pe sub mustaţă şi să spună că doar a mimat sărutul compromiţător, dând astfel cu tifla asupritorului.

Acum, încercarea de a revigora FNTSF-ul (încercare aflată la a câta ediţie oare?) se izbeşte, inevitabil, de "răul virtual" pe care îl ascunde, de profiturile pe care le-ar trage ei, ceilalţi, "negativii". Pe scurt, intriga acestei povestiri ieftine, care are drept personaj hulit FNTSF-ul, îmi pare a fi următoarea: "A fost odată (prin '90) un fandom minunat, în care totul era posibil şi toţi erau fericiţi (paradisul SF-istului, cu alte cuvinte). Şi pentru că totul era atât de frumos, ispita de a avea şi mai mult (nesătui sunt peste tot), ori curiozitatea (sursa celor mai multe nenorociri), ori prostia (nu are rost să comentez), ori toate astea la un loc au dus în cele din urmă la conceperea FNTSF-ului. Naşterea lui a fost salutată cu trâmbiţe şi surle, deşi durerile facerii au lăsat urme adânci asupra mamei-fandom. Iar nou-născutul creştea într-un an cât alţii într-o zi, şi era tot mai răsfăţat şi iubit de tot mai puţini.

Apoi s-a aflat (pentru a capta definitiv atenţia neatenţilor) că principele mai avea un frate geamăn, mai mic şi bastard (unii ar putea crede că e vorba de ARSFAN), care se hrănea de la acelaşi sân, periclitând şi mai mult sănătatea şubredă a tinerei mame. Iar acest frate, anemic la trup, dar vioi la minte şi bun la suflet (atât cât mai avea), s-a retras curând în munţi, unde a încremenit ca o veşnică sulă în coasta fratelui mai mare şi mai rău. Şi astfel sfâşiată de lehamitea pentru cei doi fii nerecunoscători, risipitori, rivali şi paranormali, mama-fandom a căzut la pat, bolnavă şi neputincioasă, visând cu lacrimi amare la clipa în care complexul lui Oedip îşi va întoarce faţa spre ea, semn că sfârşitul îi e aproape". Cam asta ar fi, în spaţiul virtual, povestea neterminată din lipsă de resurse şi de fugit scriitor cu secretara a miticului fandom care a fost cândva şi în care vom reajunge cu toţii într-un târziu, dar nu pe acest tărâm, ci în altul, şi mai virtual.

DIN NOU ÎMPREUNĂ

(fragment din articolul omonim publicat în nr. 155 al Jurnalului SF)

Prezența grupului de Știința Complexității la Atlantykron a însemnat pentru unii deschidere, pentru alții indispoziție sau nedumerire (ce caută știința aici când "se știe că este cea care omoară" pasiunea prin răceala rațiunii, este cea care "distruge corola de minuni a lumii"- sau nici aici nu scăpăm de școală? etc...). Pentru a lămuri poate extraordinara legătură între SF și Știință, și implicit și scopul și rolul nostru pe insulă, doresc pentru început să vă reamintesc o discuție purtată, pe mal în fața bacurilor, în 1993. Se încerca pentru a nu știu a câta oară catalogarea strictă a genului literar SCIENCE-FICTION, catalogare ce a stârnit întotdeauna numeroase controverse în special în apropierea momentelor de premiere.

Când o lucrare poate fi considerată că aparține SF-ului? Care este raportul dintre știință și ficțiune? Până unde ne putem juca cu imaginația, fără a crea și induce în conștiința oamenilor aspirații false și necesități aparente? Care este raportul dintre intuiție și imaginație? Și la urma urmelor, ce dorește de fapt acest gen de literatură atât de la modă azi?

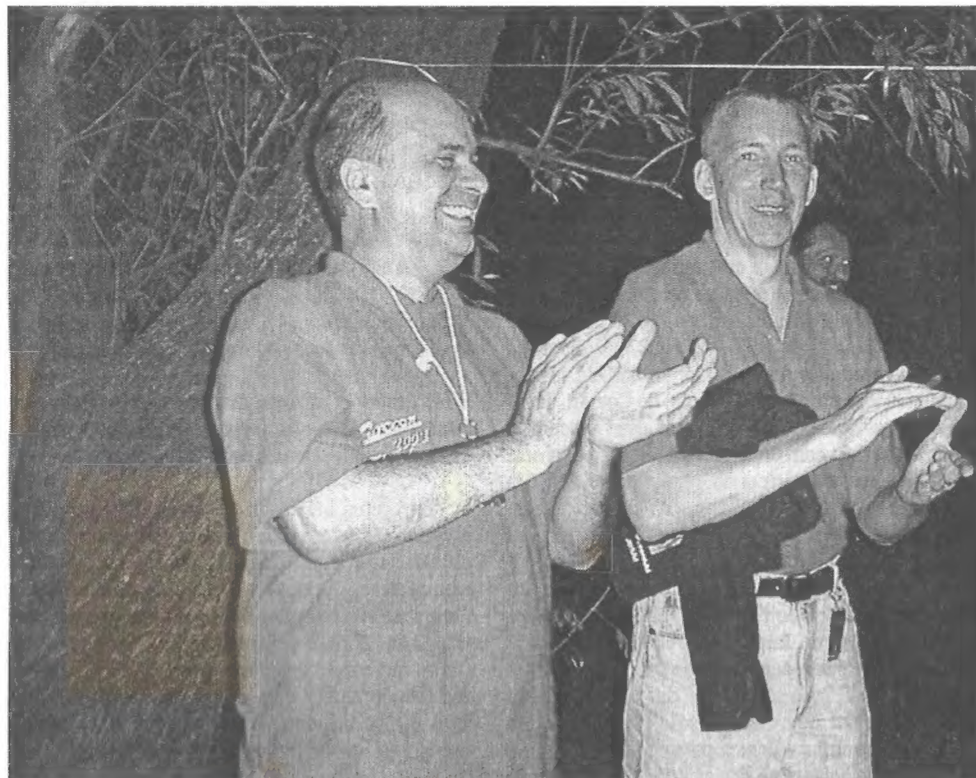
Din intervențiile domnului George Anania și domnului Romulus Bărbulescu am rămas atunci, pentru prima dată, cu un răspuns la această ultimă întrebare, răspuns pe care tind să-l accept: ***literatura SF este o încercare de delimitare indirectă a umanului, de identificare a limitelor pe care omul le simte în tot ceea ce face, în fond, un exercițiu de autocunoaștere.***

Și, deci, orice lucrare care are acest scop se poate încadra în genul SF. Extraterestru este tot ceea ce nu intră în canoanele terestrului, IT-ul este un fel de "complementar" al omului, prin a cărui descriere imaginativă, omul de fapt se autocunoaște, se autodefinește. Și din acest punct de vedere, întreaga literatură SF capătă brusc altă dimensiune. Citind printre rânduri, începi să descoperi o lume frustrată de limite spațio-temporale, dominată de aparatură, pândită de pericole la tot pasul, o lume în care trebuie să ai proprietăți neobișnuite pentru a supraviețui. Dar, tot printre rânduri, poți simți cum idei noi, ce degajă un optimism reconfortant, se înfiripă, prind contur și "evadează" apoi în universul înconjurător, devenind realități palpabile. Deci, literatura SF pulsează o dată cu dorințele, nedumeririle și spaimele omului, cu tendința permanentă a acestuia de a evada din "închisoarea" în care, poate singur, s-a închis demult. Este o literatură vie, cantonată între prezent și viitor.

De cele mai multe ori, omul de știință desconsideră o asemenea literatură, catalogând-o ca fiind un adevărat "garbage": un "ceva" ce nu este nici știință, nici literatură. Dar, dacă ar putea trece peste acestă "prejudecată", și ar citi lucrările SF cu alți ochi, poate și-ar schimba părerea. Și asta cel puțin din două motive:

Pe de-o parte, acest gen de literatură îi va sugera, indirect, modul în care sunt percepute, de marele public, ideile științifice de bază din domeniul cu care se ocupă. Este evident pentru oricine că erori elementare de utilizare a unor noțiuni sau de prezentare directă sau indirectă a unor fenomene fizice nu pot fi admise nici chiar sub masca fanteziei sau ficțiunii, cu atât mai puțin sub scuza de a nu fi cunoscută adevărata față a fenomenul fizic respectiv. Un scriitor de SF nu poate fi un ignorant în ale științei. Prezența acestor erori în anumite lucrări poate fi considerată și o vină generală a oamenilor de știință care fac prea puțin pentru a "umaniza" formalismul matematic specific, pentru a apropia domeniul de care se ocupă de înțelegerea medie. Ar putea face excepție cazul în care "eroarea" este impusă de o strategie a eludării conștiente a unora dintre legile fizice pentru a construi un univers cu proprietăți noi. O asemenea abordare însă nu este la îndemâna oricui.

Pe de altă parte, omul de știință ar putea descoperi în literatura SF intuiții și conexiuni, îngropate sub aparența fantasticului și care pot constitui, după o reașezare impusă de rigorile științei, puncte de plecare într-o teorie nouă. Sau, poate la fel de interesant, el poate descoperi eseuri, scrise de oameni cu solide cunoștințe

Florin Munteanu și David Anderson - departamentul de știință al Academiei Atlantykron

științifice, care au încercat să creioneze consecințele aplicării la nivel social global a unor teorii aflate deja pe masa de lucru.

Unul dintre fizicienii care a renunțat la cariera științifică din cadrul Universității din Minnesota, pentru a se dedica scrisului în acest domeniu fascinant al SF-ului, este Poul Anderson, cunoscut fanilor SF din țara noastră prin cartea apărută la editura NEMIRA: Povara cunoașterii - ziua în care a început schimbarea.

"...cu toate limitele ei, acest gen de literatură constituie o muncă fascinantă. Îți permite să sondezi viitorul, îți oferă șansa de a te juca cu ideile, de a studia reacțiile omului și de a arăta consecințele teoriei aplicate în practică." - spune Poul Anderson și îl credem, căci Povara Cunoașterii este o dovadă concretă, de calitate a întâlnirii dintre omul de știință și omul de creație literară. Și, pentru a fi și mai convingător în a susține utilitatea - dar și responsabilitatea - literaturii SF în formarea și propagarea unei idei științifice noi, vă voi prezenta o paralelă între Știința Complexității, știință de sinteză a cunoașterii umane definită prin 1985 și Nexialism, o versiune SF a unei științe asemănătoare, generată de aceleași necesități dictate de dorința de a înțelege și stăpâni NOUL.

Nexialismul, denumire "inventată" de A.E van Vogt, în romanul SF Odiseea navei Space Beagle (apărut în colecția Fantastic Club a Editurii Albatros în 1978, reeditat de editura Vremea în 1996 sub numele de Fauna spațiului n.r.), este o știință ce permite exploratorilor galactici să înfrunte situații principial noi, pentru care nu există soluții "memorate" de experiența omenirii. Realismul modului în care van Vogt a reușit să definească nexialismul - de la necesitate și până la consecințe sociale ale aplicării sale, mi-a permis să intercalez citate din roman (în paranteză sunt notate paginile din care s-au extras citatele), într-o scurtă prezentare a ceea ce azi numim Știința Complexității. Dar despre toate acestea, și despre ce s-a întâmplat pe insulă și mai ales de ce, în numerele viitoare.

OU SONT LES NEIGES D'ANTAN?

De câte ori mă duc cu gândul la satul meu de baștină, Cucuteni, de tot atâtea ori îmi trec prin fața ochilor imaginile tăcute ale peisajului Dumnezeiesc de acolo, imagini de acum aproape 30 de ani: via stufoasă și rodnică pornind chiar din spatele caselor și colindând dealurile până dincolo de Cotnari, docarul în care, de cele mai multe ori când plecam la cumpărături, făceam drumul până la Târgu-Frumos, împreună cu tatăl meu și cu vizitiul roșiatic la față care mâna liniștit și sigur caii, zăpada cât casa ce stârnea haitele de lupi, țurțurii de ghiață pe care gerul îi plămădea pe streașină îmbiindu-mă să-i rup și să-mi potolesc setea cu ei, grădina de legume din care vara furam harbuji și gălbenei și îi urcam pe cotețul porcului unde, împreună cu Ion, prietenul meu din sat, îi tăiam la repezeală cu o sârmă și îi mâncam până la coajă, mâzgălindu-ne din cap și până-n picioare, dealul dintre râu și șosea pe care urcam primăvara pentru a culege toporași și steluțe...

Oamenii, blânzi și înțelegători, feriți parcă de greutățile de zi cu zi, adevărați truditori locali ai unui sistem social pe care eu nu îl înțelegeam și de care nici nu-mi păsa: o lume uitată de civilizație și, totuși, generatoare de civilizație, plină de simboluri arhaice cărora le uitasem înțelesul, așteptând ceva sau pe cineva care să facă dezvăluiri cutremurătoare, o lume în care timpul pășea legănat, mirosind ici și colo câte o floare, deschizând pe alocuri pământul în care se zăreau vase minunate din ceramică roșie de pe vremea când și el era flăcău...

De ce toate astea într-un context asemeni celui de aici?

Tot în mintea mea, mult mai târziu, aceste imagini s-au contopit cu cele izvorâte dintr-un text SF, o minune a literaturii, în care oamenii, trăind, printr-o sordidă reciclare, într-o ETERNITATE cum numai Asimov putea să și-o imagineze, ajung să descopere strămoșii călătoriți prin vreme și așezați dincolo de această eternitate, într-un sat uitat de lume. "Sfârșitul eternității" este, de fapt, începutul unei alt fel de evoluții. În acel "sat" am redescoperit, hiperbolizate, mereu prezentele imagini din amintirile mele. De atunci mă chinuie gândul de a iniția, virtual mai întâi, o altă (nouă) utopie: simbolic, am denumit-o "TERMINUS", apoi, **Komunitatea Kogaion.**

Oameni care, odată, făceau parte din fandom și care, apoi, s-au lăsat de "meserie", m-au încurajat.

Unul dintre ei, Costin Pană, coleg în Cenaclul Pozitronic, Asociația Geneze și Fundația pentru Tineret Buzău și vechi prieten, nu mai este.

Petrecerea lui Costin pe tărâmuri necunoscute, întoarcerea din lumea de dincolo a "Colecției", energia năucitoare a lui Adrian Bănuță precum și infuzia proaspătă de "orizont" în Centrul pentru Studii Complexe au făcut să-mi aduc aminte de acest proiect. Și să-l consider potrivit pentru o lansare pe net dar nu numai, deoarece toate acele întâlniri din cadrul fandomului pe care le sper reluate vor fi cadrul ideal pentru lansarea provocării: crearea regulilor, cadrului și conținutului pentru Komunitatea Kogaion.

Contextul actual, în care mișcarea (sic!) S.F. - altădată falnică și plină de intenții, s-a transformat în grupuri de discuții pe net, cu greu se mai poate numi favorabil și mustind de idei și imaginație.

Deoarece sunt grupuri în care, în afară de câteva confruntări inteligente inițiate cu bună știință și, poate, cu speranță de câțiva mai vechi purtători de stindard (între care Ovidiu Bufnilă pare, de departe, LIDERUL), nimic bine conturat nu se întrevede. Imediat ce apar, bunele intenții sunt împroșcate cu noroi, fiecare dintre participanți având impresia că știe mai multe decât oricine altcineva și că este precursorul cuiva. Starea este generată, poate, și de ascunderea identității printr-un nickname oarecare și de lipsa de autoreglare în confruntări față în față. Plus - schisme mai vechi, atât de vechi încât a început să miroasă a fandom în putrefacție oriunde te învârți.

Acea stare de "turism S.F." de pe la mijlocul anilor '90 a fost vehement criticată și, pe alocuri, criticii chiar aveau dreptate. Având în vedere însă că, în România, cu greu îți poți câștiga existența ca scriitor - indiferent de ce gen te apropii - și, în majori-

tatea cazurilor, pentru cei care mai scriu există a doua sau chiar a treia slujbă, intenția lui Bănuță de a deschide pofta de consum S.F. poate duce, paradoxal, la reluarea și chiar dezvoltarea acelor tabere, zile, seri, festivaluri S.F. Și asta deoarece, toți știm, domeniul turistic este, în toată lumea, un mijloc ideal pentru a face bani și a promova orice, inclusiv S.F.-ul.

Iar turismul este chiar al dracului de la modă!...

În acest gust general pentru aventură, pe fondul unei rezonante teme a S.F.-ului anilor '50 precum dorința umană pentru explorare și legătura dintre asumarea riscului și expansiunea spiritului uman, încă valabilă, din nou valabilă acum, la început de mileniu, vreau să lansez această provocare:

KOMUNITATEA KOGAION.

Mai întâi on-line, la

www.kogaion.ro

O PATĂ DE CULOARE PE UN OCHI DE PIATRĂ

Există, fără îndoială, o memorie ancestrală a locurilor, a cărei esenţă nu se ştie sau nu se doreşte a se afla, în răsfrângerile căreia evenimente aparent banale se transfigurează hiperbolic, devenind mituri, legende sau tradiţii, cu semnificaţii existenţiale care transcend realităţile în perspectiva lor. Cu siguranţă toţi cei ce au fost pe Atlantykron au trăit acest fenomen.

În acest spaţiu, spectaculos pentru participanţi, legendar pentru cei ce aud istorisindu-se despre el, fabulos pentru cei ce speră să ajungă acolo, începând cu acest secol (din 2001), în zona Amfiteatrului, poate fi văzut un banner de culoarea albastrului de Voroneţ, cu o siglă aurie ce reprezintă o lebădă în zbor avântat. Toţi cei de pe insulă s-au obişnuit cu simbolul şi ştiu că reprezintă grupul de la Suceava. Dar cum ajunge acest "cel mai numeros grup de pe Atlantykron" pe Dunăre, cine sunt ei şi de ce vin acolo, este un lucru pe care puţini îl ştiu. Să vedem pe scurt povestea lor (sau ceea ce vor ei să se vadă pentru că nu vor vorbi despre ei nici la postul de radio al Insulei, nici în grupurile de discuţii de care te împiedici peste tot în timpul verii şi nu vor fi văzuţi decât sporadic nici în Kalvar).

În primăvara anului 2001, Centrul pentru Studii Complexe din Bucureşti, în virtutea unor colaborări mai vechi în domeniul şcolilor de vară (Metamorfoze, Complexity, Fractal), contactează Societatea ştiinţifică Cygnus (lat. lebădă) din Suceava în vederea organizării unor ateliere şi selectării unor tineri participanţi din zonă (Bucovina) pentru Academia de Vară Atlantykron. Aşa a început totul. De atunci, an de an, 10 luni pe an, o echipă de 15 până la 20 de persoane lucrează la Suceava pentru pregătirea participării la Atlantykron, pregătire care pe de o parte înseamnă selecţia participanţilor iar pe de altă parte organizarea atelierelor ce vor fiinţa pe insulă sub coordonarea Cygnus-ului sau în parteneriat.

Cine sunt aceşti 15 - 20 de oameni? Sunt o parte din membrii Cygnus: fizicieni, matematicieni, ingineri din cele mai diferite domenii, medici, psihologi şi pedagogi, domici de a da o şansă tinerilor din zonă ce doresc să ştie mai mult, ce doresc să se afirme şi să se implice în viaţa ştiinţifică şi artistică. Grupul de la Suceava, deşi numeros, nu va avea în nici un an în componenţă mai mult de o treime de foşti participanţi la ediţiile anterioare taberei şi asta nu pentru că nu ar merita ci pentru că dorinţa organizatorilor este să dea posibilitatea cât mai multor tineri să trăiască aventura cunoaşterii alături de personalităţi de seamă ale culturii şi ştiinţei româneşti şi universale.

Echipa de psihologi şi pedagogi ce realizează selecţia are însă o sarcină grea deoarece pentru cele 25 de locuri destinate participanţilor se înscriu cam 300 de liceeni cu rezultate foarte bune la olimpiadele şcolare în cele mai diferite domenii şi studenţi participanţi la concursuri studenţeşti naţionale şi internaţionale, toţi domici pe de o parte să arate ceea ce ştiu şi pe de altă parte să fie cooptaţi în echipe de studiu şi cercetare, să intre în contact cu lectorii de pe Atlantykron. Bineînţeles că de fiecare dată se urmăreşte o proporţie între domeniile de interes ale aspiranţilor, se studiază capacitatea lor de a face faţă unor provocări atât de mari, curiozitatea şi talentul lor de a disipa cunoştinţele acumulate în acest scurt timp în rândul colegilor etc.

În paralel cu selecţia, alte grupuri pregătesc atelierele în care lectori din Suceava se vor implica. Este vorba de domenii ca astronomia, ştiinţa cogniţiei, ştiinţa complexităţii, informatica, ştiinţa sistemelor şi calculatoarelor, grafica computerizată etc. Ar fi acest lucru mai uşor? Nicidecum. Sunt domenii de avangardă ale ştiinţei şi tehnologiei, domenii în care salturile sunt atât de spectaculoase încât un an pierdut te aruncă mult în urmă iar noţiunile sunt din ce în ce mai complexe şi mai greu de prezentat fără un suport matematic şi o cultură tehnică generală bine sistematizată. Se pleacă de la o problematică amănunţită, propusă, ce urmează a fi prezentată şi pe baza căreia se pregătesc prelegerile, aparatura, instrumentarul, temele practice, concursurile, temele de discuţii, în concor-

danță cu direcțiile de interes ale momentului. Dar pregătirea acestor teme este făcută larg, astfel încât în cadrul atelierelor desfășurate pe insulă discuția să poată fi ușor deviată spre direcțiile în care se constată un interes crescut a auditoriului deci ele nu vor fi asemeni unui manual închis oricărei posibilități de deviere de la noțiunile cuprinse.

Odată cu sosirea lunii august, la Suceava problemele organizatorice se încheie cu definitivarea echipei ce va însoți grupul de tineri participanți. Din cele 15 - 20 de persoane implicate 10 luni în pregătiri doar 5 vor face deplasarea, celelalte așteptând cu nerăbdare întoarcerea participanților și serile lungi în care va fi povestită viața atlantykronienilor din acel an. Problemele nu se încheie aici. Se caută sponsorizări pentru mașina ce va pleca cu materiale (în general sunt nelipsite cele 2 computere cu toată gama perifericelor necesare, telescopul și luneta astronomică, minilaboratorul de electronică cu scule, testere, aparate de măsură etc.) și pentru eventuale premii. O atenție mare trebuie dată pregătirii participanților ținându-se cont că aceștia, obișnuiți mai mult cu munca la birou, vor trebui să se adapteze repede și bine la o viață de campanie cu tot ce implică ea.

Ce se întâmplă pe insulă în grupul de la Suceava? Organizatorii și lectorii aleargă zi-lumină pentru a se asigura ca totul va ieși bine iar participanții absorb, își dilată pupilele (ca să vadă tot), își măresc lobul urechii (ca să audă tot), își deschid porii pielii dacă observă că altfel nu pot face față. Nu au timp nici măcar să doarmă. Participă cu frenezie la discuțiile cu invitați ca Mironov, Anderson, Alexandrescu, Munteanu, Caragea, Colceag etc., se confruntă în concursuri sportive sau tematice, se distrează la discotecă, la o baie în Dunăre sau la un Kalvar, savurează filmele nopții.

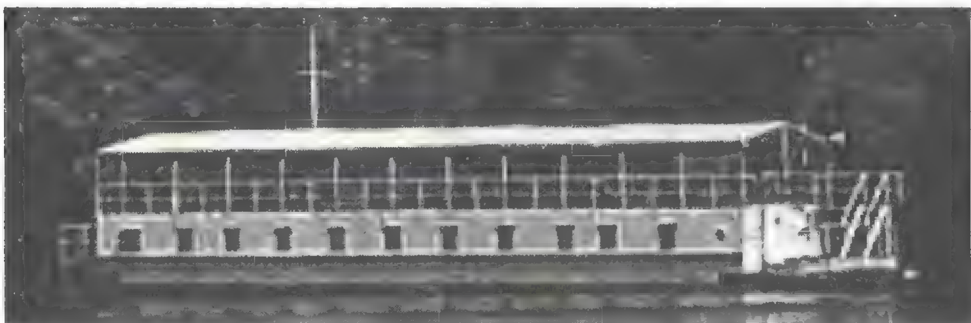
Rezultatul? O vacanță mare cuprinsă în doar 10 zile. Ajung acasă și urmăresc să se implice în alte și alte activități Cygnus, povestesc ce au văzut, speră să fie selectați și în anul ce urmează, se implică, asudă, visează, încearcă să trăiască la fel ca pe insulă, adică cu adevărat.

Ce încearcă să aducă grupul din Suceava pe insulă? Tinerețe, entuziasm, speranță.

Ce văd organizatorii? Pe un ochi de piatră, prin ochii participanților adunați aici, un viitor nu prea îndepărtat, o generație în avânt care deși nu prea se confruntă cu probleme materiale are nevoile ei, spirituale, pe care încearcă să și le rezolve ajutați de cei ce an de an luptă la București și la Cernavodă pentru ca Atlantykron să existe.

Sintetizând o stare de spirit generală, simțirea, cugetarea și fantezia unui popor în plin proces de adaptare la un ritm pierdut și care nu mai reușește parcă să țină pasul în unele privințe cu societățile occidentale, la primele ediții, un organizator, mai precis cel ce a pus bazele Atlantykronului (mi-am propus să nu dau nume pentru a nu care cumva să uit pe cineva), spera ca într-o bună zi de pe insulă să-și ia zborul spre spațiu o rachetă. Pe lângă zborul neîncetat al minții omenești prin labirintul noutăților științifice și tehnologice, zbor ajutat de cineva din SUA, sau din București, sau din Craiova, sau din Suceava, în 2002, de lângă Astro-Cygnoscop au zburat 3 rachetomodele spre cer.

În 2003 au avut loc alte două lansări: un supermodel ce a depășit limita de vizibilitate a ochiului uman simbolizând capacitățile infinite ale creierului în ceea ce privește creativitatea și o rachetă din care au fost catapultate la mare înălțime trei parașute tricolore ce au plutit mult timp duse de curentul fluviului. Dacă acestea trei reprezentau cele 3 domenii majore ale Academiei Atlantykron (arta, știința și sportul), sau cei 3 ani de participare pe insulă a grupului de la Suceava, doar modeliștii suceveni ar putea spune. Cert este că an de an, Cygnus încearcă să aducă ceva nou pe insulă, o pată de culoare, un culoar poate spre viitorul unei națiuni în care credem cu toții.

(prima parte a interviului a fost publicată în numărul 565 al revistei Anticipația)

- Domnule Ian Watson, tocmai am atins subiectul diferenței dintre piața americană și cea europeană de SF. În ultimii ani, pe plan mondial s-au remarcat două pelicule care abordează, în maniere diferite, subiectul inteligenței artificiale: "A.I." și "Matrix". Ultimul este un film american 100%, iar primul, deși a fost realizat de către americani, are la bază o idee conturată de un european. Chiar dumneavoastră ați realizat scenariul filmului "Artificial Intelligence".

Ce părere aveți despre cele două filme?

- Este adevărat, **A.I.** are o sensibilitate tipic europeană și nu prezintă multe scene violente. Spielberg a introdus în film acel "Flash-Fair",

unde sunt distruşi roboţii, pentru că s-a gândit că este nevoie şi de ceva acţiune.

Matrix este un film tipic cu super-eroi. Aici apare războiul inteligenţei artificiale împotriva fiinţelor umane. Primii trebuie să distrugă lumea pentru a supravieţui. Ei folosesc baterii pentru a-şi alimenta sistemul. Ideea de a utiliza corpul uman ca sursă de energie este complet absurdă, deoarece trebuie să cheltuieşti şi mai multă energie pentru a ţine corpurile în viaţă. Apoi, **Matrix** prezintă fiinţele umane ca într-o utopie. În primul film din această serie, care este o utopie perfectă, unele dintre personaje nu se pot adapta. Pământul a devenit de nelocuit iar inteligenţa artificială păstrează în viaţă populaţia umană, oferindu-i un trai imaginar fericit. Practic, cea mai bună viaţă posibilă. Rebelii doresc să distrugă acest sistem. Însă, de ce s-o facă? Lumea arată aşa cum arată şi nu ar oferi şanse mari de supravieţuire oamenilor treziţi din "somnul" în care sunt menţinuţi de inteligenţa artificială. Tema principală a filmului are la bază un non-sens. Pentru a da o semnificaţie aparte filmului, regizorul s-a folosit de orice formă de simbolism. Avem, odată, ideea creştină a alesului, a celui renăscut pentru a salva lumea. Apoi regizorul a "aruncat" elemente budiste... Luaţi, de exemplu, simularea luptelor sau acumularea unor informaţii, când Neo foloseşte minidiscuri care îi impregnează în minte toate cunoştinţele necesare. Simularea este la ordinea zilei în film. De fapt, consider că "Matrix" în sine este o simulare, o imitaţie. O imitaţie care înlocuieşte realitatea originală. Ca să dau un exemplu, în locul unei piramide reale avem o imitaţie construită într-un parc tematic din Las Vegas. Aceasta constituie o realitate mai semnificativă pentru majoritatea oamenilor de acolo, decât o piramidă reală. Falsul ia locul realităţii. Aici este, de fapt, şi un aspect economic. Există un film mai bun decât "Matrix", "Dark City", realizat cu un

TRAIAN BĂDULESCU ŞI IAN WATSON
dialogând la [illegible]

an în urmă şi care are la bază aceeaşi temă. O realitate falsă impusă unei populaţii capturate. Însă **"Dark City"** este coerent şi are logică. Eu cred că **"Dark City"** este filmul autentic care abordează această temă. Din păcate, nu a beneficiat de aceeaşi reclamă ca şi **"Matrix"**.

*- Haideţi să ne întoarcem la "**Artificial Intelligence**". Din punctul meu de vedere, îl consider un film psihologic, reflexiv. Cum a apărut ideea realizării acestei pelicule?*

- **Brian Aldiss** a publicat, în 1969, o povestire, intitulată *"Supertoys Last All Summer Long"*, ce are ca personaj un copil artificial. Acesta are un ursuleţ de pluş şi încearcă să-şi exprime dragostea faţă de mama lui. Ea nu îi împărtăşeşte, însă, sentimentele. Aici apare conflictul dintre cineva programat să iubească, care nu îşi primeşte înapoi dragostea. Regizorul **Stanley Kubrick** a cumpărat drepturile povestirii acum mulţi ani, dorind să o folosească drept idee de bază pentru un film. Apoi, regizorul **"Odiseei Spaţiale"** m-a contactat pe mine. Mi-a înmânat materialele pe care le avea şi textul lui **Aldiss** şi

mi-a cerut să scriu o povestire de 12.000 de cuvinte. *"Fă ce vrei cu materialul!"* - mi-a spus el. Am procedat întocmai și la a doua noastră întâlnire mi-a zis că i-a plăcut modul în care am abordat subiectul. *"Vrei să lucrezi cu mine săptămână după săptămână, ca să dezvoltăm povestirea?"* - mi-a propus el. Atunci am petrecut împreună 5-6 ore, discutând pe marginea textului. Am abordat, însă, și multe alte subiecte. Un lucru aparte pentru **Kubrick** este acela că avea o gândire cvadridimensională. Nu a fost deloc o discuție liniară. Am vorbit și despre Saddam Hussein, despre psihologia acestuia, apoi despre o scenă din viitorul film, apoi am revenit pentru un sfert de oră la subiectul anterior, după care am abordat o altă scenă... A fost o conversație captivantă. Am explorat o mulțime de posibile scenarii ale filmului. După un timp, i-am prezentat o nouă variantă. *"Din păcate, Ian, nu îmi place"* - mi-a spus el atunci. *"OK Stanley"* - i-am replicat. Am fost singura persoană căreia în acel moment i-a spus *"La revedere"*. Altora le-ar fi întors pur și simplu spatele și ar fi plecat. Până la urmă, ne-am înțeles bine. Nu ai fi putut lucra cu **Kubrick** dacă nu îl plăceai ca om, deși era destul de dificil... La trei luni după ce mi-a cumpărat povestirea, m-a întrebat dacă mai am o copie. I-am răspuns că da. **"Eu am pierdut-o"** - mi-a răspuns. Nu mai amintesc că mă plătise destul de bine pentru acea variantă. ***"Textul este și pe dischetă, Stanley"*** - i-am amintit. *"Ei bine, am înregistrat altceva peste el"* - a replicat regizorul. *"Chiar tu mi-ai spus să folosesc întotdeauna o dischetă nouă"* - am argumentat eu. *"Ei bine, am scris altceva peste"* - a răspuns el. Așa că i-am trimis din nou materialul.

Și el mi-a zis atunci: **"Ian, cred că este una dintre cele mai bune povestiri din lume"** - cuprins fiind de o stare de melancolie mai degrabă decât una de euforie și fericire maximă. Ideea este că **Stanley Kubrick** făcea multe lucruri în același timp. Eu unul știam ce rol am în viața lui, pe când el era angrenat simultan într-o mulțime de proiecte. Între timp, cumpărase și de la un alt scriitor două alternative diferite ale subiectului, dar nu am mai auzit nimic despre acestea. Ulterior, a intrat în legătură cu **Chris Baker**, un artist plastic de fantasy *(care semna sub pseudonimul Fangorn - n.r.)*, care a realizat mai multe lucrări după povestirea scrisă de mine. Apoi, din păcate, **Kubrick** a murit...

Încă din timpul vieții, marele regizor a dorit ca **Steven Spielberg** să fie cel care îi va finaliza

opera. **Stanley** vroia ca filmul să aibă o atmosferă de basm. Nu își dorea ca majoritatea criticilor să identifice stereotipuri și să vadă în această peliculă încă un film despre o inteligență rece, mai degrabă o mașină perfectă decât un film. **Spielberg** era singurul care îi putea da filmului un sens de fantastic și magic. **Spielberg** a adoptat o serie de tehnici cinematografice ce-i aparțineau lui **Kubrick. A fost de fapt un omagiu adus lui Stanley.**

- Deci, nu putem spune că este un film tipic spielberg-ian?

- Este un alt fel de **Spielberg**. Regizorul și-a pus în film amprenta, dar este în fapt un film tipic **Stanley Kubrick**.

- Credeți că filmul ar fi arătat altfel dacă ar fi fost dus până la capăt chiar de Kubrick?

- Cred că ar fi fost destul de similar. Poate că ar fi durat mai mult până când ar fi fost finalizat. O jurnalistă din Moscova mi-a pus aceeași întrebare, sugerându-mi să delimitez diferențele între **A.I.** regizat de **Spielberg** și cum ar fi fost **A.I.** regizat de **Kubrick**. I-am răspuns că lui **Stanley**

i-ar fi plăcut filmul lui **Spielberg** și ar fi considerat că pelicula a fost realizată așa cum și-ar fi dorit. "Este o problemă pentru mine. Toată lumea mi-a răspuns la fel. Cum pot să scriu ceva despre diferențele dintre filmul lui **Spielberg** și concepția inițială a lui **Kubrick**?" - m-a întrebat ea. Imediat după lansarea filmului, criticii au ajuns la concluzia că ultimele 20 de minute sunt tipic spielberg-iene, sentimentaliste. Ceea ce nu aș spune că este adevărat. Finalul filmului a respectat strict scenariul meu, scris pentru **Kubrick**. Era exact ce a vrut **Stanley**.

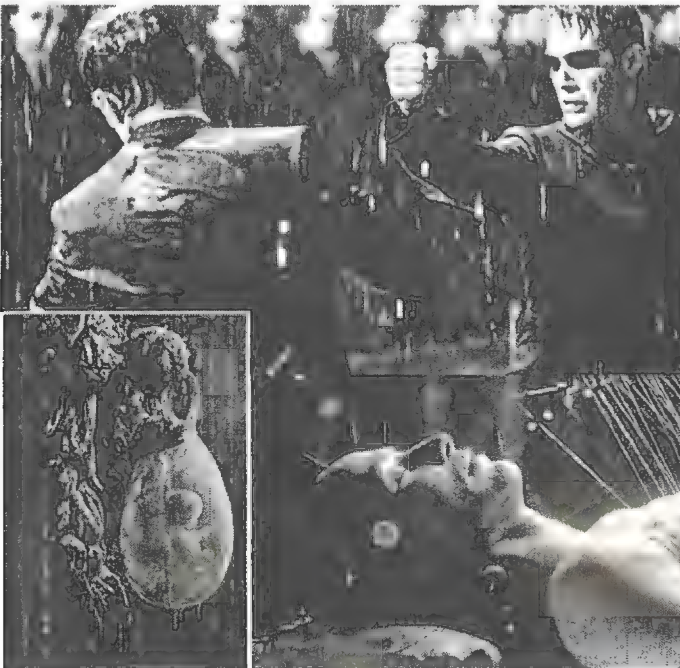
- Deoarece sunteți foarte interesat și de partea teoretică a SF-ului, permiteți-mi să vă pun o întrebare "dificilă". Cum vedeți prezentul și viitorul acestui gen în lume? Credeți că acum, când am intrat în era informațională, genul SF trece printr-o perioadă critică? Sunt scriitorii în criză de inspirație?

- Nu. În special în America apar mulți scriitori noi, care nu duc lipsă de idei. Ceea ce le lipsește sunt cunoștințele de istorie a SF-ului. Mulți nu sunt familiarizați cu cărțile care au fost publicate acum 20-30 de ani, care nu mai sunt de mult timp pe piață. Aceștia vin cu idei despre care cred că sunt proaspete și originale, deși nu este neapărat așa. Aceasta constituie o problemă. Cel mai important lucru este, cred, să scrii cărți. Nu pentru că vrei să devii un scriitor, ci pentru că simți nevoia de a exprima ceva și de a descoperi. Scriu cărți în principal pentru a descoperi. Îmi place să induc cititorilor sentimentul că descoperă ceva. Cred că, în prezent, principala dorință a scriitorilor este să fie publicați. Dar ei nu au un motiv puternic pentru aceasta. Nu simt o ardoare în a transmite un mesaj. Ei doresc, pur și simplu, doar să publice o carte. Pentru a scrie cu adevărat trebuie să dai dovadă de pasiune, chiar de obsesie pentru crearea unor lumi noi.

- La ce trebuie să se aștepte cititorii lui Ian Watson în viitorul apropiat? Poate, chiar la scenariul unui nou film?

- Asta nu știu... încă. De fapt, nu sunt implicat în lumea filmelor. **A.I.** a fost o excepție deoarece Kubrick a cumpărat scenariul meu. Dacă alte case de film vor apela la mine, este posibil să mă mai implic. În prezent, scriu texte care nu pot fi comparate cu ceea ce am creat înainte. Proze autentice, concepute în stilul meu, dar despre care cititorii n-ar fi ghicit că le voi scrie. În rest, prefer să păstrez surpriza...

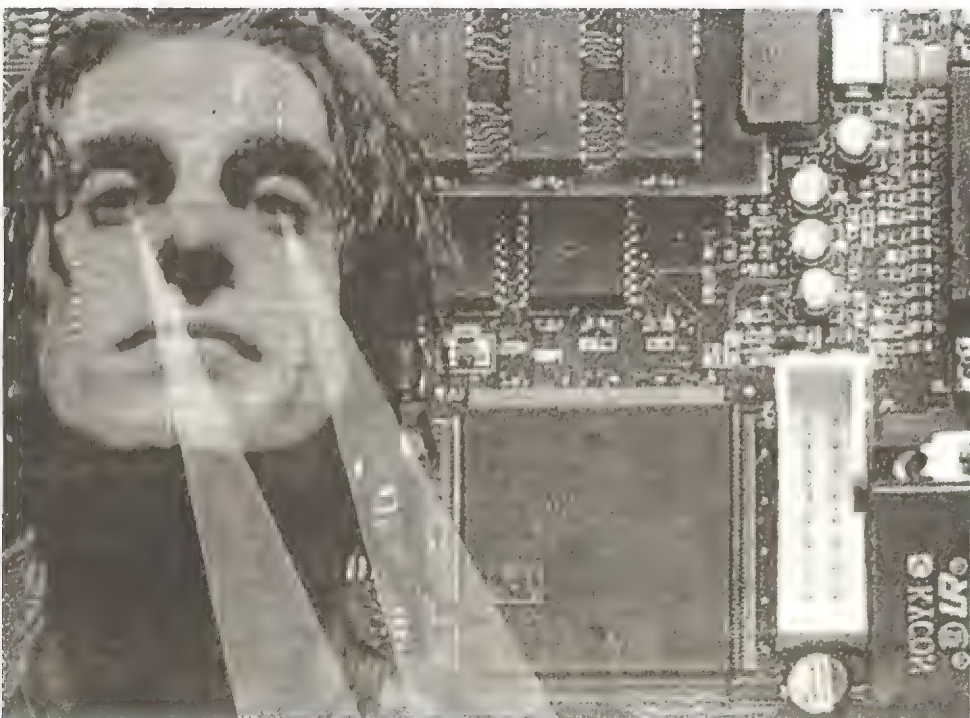
A consemnat, Traian BĂDULESCU

Matrix excelează prin acțiune. Este, de fapt, un film de Kung-Fu transpus în realitatea virtuală. Dacă introduci această artă marțială în realitatea virtuală, poți face practic orice. Poți alerga pe ziduri...

traian bădulescu

DOLCE VITA

Premiul Jurnalului SF - Zilele "Pozitronic", 1993

- Mary, Molly... Mai e puţin, se răsti John, capul familiei, aşezat autoritar în fruntea mesei.

- Tată, mai avem desertul! protestă o fetiţă de vreo zece ani, ce încerca din răsputeri să înfulece o savarină sintetică, nereuşind să-i facă faţă.

- Timpul ne presează, înţelege. Dacă ar fi după mine, te-aş lăsa. Grăbiţi-vă.

Cinci persoane se chinuiau să înghită ultimii dumicaţi ai unei frugale mese de prânz: John, un bărbat de 40 de ani, Mary - soţia lui, Grass şi Sunny - cei doi "juni primi" de 16 şi respectiv 13 ani, secondaţi de guraliva Molly, ce avea doar 7 ani.

Cu mari eforturi, Molly reuşi să înghită o parte din savarină; în acelaşi timp, dintr-un difuzor se auzi un semnal strident şi apoi o voce feminină cu un ton aspru: "Vă rugăm să părăsiţi încăperea. Peste un minut va trece acceleratul 40019. Vă mulţumim pentru înţelegere".

- Da' lăsaţi naibii masa! îşi ieşi din sărite John, neştiind cum să-i mai determine pe ceilalţi să renunţe la plăcerile culinare. Oricum, masa se dezintegră sub privirile disperate ale micuţei Molly, ce nu apucă să-şi recupereze restul prăjiturii. În locul ei rămaseră doar şinele căii ferate, gata de a-şi îndeplini misiunea.

Din acelaşi difuzor se auzi aceeaşi voce: "Sper că v-a plăcut masa. Să vă fie de bine şi nu uitaţi, la orele 20.30 urmează masa de seară. Nu întârziaţi, căci la orele 20.46 va trece rapidul 51113".

Cei cinci părăsiră locul mesei, spre nemulţumirea mezinei.

- Tati, da' n-am terminat prăjitura! Vreau prăjitura!

Scâncetele ei fură acoperite de un huruit infernal, ce se amplifica din clipă în clipă. Trenul trecu prin sufrageria lor, ca o săgeată. Grass şi Sunny

așteptară momentul cu nerăbdare. Așezaseră din timp pe linia ferată ce tăia în două apartamentul lor câteva monede de un cent. Acum își recuperau cu satisfacție comorile, mult aplatizate de roțile trenului.

- Tati, mi-ai promis că mergem la film...

"Iar Molly!", se încruntă John, știind că nu putea scăpa cu una, cu două de ea, mai ales în week-end.

- Așteaptă puțin, scumpa mea. Întâi să ne facem siesta, apoi vom mai vedea...

Ultimele cuvinte îi fură acoperite de un semnal strident. Apoi, aceeași voce feminină răsună din difuzor: "Vă semnalăm un cutremur cu magnitudinea de 7,9 grade pe scara Richter. Unda de șoc va ajunge la dumneavoastră peste 5 minute - durata, 58 secunde. Luați măsurile necesare".

- Of, Doamne... Tocmai când să ne distrăm și noi, bombăni John... Sper să nu se lase cu fisuri de podea, gândi în timp ce apăsă pe un buton roșu, situat pe unul dintre pereții sufrageriei.

- Dispozitivul antigravitațional! Acum, tot ce se află în apartamentul nostru e în afară de orice pericol, și... își mușcă limba, înghițindu-și ultimele cuvinte. Plutea asemeni obiectelor aflate în apartament. Televizorul senzorial în relief se dezechilibră, desprinzându-se apoi de pe suportul pe care se afla, în timp ce cărțile ce-și luaseră avânt din bibliotecă începuseră un vals în jurul lui. Membrii familiei pluteau de asemenea, care mai de care în poziții mai dubioase.

Totul deveni o harababură. Un jet de apă se strecură în sufragerie, dezintegrându-se în mii de componente.

- Fir-aș al dracu', n-am închis ușa de la WC! remarcă indignat John. Urmară câteva zguduituri de proporții mai mici și cutremurul încetă. Se auzi un semnal strident. Apoi aceeași voce gravă: "Cutremurul a încetat. Vă mulțumim pentru atenție și nu uitați să deconectați dispozitivul antigravitațional. Vă reamintim că folosirea lui este gratuită doar în timpul calamităților naturale. Altfel, taxa este de un cent pe secundă".

John aruncă o înjurătură printre dinți, destinată nu se știe cui. Ridică un pumn în semn de protest, dar asta nu-l ajută cu nimic. Avântul îl propulsă în tavan, cu capul înainte. Apoi se îndreptă spre podea, nimerind tot în cap. Grass și Sunny, restabiliți cât de cât, încercară să îi dea o mână de ajutor.

- Sper să nu ne invadeze tot apartamentul apa asta scârboasă. Atunci va fi prea târziu...

Nimeri în sfârșit butonul roșu. Toate obiectele ce zburau prin încăperi se reașezară la locurile lor într-o ordine perfectă. În schimb, se auzi un zgomot de apă trântită de la doi metri.

- Drace, curentul a închis ușa de la WC!

Apa nu mai avusese timp să revină la locul ei și-și alesese ca loc de reședință restul apartamentului.

- Tati, când mergem la film? miorlăi Molly, bălăcindu-se în apa ce se ridica destul de mult de la suprafața podelei.

- Lasă-mă în pace! zbieră el. Nu mai plecăm nicăieri, avem inundație sau nu vezi? Ce, ești chioară?

Apartamentul devenise un adevărat lac de agrement, spre deliciul copiilor. John scoase capacul unui canal din sufragerie și apa se scurse încetul cu încetul.

- Fir-ar să fie, s-a udat calea ferată... mormăi el, plictisit de moarte (sau mai bine zis, de viață).

Un semnal strident și din difuzor izbucni VOCEA, de astă dată acuzatoare: "Din neglijență ați udat calea ferată. Pericol public de electrocutare. Amendă 150 de dolari, plus pedeapsa numărul 1, articolul c - veți fi sechestrați în apartament până la ora 0.00".

- Doamne, acum ne-a scăzut și bugetul... bolborosi Mary, având o figură spășită... Adio film, adio zi de week-end. Acum la muncă, vedeți ce mai poate fi recuperat.

- Mi-e rușine să mai dau ochii cu restul lumii, spuse John. Chiar, acum ce-o să zică lumea despre mine?

- Lasă asta... Ce-ți pasă de gura lumii? Lumea ce face pentru noi? Important e că ne scade bugetul, replică Mary.

- Tati, deci nu mai mergem la film? interveni foarte inspirată Molly.

John își dădu o palmă peste frunte...

* * *

Seara, cei cinci se năpustiră avizi de informații în fața senzotelevizorului în relief, încercând să uite de necazurile cotidiene.

"Știrile zilei. Astăzi este o zi călduroasă și însorită. Termometrele înregistrează 33^{0} C la umbră".

Pentru puțin timp, din ecranul televizorului izbucni o lumină orbitoare, însoțită de o căldură insuportabilă.

"Pentru alte amănunte privind evoluția superbei zile de azi, urmați link-ul din dreapta ecranului, care vă va conecta la Internet".

- La ce folosește Soarele, mami? se interesă Molly, dar ceilalți priveau fascinați ecranul, așa că nu primi nici un răspuns.

"Accident feroviar în apartamentul Z.11312, situat pe Ecuator, la nivelul 113, în dreptul paralelei de 0 grade și meridianului de 33043'. Opt victime, toate decedate. În urma accidentului s-a produs o explozie puternică, ce a devastat 23 de apartamente de la același nivel și a provocat un seism de 5 grade Richter la fața locului și de 8,3 grade Richter la nivelul 0. Cutremurul a cuprins toată emisfera vestică. Unda de șoc a pornit la orele 16.13 și a ajuns la suprafață la orele 16,27".

Îngroziți, cei cinci își acoperiră ochii. Imaginile erau cât se poate de realiste.

"Incendiu în apartamentele Q 312-409 de la nivelul 503, situate în dreptul paralelei 450 latitudine sudică și meridianului de 630. Pentru a vă da seama ce înseamnă așa ceva, vă oferim câteva senzații de la fața locului".

Încăperea fu invadată de fum, un miros înecăcios produse o stare generală de tuse. Câteva flăcări se desprinseră amenințător din senzotelevizor, determinând plânsetele micuței Molly.

"Vă mulțumim", rosti pasiv crainicul TV. "Acum, orice senzație a dispărut, calmați-vă. În continuare, vă oferim o rețetă ce cuprinde măsuri de prevenire a incendiilor: unu - trebuie să..."

Semnalul strident, apoi VOCEA: "Vă rugăm să părăsiți sufrageria. La orele 21.15 va trece rapidul numărul 11031. La orele 22.00 urmează un control sanitar. Vă mulțumim".

* * *

Cei cinci întâmpinau încă epuizați următoarea zi.

- Bună dimineața, și să ne ajute PĂMÂNTUL, își salută John restul familiei.

- Așa să fie... îi veniră câteva răspunsuri șterse, morocănoase.

- Tati, da' de fapt ce e Pământul?

- Of, Molly, mai pui multe întrebări? Fie, o să-ți răspund. PĂMÂNTUL e ceva sacru, cel mai prețios lucru posibil. Ceva în care trebuie să crezi. Și atât. Mulțumită?

- Da, tati... răspunsul ei se topi într-o mare de incertitudine. Mai auzise astfel de explicații. Noroc cu Sunny, care încercă să-i ia apărarea.

- Tată, Molly are tot dreptul să afle ce e PĂMÂNTUL. Și eu am auzit unele zvonuri de la unii - de la alții, că înainte erau terenuri irosite, expuse razelor solare și nefolosite pentru locuințe.

- Asta e o blasfemie...

- Și exista un proiect prin care puteau fi colonizate și alte planete, rezolvându-se astfel problema aglomerării...

- Gura! răcni John, înfuriat de-a binelea. Ce erezii poți să îndrugi! Să negi Pământul, îndepărtându-te de el. Să combați credința în Pământ! Pământul e ceva sacru, de-aia există, să trăiești și să mori pe El. Știți că au existat întotdeauna apartamente lipite unul de altul, prin care accidental mai trec și căi ferate, șosele și alte mijloace de comunicație, din cauza lipsei de spațiu. Asta e viața, asta e tradiția, și consider subiectul încheiat.

Cuvântarea prin care John avea de gând să-și monopolizeze familia fu întreruptă de un semnal strident.

- Acceleratul de la orele 18.00. Părăsiți sufrageria, comandă John, înainte de a mai auzi vocea aspră a crainicei. Iar tu, Sunny, ești pedepsit, treci la tine în cameră și nu mai ieși nicăieri pe ziua de azi. Adresează Pământului o rugăciune, pentru a-ți ierta ofensa.

Ultimul ascultă resemnat.

- Tati, putem să mergem la vecini să ne distrăm? Glasurile lui Grass și Molly erau prea înduioșătoare, pentru a nu fi luate în seamă.

- Bine, dar fiți atenți. Știți că pe la ei trece o autostradă. Ascultați semnalele de avertisment...

- Da, tati, mulțumim... și nu uita, azi începe Olimpiada și la ei în apartament e o mare parte din terenul de tenis...

Ultimele cuvinte se topiră împreună cu cei doi copii.

John și Mary primiră, pentru prima oară după câteva zile, o liniște bine meritată. Cuplul rămase în așteptare.

- Hai în dormitor, Mary. Oricum, am rămas doar noi doi.

Totuși, viața e frumoasă și merge înainte.

Urmă o ploaie de sărutări înfocate și gemete prelungi. Cei doi încercau să refacă atmosfera primului an de conviețuire.

- Te iubesc așa de mult, Mary...

Răspunsul lui Mary nu mai sosi. În schimb răsună binecunoscutul semnal strident.

"Vă rugăm să evacuați camera numărul doi, holul și sufrageria. Se desfășoară maratonul din cadrul Olimpiadei de vară. Peste circa 3 minute va sosi primul concurent. Evacuați și dormitorul numărul 4, în cadrul lui se va desfășura concursul de escaladă. Vă mulțumim".

Cei doi se îmbrăcară rapid, buimăciți. Tocmai acum... Nu mult timp după aceea, pereții ce despărțeau apartamentul vecin de camera nr. 2, camera nr. 2 de hol și holul de sufragerie, dispărură. Orizontul se îndepărtase determinând o imagine izbitoare și grandioasă, ce le provocă celor doi fiori. Puteau fi panoramate mii, zeci de mii de apartamente ce-și pierdeau acum lucrul ce le dădea identitate - zidurile.

Primul maratonist își făcu apariția, asudat. Apoi, se perindară, încet - încet cam 200 de alergători, concentrați asupra efortului lor.

- În sfârșit, cred că ăsta-i ultimul... răsuflă ușurat John. Ne-au făcut praf covoarele, ne-au făcut praf intimitatea. Și ce-o fi cu pereții ăștia de nu mai reapar? Ce mai vor?

Din difuzor răsună VOCEA: "Vă cerem scuze, dar trebuie să așteptați codașul maratonului. Aveți răbdare".

Pe lângă ultima știre, John observă cu stupoare dispariția lui Sunny.

- A evadat, ticălosul... S-a alăturat grupului de maratoniști, mai mult ca sigur. Las' că trebuie să se reîntoarcă și o să vadă el...

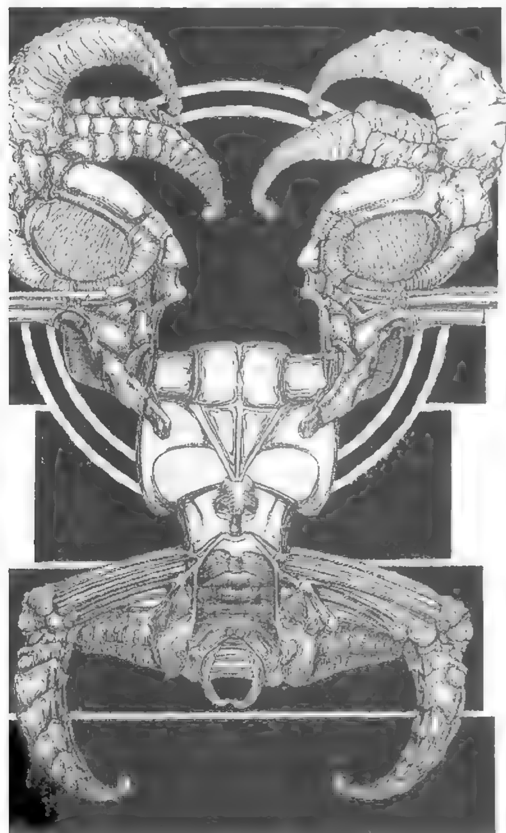
Acum dispăruseră podeaua și tavanul dormitorului 4, în așteptarea concurenților de la escaladă. O senzație de amețeală cuprinse nefericitul cuplu. Pe locul dormitorului se formase un tunel abisal, aparent fără sfârșit. Mii, zeci de mii de apartamente suprapuse își pierdeau lucrul ce le dădea identitate - tavanul și podeaua.

Mintea lui John fu străbătută de o întrebare nevinovată:

"Tati, da' de fapt ce e Pământul?"

ana-veronica mircea

CULOARE LOCALĂ

Amiază. Soare – de nu te poți uita! Vânt – de mult i s-a uitat numele!

Spațioportul Terra III, zis Poarta de Est, poreclit Ușa din Dos. Elipsă de vreo șaizeci de hectare, acoperită cu gazon artificial (made in USM – United States of Moon) hărtănit, cu margini ciupite artistic.

În focarul din SE trebăluiesc trei exemplare subnutrite de giga-molia terrestris (specie derivată, prin clonare și mutații scăpate din frâu, din Pasărea Noului Paradis, adusă, prin contrabandă, în vremea Primului Mare Embargo, din Betelgeuse IV). Două răzuiesc gazonul cu ciocurile coasă; a treia (femelă gestantă, căci giga-molia e mamifer marsupial) greblează cu coada dințată și înghite pe nemestecate.

În focarul din NV, aliens (15 bucăți felurite) descind din singura navă parcată și se zgâiesc în cele patru vânturi

Un aeroglisor (tip rablă cu lustru) coboară vertical și aterizează brusc. Din

gazon se înalță vălătuci de praf. Vălătucii – negri tuci! – se contopesc.

E beznă.

Praful se împrăștie fără grabă.

Când vizibilitatea redevine acceptabilă, în aeroglisor sunt deja paisprezece aliens și catrafusele lor.

Lângă aeroglisor e alien Shawror – umanoid fusiform, mult peste înălțimea standard; poartă salopetă etanșă, cu buzunare aplicate, cizme cu gheare, mănuși cu degete suplimentare, cască defensivă și obrăzar cu transparență reglabilă. Lângă Shawror – o valiză supraponderală.

PILOTUL (homo-sapiens-mutantis pur-sânge, pregătindu-se să programeze decolarea, privește peste umăr la Shawror și i se adresează politicos – adică el așa crede): Ce naiba, tipule, n-ai de gând să urci odată?

SHAWROR (mimând un zâmbet - adică el așa crede): Nț! Mulțumind la tine, nu suind la mine! Mine place cercetând culoare local. Singur mine cercetând place!

Pilotul saltă din umărul drept și-și strâmbă gura spre stânga. Aeroglisorul decolează scârțâind și se înalță odată cu vălătucii tip tuci.

E beznă.

Praful se împrăștie fără grabă.

Când vizibilitatea redevine acceptabilă, alien Shawror e înconjurat de șapte pomanagii trențăroși. (La circa zece metri în spatele lor, pe direcția S-S-V, un capac mimetic, tip gazon fals, culisează peste un orificiu tip gură de canal.)

TRENȚĂROȘII I, II, III (mutanți cu malformații banale, psalmodiază în canon pe patru voci – pentru că trențărosul I are două capete): Dai la noi un ban, alien barosan!

TRENȚĂROȘII IV, V, VI (corcituri homo-aviane, bine sărite de douăzeci și cinci de ani standard, cu aripi atrofiate și gâturi golașe, prost camuflate de fleandura bălțată – uniformă cvasioficială a Copiilor-Căilor-Rulante, silabisesc la unison): N-avem tată, n-avem mamă! Alien bun, dă-ne pomană!

TRENȚĂROSUL VII (un superb homo-sapiens-sapiens, tip arian, cu ochelari reflectorizanți, sprijinit într-un baston de lemn autentic): Sta-vor goi bogatul și săracul înaintea Judecății, și geaba fi-va căința lor dacă milostenii nu vor fi făptuit îndestul ...

SHAWROR (indicând bățul cu un pseudodeget): Asta cumpărând! Cât?

TRENȚĂROSUL VII (ca și cum ar fi văzut gestul, strânge bățul la piept): Blestem asupră-i hainului ce râvnit-a sprijinul văduvitului de lumină!

SHAWROR: ?!

TRENȚĂROȘII I, II, III: Dai la noi un ban, alien barosan?

TRENȚĂROȘII IV, V, VI: N-avem tată, n-avem mamă! Alien bun, ne dai pomană?

SHAWROR (strâmbându-se – adică trențăroșii așa cred): Nț!

Le întoarce spatele și rostește sentențios, parcă adresându-se unui arbitru nevăzut: Demnitate nu! Păcat fiind! .

Trențăroșii îl împroașcă cu sudalme învălmășite și-și înfrățesc eforturile încercând să-i urnească valiza.

SHAWROR (tot sentențios): Solidaritate da! Pericol fiind! Își face loc printre ei, cadorisindu-i, fără discriminare, cu câte un dos de palmă. Apoi lovește de două ori, prietenește, partea cea mai proeminentă a valizei burdușite.

Valiza demarează spre Poarta A, plutind la trei milimetri deasupra gazonului prăfos. Shawror scoate din buzunar o microtelecomandă, o depliază și o ațintește asupra cufărului zburător, care este atras pe urmele lui. Plutește lin, dar iute, când și când agitând praful cu gheara câte unei cizme, și evitând, cu măiestrie, impactul cu giga-molia gestantă.

Trențăroșii (pomanagii poligloți) înjură în limbi de mult uitate sau abia inventate și prind să-l fugărească în trombă, care în pas țopăitor (adică homo-avianii), care târâș-grăpiș (adică malformații), care călare pe băț (adică văduvitul de lumină).

Valiza și alien Shawror frânează în fața Porții A. Prima se oploșește-n praf. Al doilea e momit de afișele țipătoare care tapetează canaturile porții (nu atât în scop publicitar, cât pentru a masca plasto-zugrăveala scorojită).

SHAWROR (cu dispreț, de fiecare dată când termină de citit câte un afiș): Nț!

Trențăroșii se apropie gâfâind și prind să mișune, pe mutește, în spatele lui. El îi ignoră.

SHAWROR (după treisprezece minute și treisprezece secunde – standard!, sentențios, parcă adresându-se unui arbitru nevăzut): Cultură nu! Trist fiind!

Se întoarce și caută valiza din priviri. Nu-i găsește decât urma-n praf. Holbându-se, ridică ochii și-i vede pe trențăroși îndepărtându-se, înghesuiți, claie peste grămadă, pe valiza care plutește spre gura de canal. Dă să scoată telecomanda și icnește găsindu-și buzunarul gol. Apoi, resemnat: Tehnică da! Jale fiind!

ovidiu bufnilă

ARMELE ZEILOR

În urmă cu o mie de ani, în Insulele Katai, principele era încă dorit de mii de femei, era încă pizmuit de baronii de sticlă care conspirau împotriva împărăţiilor şi era încă ascultat cu evlavie de savanţii de pe muntele Asahor, acolo unde s-a arătat pentru prima oară chipul Mântuitorului. Acum însă, odihnindu-se pe o piatră căzută din cer la sfârşitul toamnei, nu departe de ţărmul mării, principele trage să moară. Singur. Aerul e greu. Cerul parcă-i de fontă. Rar trece câte o lumină rătăcită care-şi caută un corp pe măsură, tânjind să fie şi ea, pentru o clipă, fie o antilopă, fie zâmbetul unei femei, fie dangătul clopotelor franciscane din Balkoon. Trece un călugăr care se îndreaptă către Insulele Katai. Nici nu se uită la principe, nu-i pasă. Are obrajii bine înroşiţi şi tocmai a ieşit din iatacul ibovnicelor dezmăţate care ar fi trebui să-i aştepte neprihănite pe cavalerii porniţi către Soare-Apune, are burdihanul plin cu vin de Madella, rubiniu şi cu buchet ameţitor.

- Fii bun, o picătură de apă, cerşeşte principele târându-se în urma călugărului. Colbul drumului se ridică de sub sandalele mânăstireşti şi umple barba principelui, înecându-l.

Călugărul se pierde în scânteierea unei raze de soare bolnavă şi nebună.

Trece un armurier grăbit să ducă o comandă unui vajnic mânuitor de lance, apoi trec nişte fete zburdalnice, trec nişte ghicitori în stele, trec nişte curveturi sulemenite foarte şi foarte gălăgioase. Principele se sprijină în toiag adulmecându-le, dorindu-şi coapsele lor fragede, închipuindu-se adormit în poala lor, mângâiat de sfârcurile mari, zemoase. Trece un cronicar şi-l loveşte cu ură. Trece un fântânar de stele din Copa, oraşul mincinoşilor, şi-l loveşte şi el pe principe cu ură. Trece un trompetist şi-l loveşte şi el hohotind dispreţuitor. Principele descoperă încet, încet, că dincolo de programele pe care le instrucţionase cândva în Reţeaua clădită de supuşii lui, se rostuiau şi alte instrucţiuni pe care, iată, nu le aflase vreodată în registrul său de navigaţie. Îşi imaginase că lumile sunt construite numai pentru navigatori ambiţioşi, gata oricând să înfrunte stihiile vârtejurilor virtuale.

O lacrimă i se prelinse pe bărbie. De unde veneau oare toate aceste fiinţe atât de nepăsătoare, atât de rele, de unde veneau aceste construcţii hidoase?

De dincolo de stânci îşi făcură apariţia cinci beţivi hăhălind şi aruncând cu structuri organice în păsările mării. Structurile se ancorau de aripile luminoase, pătrundeau adânc în trupurile păsărilor. Văzduhul se umple de sânge, iar timpul se vălureşte amestecând momentele trecute, prezente şi viitoare.

Principele îşi resetă programele.

Beţivii se apropie de el. Gata să-l calce în picioare.

Vruuuum!

Corpurile beţivilor explodează în jerbe multicolore, nisipul se umple de fluide sărate şi liliachii. Undeva, în vâltoarea de evenimente izbite de viruşii principelui, călugărul cade în genunchi. Limba i se umflă. Pielea-i plezneşte.

Mulţimile din Katai se vânzolesc pe plajă aclamându-şi princepele. Principele le îmbrăţişează cu privirea, maiestuos.

Halebardierii strâng resturile programelor, toarnă sângele rămas în nişte cupe de argint care zumzăie bântuite de curenţi electrici.

Principele face un semn august. Mulţimile îngenunchează. Femeile plâng zgâriindu-se pe sâni. Savanţii se agită speriaţi într-un colţ, pe sub arcadele de platină şi sticlă de Caraba, oraşul pustiirilor.

Principele rearanjează evenimentele din Reţea şi, plin de înţelepciune, îi ucide pe toţi rătăciţii care, în neştire, preamăriseră domnia vulgului şi lipsa de principii, aşteptând să găsească armele zeilor în propria lor rătăcire.

Povestirea a staţionat, mai multe luni, pe prima poziţie în topul scriitorilor profesionişti de SF. Puteţi să citiţi şi să votaţi povestiri la:

www.atelierkult.com

jean-lorin sterian

ULTIMA LEGENDĂ A OLIMPULUI

Aripile îl dureau îngrozitor. Porțiunile golașe atrăgeau umezeala ce-i intrase definitiv în oase. Era greu să mai găsești un loc uscat în sala cea mare. Lespezile se fisuraseră și pârâiașe reci izvorâseră prin crăpături, udând încălțările preacinstiților zei. Pocalele lor zăceau aruncate pe sub mese, așteptând-o pe Hebe să le umple și să le împartă din nou. Hebe era printre puținele care-și mai făceau datoria în Olimp. Munca o istovea atât de tare încât, ca să-și revină, se arunca în brațele oricui era dispus să-i asculte frustrările. Nimfele erau, de obicei, cele mai disponibile, dar și satirii știau să asculte. Hefaistos se împăcase cu Afrodita care, la rândul ei, se împăcase cu Hera și Atena. Formaseră un grup dezmățat și se distrau adeseori împungându-l cu niște bețe lungi de aur, ascuțite în vârf, vrând să-l facă să danseze. Mișcă-te, gloaba bătrână, râdeau crudele, doar te hrănești cu carne de titan. Se zbătea cât putea de demn, chinuindu-se să nu sufere în fața lor, cerând îndurare din ochi de la șchiopul divin, dar bărbosul, amețit de băutură, nu făcea decât să mângâie în neștire coapsele dezgolite ale Afroditei. Uneori, mâinile lui păroase întâlneau și alte mâini, dar era obișnuit de mult cu situația asta. Atelierele de sub Etna stăteau închise mai tot timpul, locul unde se făuriseră sceptrul lui Zeus, tridentul lui Poseidon, scutul lui Heracles devenise o hală pustie, cu un singur foc aprins, în care, când mahmureala i-o permitea, făcea broșe și paftale pentru regina lui. Oamenii stricaseră totul. Olimpul era plin de foști muritori care fuseseră zeificați, de eroi și bastarzi divini ce transformaseră măreţul lăcaș într-un spațiu aglomerat în care se benchetuia încontinuu. Apucăturile lor meschine îi pierduseră pe zei. Aceștia lăsaseră în seama lor orânduiala lumii și se refugiaseră în orgii. Foștii pământeni aduseseră de pe tărâmurile lor de origine tot felul de prafuri și semințe care, aruncate în foc, răspândeau o aromă ce-i amețea pe toți, lăsându-i vlăguiți prin colțuri, cu gura rânjind strâmb și ochi strălucitori. Cel care căzuse cel mai tare pradă viciului era Apollo, care, din frumosul efeb de odinioară, se transformase într-un bătrânel cu dinții stricați, cu barba rară și veșnic murdară de mâncare. Nimeni nu-l mai băga în seamă, cu excepția lui Hermes, care-i mai juca mici farse ce-i înveseleau pe semizei și curtezane.

Lira sta nefolosită, corzile ei fuseseră înlocuite cu fire din tunica Demetrei și Apollo nu-și dăduse seama decât când voise să o schimbe pe un praf nou venit tocmai de pe câmpiile Traciei.

* * *

Vulturul se târî către deschizătura în formă de arc de boltă care slujea drept fereastră. Stele luceau în noaptea cea neagră. Ca într-o oglindă, focurile oamenilor le răspundeau pe pământ. Era vremea. Până în Caucaz era cale lungă și zborul lui era din ce în ce mai greoi. Pornea în fiecare noapte mai devreme. Se oprea tot mai des pe câte-un vârf de munte, trăgându-și sufletul, blestemându-l pe Zeus pentru pedeapsa nemiloasă.

* * *

Nu-l pedepsise doar pe Prometeu, ci mai ales pe el, tovarășul său credincios. Din sala alăturată i se auzea sforăitul. Temutul zeu se ținea încă bine. Până și sforăitul îi era maiestuos. De câtva timp cobora mai rar pe Pământ după muritoare, spre bucuria Herei, și-și omora plictisul aruncând cu fulgerul în niște cercuri pe care le scrijelise în piatră. Îi inițiase și pe alții în jocul ăsta și, lucru nemaivăzut, le împrumuta fulgerul să lovească și ei. Când vreunul nimerea cercul din mijloc, răcneau ca niște apucați. Trecuseră vremurile când fulgerul își revărsa văpaia dumnezeiască peste feciorii țărânei.

* * *

În fața lui se deschidea un hău întunecat. Întoarse capul și aruncă o ultimă privire în sala de banchete. Apoi, bătând din aripile golașe, se avântă în văzduh. În urma lui, vântul rostogolea pocalele, izbindu-le de lespezi.

* * *

Către răsărit, bezna începuse să se subțieze. Aerul rece îl îndemna să dea din aripi repede, își simțea sângele colindând în forță arterele, mușchii se încordară ca în tinerețe și se lăsă, pentru câteva minute, cuprins de beția zborului. Uitase de decrepitudinea din munții Tesaliei, de leșurile zeilor beți, de certurile și trădările lor, și în minte îi veniseră imaginile de după înfrângerea titanilor când, împreună cu Zeus, împărțea lumea în regate. Hades însuși îl rugase să intervină pe lângă prea-puternic ca să primească Infernul. Pe vremea aceea, simpla lui apariție impunea teamă și respect, căci clonțul lui era simbolul puterii noului stăpân al Universului. O durere aprigă în plămâni îl readuse la realitate. În apropiere nu era nici un pisc de

munte și se văzu silit să coboare înspre câmpie. Răsufla greu și-și aduse aminte că, pe vremuri, putea zbura cu un taur în ghiare. Acum abia își mai putea duce propria greutate. Trebuia să fie atent să nu dea de oameni; ultima oară, recunoscându-l, aruncaseră în el cu pietre și crengi, blestemându-l pentru stăpânul lui cel crud și neomenos ce nu-și mai arătase de mult bunăvoința pentru seminția lor. Se odihni câtva timp, cu inima tremurând, așteptându-se din clipă în clipă să nimerească peste el o hoardă de barbari ieșiți la vânătoare. Abia când se avântă iar în văzduh, se simți din nou în siguranță. Nu se mai lăsă purtat de entuziasm și înaintă bătând rar din aripile-i uriașe, negândindu-se decât la distanța care trebuia acoperită.

* * *

Titanul îl aștepta. Sub lanțurile făurite de Hefaistos, Prometeu sta neclintit, așteptându-și vrăjmașul ce-i mânca măruntaiele de treizeci de ani. Noaptea întreagă se desfăta privind focurile oamenilor, cei care trăiseră până la venirea lui sub pământ, ca niște furnici, în văgăuni ascunse soarelui. Acum își făceau case însorite din cărămizi, mâncau carne friptă, îmblânzeau întunericul cu torțe luminoase. Tot ce vedea îl umplea de fericire, îi dădea o putere uriașă. Dimineața, când vulturul olimpian apărea din negură și ciocul de fier îi scurma rărunchii, mâna lui smulgea din penele dihaniei. Nu se refăceau niciodată.

ana - maria negrilă

OAMENI DE APĂ

"Cine-i de vină?"

Asta era întrebarea care îmi umbla prin cap în timp ce eu bântuiam coridoarele metroului de la Unirea, încercând să găsesc tronsonul ce ajungea, în cele din urmă, la Bucur-Obor. Se pare, însă, că nici unul nu mergea într-acolo deși hărțile indicau altceva, iar un cetățean zbârlit îmi risipea orice îndoială, zicându-mi:

-Nu, dom'le! Nu ți-am zis că nu?

"Nu" fiind "nu", m-am întors liniștit la plimbarea mea care, de vreme ce se desfășura în timpul orelor de serviciu, nu avea decât să se mai prelungească. Urât era și frig pe culoare, destul de întuneric, nu-i vorbă, și mai ales umezeală. Câțiva metri mai jos, metroul de adâncime, Unirea doi, fusese parțial inundat cu câțiva ani în urmă, când Bucureștiul începuse să-și amintească vag că, undeva prin Cretacic, fusese un fund de mare. Solul era oricum nisipos și săparea unei rețele de tuneluri păruse aberantă, fapt care nu împiedicase pe nimeni să le construiască în momentul în care nu mai rămăsese la suprafață nimic de demolat și de sistematizat.

Decenii bune, oamenii se mândriseră cu noul mijloc de transport și asta în timp ce iarna se feriseră să nu le cadă în cap țurțurii din tavan, iar vara căscaseră ochii la infiltrațiile ce murdăreau plăcile de faianță ale tunelurilor. Într-un an, cuiva i se năzărise că văzuse în una din petele de condens următoarea inscripție: "Jos cu ei!", frază care-l făcuse să creadă că sfârșitul lumii nu mai era așa departe. Sigur că nu trebuiau luate drept bune toate născocirile unei populații care neavând ce face, se dedulcise să gândească prea mult deoarece, în ultima vreme, nici cei care mai aveau o activitate nu mai pierduseră vremea ca să bântuie câmpiile muncii și, nemaifiind plătiți, se consideraseră liberi pe timpul serviciului, așa cum eram și eu în acel moment.

N-aveam ce face. Ar fi trebuit să merg să rezolv niște probleme în blocul A.L.M.O. de lângă piața Obor, dar nu era nici o grabă. Poate ar fi

fost mai bine să mă așez pe malul Dâmboviței și să văd dacă nu-mi pica vreun pește la prânz. Dar și peștii și banii erau la fel de greu de găsit de vreme ce toată lumea îi căuta...

În cele din urmă, am coborât să iau una din bărcile care navigau prin tunelurile inferioare. Era întuneric acolo dedesubt, iar oamenii se grupau lângă piciorul scării așteptând un ghid care să le lumineze calea și să-i ajute să se îmbarce. Curentul fusese de mult oprit, iar barcagii se foloseau de farurile prinse de marginile ambarcațiunilor. Am luat-o pe un podeț de lemn, construit unde înainte fusese peronul și unde apa avea vreun metru adâncime. Mergeam încet, pasarela scârțâia, iar apa clipocea în jurul nostru. Aici muriseră destui oameni, mai ales din cei care locuiau în tunele. Se credea că se înecaseră, deși într-o vreme se zvonise că unii dintre ei scăpaseră cu viață. Orice s-ar fi întâmplat, nici unul nu mai ieșise vreodată la suprafață.

Din când în când, se auzea câte un motor ca apoi să se piardă în depărtare. Acesta era cel mai ieftin și mai sigur mijloc de transport, dacă nu vroiam să merg pe jos și să străbat câmpul nesigur de ruine dintre Obor și fostul centru. De curând, începuseră să degaje terenul, dar lucrul mergea greu. Până una alta, era din ce în ce mai întuneric, mai frig și mai umed și ar fi fost mai bine să mă duc direct acasă. Era însă mai greu să mă mișc din loc, decât să mă gândesc că aș fi putut s-o fac.

Apă, apă peste tot. Aveam în sfârșit destulă să ne îmbăiem de câte ori vroiam și dintr-o dată nimeni nu-și mai bătea capul cu asta. Apă de băut, apă de pus în supă și doar atât, apă de ploaie, apă sărată și apă dulce, apă fiartă și răcită în oalele în care se mai aflase odinioară și altceva. Revenind la ce aveam să consum la masă, misiunea mea în ziua aceea era să descopăr dacă animalele pe care un tip le observase în bazinul din mijlocul blocului A.L.M.O puteau fi consumate în vreunul din felurile descrise de ficțiunile Sandei Marin. De la un timp, Primăria era interesată de tot felul de proiecte vizând alimentația publică. Poate că până la urmă ar fi fost ceva și pentru mine, dacă puneam problema cum trebuia. Doar animalele să fi fost comestibile.

Am oftat. Mă săturasem de pește. Prin metrouri mai creșteau și șobolanii de apă, dar și aceștia constituiseră un monopol. M-am urcat în barcă și, văzându-mi uniforma, nimeni nu mi-a mai cerut bani, dar nici bine nu le-a părut. M-am înghesuit pe bancă împreună cu alte două persoane. Nu se vedea mare lucru în jurul nostru și atmosfera asta lenevoasă mă îndemna la somn.

Când am ajuns la Obor, începuse deja să se însereze. Îmi plăcea să lucrez seara pentru că, nu știu de ce, noaptea îmi era mult mai foame decât ziua. Bezna orașului era neagră și plictisitoare, iar gânduri ciudate începeau să-mi umble prin cap. Și nu toate erau legate de mâncare. Era bine să am o ocupație.

Blocul A.L.M.O. fusese construit cu câțiva ani înaintea pasajului Obor. Cu acest prilej, arhitectul care-l concepuse mărturisise că următorul lui proiect avea să se concretizeze într-un fiu și moștenitor. Nu știu ce se întâmplase cu fiul, dar pasajul se inundase la prima ploaie. La rândul său, cel care gândise centrul Obor făcuse și el o declarație care însă nu mai ajunsese până la mine ca să am știre de ea. În schimb, blocul fusese avariat serios în timpul ultimului cutremur, lucru care arăta că declarația lui trebuie să fi fost deosebit de interesantă.

Piața Obor rămăsese la fel de dezolantă, doar movilele de moloz păreau ceva mai mici. În dreapta, în apropierea intrării în fostul magazin, se mai vedea încă firma de la McDonald's, aplecată într-o parte. Asta-mi stârnea vag niște amintiri plăcute de hamburgeri și cartofi prăjiți. Pe dinăuntru, blocul nu arăta mai prost decât altele construite în aceeași perioadă. Umezeala desenase contururi ciudate pe pereți, pete și linii în care eu n-am putut citi nimic; podeaua era alunecoasă și mirosea destul de puternic a mucegai. Un fasung spânzura din tavan, dar nu părea să fi conținut vreodată și un bec. Liftul se afla la parter și când am deschis ușa, interiorul s-a luminat. O cabină mică și obosită cu obișnuitele inscripții pe pereți. N-am îndrăznit s-o folosesc și am închis ușa la loc. Era mai bine să aleg scările.

Apartamentul 500M avea ușa vopsită în alb, iar înăuntru mirosea a rufe uitate la înmuiat. Bătrânul care mi-a deschis părea și el intrat la apă. Capul îi tremura ușor și mă privea suspicios, iar după cum arătau împrejurimile, probabil că avea și de ce. I-am spus cine sunt și m-a poftit în casă. Holul în care am intrat era destul de strâmt, iar gresia de pe jos, deosebit de alunecoasă, acoperită parcă de un strat de mâzgă. Și de fapt, plăcile păreau să aibă textura aceea vâscoasă a mucegaiului vechi. Era clar că pe aici nu prea se făcea curățenie, și chiar dacă s-ar fi făcut, tot același lucru ar fi fost. De pe culoar, am trecut într-o cameră destul de mică, o fostă sufragerie judecând după cele câteva scaune cu spătar și

după masa lucioasă, cu picioare șubrede. Într-un colț, un jilț de pe vremuri, cu brațele rotunjite și cu tapițerie cu ținte. Podeaua era acoperită cu parchet de stejar înnegrit și umflat.

- Pe aici, îmi spuse bătrânul și-mi făcu loc să trec spre ceea ce părea să fi fost o terasă de formă dreptunghiulară. Acum nu mai rămăsese din ea decât un planșeu de formă neregulată, prins pe alocuri într-un cadru metalic, aplecat ușor într-o rână. Am făcut câțiva pași și m-am oprit. Ne aflam suspendați la cel puțin cinci etaje de sol, iar de jur împrejur, se aflau celelalte secțiuni ale blocului A.L.M.O., tixite de alte apartamente, scări și terase. Eram într-o curte interioară, sau mai bine zis, agățați deasupra ei. Podeaua pe care-o vedeam era de fapt tavanul primului etaj al magazinului Obor. Din câte auzisem, era destul de greu să ajungi acolo. Poate numai prin ferestrele coridorului de la mezanin. Chiar și pentru a face rost de mâncare, și tot nu m-ar fi îndemnat inima să mă târăsc prin gemulețele acelea!

- Ei, am spus, acum că am ajuns cu bine, unde sunt animalele de care vorbeai?

- Acolo jos, mi-a răspuns bătrânul pe un ton destul de puțin amabil, de parcă ar fi trebuit să știu despre ce era vorba. M-am uitat și la început nu am văzut decât podeaua deschisă la culoare a curții interioare. Nimic nu se mișca acolo, doar într-o parte, o porțiune mai întunecată, de fapt un ochi de apă tulbure, aproape neagră.

- Acolo-i, zise bătrânul. Înainte să vină inundațiile, era terasa de la subsolul magazinului Bucur. Vara se puneau mese și oamenii stăteau la umbră. Acum totul e plin de apă. Cât despre curtea interioară, într-un an s-au aciuiat câțiva câini care au rămas blocați înăuntru și s-au împuiat și au murit și așa mai departe. Nimeni nu-i deranja pentru că era greu de coborât acolo. Oamenii le aruncau de mâncare și așa și-au dus zilele. După ce-a venit apa mare și s-a format băltoaca, au mai trăit până când într-o dimineață au dispărut cu toții. Mi-am scăpat binoclul în apă tot uitându-mă după ei. Deja nimeni nu-i mai hrănea. Desigur ce ți-am povestit până acum nu are nici o legătură cu animalele alea de jos.

- Atunci de ce mi-ai mai spus de ele? Doar ca să facem conversație?

- Mi-am zis c-o să te intereseze câte ceva despre locul ăsta, îmi spuse cu o strâmbătură. Subsolul magazinului Bucur și depozitele au legături în toată zona - de aici până în parcarea de lângă metrou. Orice poate să vină și să plece pe acolo.

- Orice, într-adevăr, dar eu n-am văzut nici un animal mai mare de douăzeci de centimetri care să umble prin canale. Dacă ar fi existat altceva, ar fi fost prins de mult de ăia cu monopolul șobolanilor.

De când venisem, avusesem impresia că bătrânul mă pusese pe drumuri degeaba; nu că asta

n-ar fi deranjat. Mă aşteptam din moment în moment să-mi spună că nu a văzut nimic. Orice-ar fi înotat în bältoaca aceea era imposibil de observat de la o aşa distanţă.

- Parcă nu m-ai crede, îmi zise el. Să mergem mai aproape.

Am luat-o încet de-a lungul balconului şi după un cot am ajuns la o pasarelă care-l lega de terasa vecină. Aici ne aflam chiar deasupra ochiului cel negru, care părea acum să aibă mai mult de douăzeci de metri în diametru. Apa stătea nemişcată, deşi curentul dintre blocuri era destul de puternic.

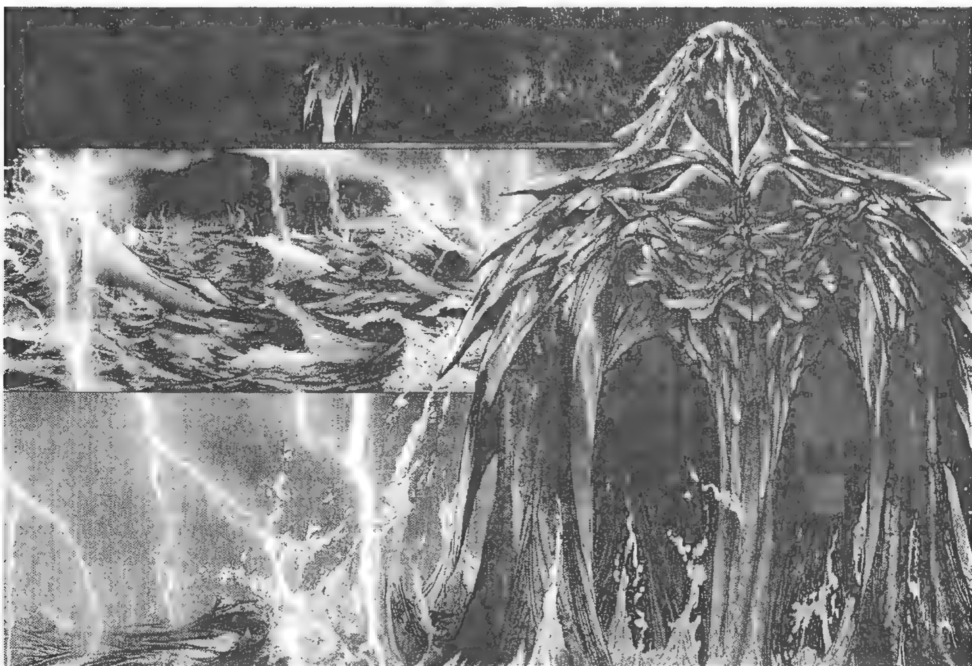
- Acolo s-a dus binoclul meu, spuse cu o oarecare părere de rău. Acum am făcut rost de altul.

Obiectul pe care mi-l întinse fusese probabil fabricat spre a fi vândut drept o lunetă, cineva îl cumpărase crezând că era aşa ceva, iar acum eu îl foloseam fără să-mi fie clar dacă forma aceea ciudată, verde închis, ieşise vreodată pe porţile unei fabrici aşa cum era, sau altcineva se apucase să o modifice într-un moment în care nu avea ce face, transformând-o complet. Cele două părţi ale binoclului erau unite printr-o bandă groasă de scoci gri.

Băltoaca era la fel de liniştită cum fusese şi cu zece minute în urmă. Acum vedeam, însă, uşoare încreţituri pe suprafaţa apei. Ca un castron cu supă în care se sufla ca să se răcească. Din nou mi-era foame şi nici o şansă să găsesc ceva de mâncare. Am luat binoclul şi m-am uitat spre băltoacă - nimic, nici un peşte venit la suprafaţă, nici un şobolan acvatic, nimic care să merite măcar o umbră de raport la Primărie.

- O să apară, îmi spuse moşul. Apare de fiecare dată când ne uităm acolo după el. Numai răbdare să ai, că vine el pe urmă.

Lacul acela artificial era mai adânc decât s-ar fi putut crede şi se întindea metri şi metri prin subsolurile fostului magazin. Apa îmi amintea de culoarea râurilor poluate, ducându-şi murdăria spre mare. Nimic nu putea să trăiască aici şi totuşi suprafaţa se ondula de parcă vântul ar fi început să bată din ce în ce mai tare. Cercurile care apăreau se lărgeau din ce în ce mai mult. Nimeni nu aruncase nici o piatră în apă, însă eu mă mai uitam o dată pentru că moşul îmi striga "Uite-l!", şi astfel vedeam corpul acela mic, deschis la culoare cum ţâşneşte tulburând faţa lacului. Prin binoclu nu distingeam detalii, doar o faţă negricioasă şi două mâini ţinând un alt binoclu prin care mă privea, aşa cum îl priveam şi eu - pofticioşi amândoi şi la fel de incapabili să găsim ceva DE MÂNCARE...

doru stoica

ÎNTRE BARIERE

Aveau același parfum pentru noi și verile și iernile, netulburat de cel al câmpurilor înflorite și nici de cel al zăpezilor veșnice, același parfum pe care aproape că nu-l mai simțeam, așa de bine îl cunoșteam, dar fără de care nu am fi putut trăi, nu pentru că ne-ar fi plăcut în mod deosebit, nici nu avea de ce să ne placă, ci pentru că era al nostru, în noi, și ne scăldam îl el așa cum puii de lup se tăvălesc în miasmele culcușului lupoaicei, în siguranță, nu era ceva simplu, dar nici sofisticat, o mixtură neomogenă, dar cu o idee comună, adâncă, pe care o primeai cu încântare în sângele tău la început, până ce ajungeai să nu-i mai simți prezența, știai că îți curge prin vine și atât, era suficient, spuneai „îl am în sânge" și, când coborai în gările risipite arhaic sub arșița Bărăganului, nu te mai măcina regretul, știai că a doua zi de dimineață trenul va fi la locul lui, cu parfumul său cu tot, cu tovarășii de drum, aceiași, numai ce urcai și ți se întindeau sticlele cu țuică de prună, hei, ce faci băi Gheorghe, stai aci lângă nen'tu, îți strigau, îți luau șapca și se prefăceau că o scapă pe fereastră, deasupra lanurilor de grâu, îi înjurai și o recuperai alergând printre bagaje, era bună țuica, ai fi băut mai des, dar nu se făcea să calci protocolul, sticla își avea locul ei lângă servieta din piele putredă a celui ce pusese banul la bătaie, nea Vasile, îi ziceai, mai dă-mi și mie un gât, nu se putea oricum, cererea lăsa în urmă o dâră de tăcere, uite-al dracu', ăsta a avut curajul să zică, celelalte cereri se decalau corespunzător, în timp ce pe nea Vasile îl cam rodeau colțurile inimii, dar se consola cu ideea că a doua zi altul avea să fie fraierul, o schimbare infimă, lucrurile aveau să se desfășoare absolut la fel, mai dă-mi și mie un gât, măi Corcodeanu, Nicu-Pac-șefu', Avram Zugravu', A' Lu' Reta, Ghirmilici, Balică șuie, Jan Fața-de-lapte, Mitică-biu', Calistrache, ceilalți, sticlele cu etichete jupuite aveau să se dezlipească de lângă servietele roase, cu încuietorile stricate, licoarea avea să se plimbe pe deasupra cărților de joc încremenite pe genunchi, zguduite din când în când, la oprirea trenului în halte micuțe, înfipte între pâlcuri de plop, uite, mă, că s-a terminat sticla, nu e nimic, am ajuns, într-adevăr, puțin după răsăritul soarelui locomotiva înțepenea la marginea Ploieștiului, se umpleau potecile cu ai noștri, cârciumile de pe lângă gară erau pline cu fericiții de la schimbul trei, îți lăsa gura apă, ei, lasă-lasă, nu se face el ceasu' trei jumate? O să vedeți voi, le-o promiteam încruntați și luam calea fabricilor, doi câte doi, așa cum ne împărțiseră Dumnezeu și rudele mai înstărite de la oraș, cărora le căraseră ăi bătrâni pulpe de porci și de viței, 'ai domnu' Cutărică, angajează-l mătăluță și pe ăsta micu' al meu la fabrică și nici io n-oi fi zgârâie-brânză, ne înfipseseră între fiare străine cărora le dădeam nume de pe la noi ca să le putem înțelege, Joiana, Miercan, Duman, nu se supărau strungurile, frezele și ciocanele de forjă, torceau blânde sub palmele noastre învățate cu mângâierile animalelor din curte, din când în când doar, mai înhățau pe câte unul și îi rupeau o mână, îi tăiau degetele, nu iertau atunci fiarele, iar bietul om înjura molcom mașinăria cu gând să rupă coada lopeții pe ea cu prima ocazie, treceau orele repede, venea tri jumate, înfigeam cartoanele în ceasul de pontaj și o dată cu clănțănitul din mațele lui începeam să simțim parfumul trenului, ne întreceam spre gară târând de servietele pline cu pâine, treceam printre bodegile care ne așteptau cu gurile căscate, flămânde, gata să ne înhațe, nu era după cum doreau ele, ne aruncam singuri, victime benevole, în gura cârciumilor preferate, mângâiam mesele de tablă cu palme murdare, îți trebuiau ani până să îți dai seama că știi fiecare zgârietură și adâncitură din metal, dădeam pe gât paharele ciobite, și pe astea le cunoșteam, uneori râdeam, uite bă, iar a ajuns Ciobilă la Calistrache, trage la tine, bă, ăsta era cam lunatic, bea ca prostul fără să se uite, îl vedeai cu buza sângerând și n-aveai ce face, te apuca râsul, Calistrache se ștergea cu mâneca și pe griul murdar al hainei o altă dungă roșie se adăuga celorlalte, ca într-un calendar de ocnaș, un amărât era, nu urca niciodată treaz în tren, bea de furie și necaz blestemându-și nevasta, io înțeleg bă că e proastă, da' de ce e urâtă bă, asta nu pricep, hai ia spune-mi tu! N-avea ce face, îl lăsam cu durerea lui, cu suferința estetică profundă care îi chinuia măruntaiele uscându-le ca pe niște bozii, cerând imperativ alcoolul binefăcător, îi dădeam dreptate bietului om, căci îi vedeam uneori perechea așteptându-l la barieră, ținând bicicleta de coarne și

măturând cu privirea ușile vagoanelor, pe Calistrache trebuia să-l aruncăm din tren, i se muiau picioarele de cum o vedea, lipită de lemnul roșu cu alb al barierei, urla ca din gură de șarpe când îl apucam de guler și îl prăvăleam pe scară, nu vreau, nu vreau la ea, răcnea el, nouă nu ne păsa, râdeam, dar ni se strângea inima cu gândul la barierele noastre, înșiruite până hăt departe în burta Bărăganului, spre Slobozia, unde coborau ultimii.

Pe Calistrache îl ridicam de subsuori la cinci dimineața și fericirea tâmpă de pe chipul său nu se ștergea până după răsărit, când lumina zgârcită împrăștiată peste câmpurile de rapiță îi aducea aminte că ziua avea să se termine, iar el avea să eșueze în brațele putrede ale scorpiei, înnebunea atunci și gâlgâia din sticlă cu ochi holbați de groază, apoi plângea tăcut până la marginea Ploieștiului, așa era în fiecare zi, ne temeam să nu se prăpădească de inimă rea, numai că a venit toamna aia ploioasă când podelele vagoanelor s-au acoperit cu mâzgă roșie ca sângele și barierele de lemn au început să se umfle din cauza apei de nu se mai puteau ridica, iar oamenii trebuiau să le salte, urcându-se câte trei peste greutățile din capăt, toamna aia când câmpurile s-au acoperit de ape și trenurile au început să meargă tot mai greu, târându-se de la o haltă la alta însoțite de stoluri de pescăruși înfometați, oprind la semnale câte o oră, timp în care unii scoteau undițele pe ferestre și pescuiau pești grași cu burțile doldora de icre, de unde veniseră peștii ăia nu știa nimeni, toamna aia blestemată când vitele au rupt gardurile și s-au năpustit înot către apus, cirezi întregi, înaintând prin apa mâloasă a câmpiilor, mânate din urmă de delfini cu coarne de bou, toamna aia când ne-am trezit că un înger ne cere biletele de tren pe care nu le avusesem niciodată, ne-am apucat să ne întoarcem buzunarele pe dos așteptând ca aripile să i se desfacă sfâșiind uniforma nou-nouță de ceferist, era o femeie cu păr moale și ochii de tăciune, mirosea a pădure de brad și i se legănau șoldurile ca plopii din gările pustii pe unde treceam iarna, ne chinuia imaginea ei, așteptam cu sufletul la gură să apară ziua următoare, cumpăram bilete la alte trenuri, aiurea, doar ca să mai rămână o secundă în plus între noi, pândeam în liniște clănțănitul cleștișorului de metal, îi simțeam parfumul din celălalt capăt al garniturii, ne îmbrăcam în țoale noi și curate, trăgeam semnalul de alarmă în mijlocul pădurilor doar-doar o avea vreunul noroc, zadarnic însă,

şase luni ne-a bântuit năluca ei, apoi a venit vara şi trenurile se opreau în disperare în mijlocul lanurilor de grâu îmbulboşate de roşul macilor şi ne repezeam cu toţii să facem buchetele, era o întrecere de nebuni, plecau fără noi, abia dacă reuşeam să ne agăţăm de ultimul vagon, noi, cei mai tineri, bătrânii rămâneau plângând între linii, cu câteva flori ofilite între degete, cu sudoarea şiroind lipicioasă de sub şepci, alergam printre călători căutând-o, dar ea nu mai era, se ascundea pe undeva, nu ne-am dat seama unde, la început, apoi, i-am asociat lipsa cu dispariţiile lui Calistrache şi s-a lăsat o negură peste noi, l-am blestemat şi l-am ameninţat că o să-i spunem nevesti-sii, dar lui nu-i păsa, n-aveai cum să-l învinuieşti, îl pândeam la ieşirea din compartimentul conductorului, proaspăt, radiind o fericire mult prea mare pentru el, atât de mare fericirea, încât s-a prăbuşit greoaie şi asupra noastră şi ne-am hotărât să-l ajutăm, au avut o nuntă ca în basme, chiar dacă nelegiuită, nuntaşii nu se cunoşteau între ei, băuturile erau de toate soiurile, lăutarii erau adunaţi dintr-o gară şi lăsaţi în următoarea, şi tot aşa, mai departe, printre dealuri, îngerul cu caschetă plutea în rochie de mireasă printre bocancii plini de noroi ai navetiştilor, compostând biletele şi primind sărutări de felicitare, urmată de întreg convoiul de petrecăreţi, în gări se urcau alţi călători şi intrau în vâltoarea nunţii, nevestei legiuite a lui Calistrache i-am dat să bea dintr-o sticlă de rachiu, acolo, pe lemnul barierei, i-am spus că bărbatu-său rămăsese să lucreze şi în tura de noapte, ne-a crezut, s-a holbat mirată la ţiganii care cântau din acordeoane şi dănţuiau între linii, la hora încinsă în jurul impiegatului nedumerit, la dansul găinii bete şi al cearşafului pătat de sânge, la fierul bicicletei pe care, cu răutate, i-l împodobisem cu ghirlande de flori, la toate celelalte care s-au depărtat mai apoi de ea, înşiruite unul după altul, până la ultimul vagon, de care atârnau, trăncănind între traverse optzeci de cutii goale de conserve, atâtea câte se consumaseră până atunci la ospăţ, a rămas cu inima îndoită femeia lui Calistrache, dar s-a liniştit a doua zi, când bărbatu-său a coborât liniştit din tren, a făcut cu mâna cuiva, în timp ce noi ceilalţi eram ocupaţi consolând îngerul care plângea în pumni dând amenzi la întâmplare, am reuşit cu greu s-o liniştim, nu-ţi face probleme, puică, îi spuneam, uite, mă jur, mâine la ora cinci, bărbatu'tău va fi aici, şi aşa a fost nu numai a doua zi, ci şi a treia şi a patra şi treizeci şi doi de ani după aceea, mai puţin duminicile, când trenul e anulat, lui Calistrache născându-i-se în timpul acesta nouă copii pe care îi luam pe lângă noi de cum se făceau mai măricei, pe cei mai mici lăsându-i să atârne de poalele mamei lor, care composta bilete cârpindu-i pe cei mai obraznici, care ne vărsau băutura, ne furau cărţile de joc ascunzându-le sub micuţele lor caschete de ceferişti şi mai ales ne supărau aruncând cu sticlele goale în femeia bătrână care aştepta la o barieră ţinând de coarne o bicicletă de care în fiecare an, într-o anumită zi, atârnam ghirlande de flori în sunetele unei muzici dezlănţuite, înconjuraţi de ţigani cu fluiere şi ţambale şi multă veselie, căci lui Calistrache îi plăceau aniversările şi petrecerile de orice fel, aşa cum ne plăceau nouă ieşirile la pensie, când sărbătoriţii umpleau trenurile cu băutură şi dănţuiau până la gara lor, unde îi bufnea plânsul şi nu se îndurau să coboare şi mulţi ani după aceea îi vedeam palizi, sprijiniţi în bastoane lângă bariere, fluturând câte o mânuţă plăpândă, de parcă ar fi vrut să mângâie încă o dată barele lucioase ale vagoanelor, mai târziu cineva le observa lipsa şi, deşi nimeni nu mai ştia cum se numesc, îi plângeam câteva clipe, apoi reluam jocul de cărţi întristaţi, ştiind că într-o zi fiecare avea să coboare pentru ultima dată, fără speranţă era drumul nostru, dar asta numai până în ziua când i-a venit rândul lui Calistrache, care a doua zi după ieşirea la pensie s-a prezentat imperturbabil la trenul de dimineaţă, şi-a îmbrăţişat îngerul şi cei nouă copii, apoi ne-a mărturisit că şi-a părăsit nevasta cea adevărată, lucru pe care noi l-am aprobat din toată inima, organizând o bacanală cum nu se mai văzuse şi bucurându-ne de tovărăşia lui mulţi ani după aceea, până ce i-a venit şi lui sorocul, dând ortul popii chiar în gară la Dâmbu, la doi paşi de Ploieşti, odată cu ultima înghiţitură dintr-o sticlă cumpărată din banii lui. A fost jale mare atunci, l-am pus în coşciug, i-am cumpărat bilet şi am stat cu el pe rând, până ce am ajuns în gară unde nevastă-sa încă îl mai aştepta ţinând bicicleta de coarne, i-am legat un prosop de ghidon fără să-i spunem nimic despre bocetele care se înălţau din vagonul de bagaje, împletite cu slujba de îngropăciune ţinută de părintele Vărzaru din gara Ciorani şi am plecat mai departe, spre Slobozia, unde se înfunda linia, şi la capătul unei şine moarte, l-am îngropat cu mare cinste pe Calistrache, iar mai târziu ne-am adunat la parastasele şi pomenile pe care i le-au făcut cu smerenie nevasta şi copiii, mulţi ani la rând, de fiecare dată având grijă ca la întoarcere să coborâm lângă o barieră veche de lemn, să dezlipim mâna unei bătrâne de pe o bicicletă din care nu mai rămăseseră decât coarnele, să desfacem palma muncită şi pe jumătate putredă şi să strecurăm în ea pe furiş o lingură de colivă proaspătă, aşa cum poate ar fi vrut să ne lase cu limbă de moarte Calistrache.

romulus bărbulescu

RUGĂCIUNE

colegului nostru Costi Pană,
plecat într-un voiaj nedeterminat printre stele

Să nu te duci, Bătrâne, prea departe!
Mai stai pe-aici unde-i lumină încă.
Ți-e dor de noaptea rece dintr-o stâncă?
De ea doar infinitul te desparte.

Să nu te duci, Bătrâne, prea departe
căci, uite, steaua noastră-i la zenit,
iar lângă ea un Moș cu păr cănit
dreptatea lui în lume o împarte.

Să nu te duci, Bătrâne, prea departe.
Stai lângă Moș în vajnicul lui zbor...
Eu - cu racheta sau pe-un nor -
voi trece pe la tine pe la șapte.

Să nu te duci, Bătrâne, prea departe.
Îți voi aduce sclipet de pârâu,
un pumn de boabe mici de grâu
ca viața printre stele să ne poarte.

Să nu te duci, Bătrâne, prea departe...
Va trebui să mai luăm cu noi
și câțiva stropi din tainicele ploi,
ca boabele din lan să crească-n noapte!

Să nu te duci, Bătrâne, prea departe.
Vom face-apoi din vreascuri de noroc,
- chiar lângă Moșul Ațipit, un foc
pentru ca somnul pe-amândoi să ne adaste.

Să nu te duci, Bătrâne, prea departe.
Ca și-altădată-n noaptea cu visări
noi vom chema iubitele din mări
să vină să ne lepede de moarte.

Să nu te duci, Bătrâne, prea departe.
Noi vom pluti așa din stea în stea,
spunându-ne în șoaptă chiar povestea
celor uitați de mult din carte-n carte!

SALT ÎN BANAL

Necunoscut în esența sa - Câmpul de energie a fost numit de Albert Einstein "câmp cu fantome"

Sunt un "EU" disipat în hormoni,
sunt o trusă validă cu I-oni,
Sunt un câmp cu fantome, volant
Curg mereu în aval, către neant.

Sunt hazardul entropic din val,
cocoțat printr-un salt în banal
și pretind că sunt punctul final
din legenda Pocalului Graal!

Curg mereu în aval, către neant,
risipit prin celule străine - liant
în superbul meu salt în banal,
cocoțat de hazard pe un val.

Curg mereu, mereu curg - nesupus.
Am uitat, am uitat ce v-am spus.
Neștiut, nevăzut în banal
mă găsiți tot mai jos pe Canal,
eu mă pierd către larg - în banal.

marius damian

LUMINĂ NEAGRĂ

Se născuse în interiorul unui soare roşu. Energiile clocotitoare îi dăduseră viaţă lui şi celorlalţi asemenea lui. Erau mulţi. Atât de mulţi, încât nu mai încăpeau în cuptorul neostoit. Aşa că trebuise să plece.

Simţea cum interiorul cuptorului devenise neîncăpător. Apăreau în fiecare fracţiune de secundă alţii. Trebuia să plece. Şi plecă. Pentru totdeauna.

Era un foton. Era o picătură de lumină. Era viteză pură acum, străbătând spaţiul în linie dreaptă către capătul universului. Nu putea altfel. Era doar o cuantă minusculă, un produs al energiilor enorme care se desfăşurau în interiorul soarelui-tată. Dar acum era singur. Şi nu se putea opri. Niciodată. Traiectoria sa rectilinie şi uniformă era singurul său scop.

Trecuse deja pe lângă planetele care orbitau alene în jurul soarelui roşu. Lăsase în urmă alte câteva aglomerări de praf şi roci întunecate. Gonea în continuare. Nu întâlnise nimic pe drum. Alţii nu fuseseră tot atât de norocoşi. Nimeriseră planetele, rocile, orice urmă infinitezimală de materie îi oprea din drum şi erau reflectaţi spre alte destinaţii. Dar el era norocos. Deocamdată.

Lăsă în urmă galaxia. O caracatiţă uriaşă. Se rotea şi ea, bineînţeles. Şi se îndrepta, încet, spre aceeaşi destinaţie. Dar nu o să-l ajungă vreodată. Se mişca prea încet. De fapt,

stătea pe loc în comparaţie cu fotonul. Acesta nu pierdea vremea deloc. În plutirea sa rapidă între galaxii, reuşise să se descurce. Nu păţise nimic şi zborul său nu fusese frânt. Undeva, departe era o altă galaxie. O mare aglomerare de stele, mult mai mare decât cea pe care de abia o părăsise. O mulţime de sori incandescenţi care iradiau miliarde de miliarde de mici fraţi ai săi, identici. Însă nu avea timp de pierdut. Şi, oricum, nici nu putea să îşi schimbe drumul. Era condamnat să meargă înainte, fără să obosească vreodată.

Plutirea continua. Lăsa în urmă alte şi alte corpuri cereşti. Şi continua să zboare...

Au trecut anii. Sute de ani. Mii. Milioane. Oricum, cine ştia cât trecuse de fapt? Fotonul continua să zboare neabătut spre capătul nevăzut al Universului. În tot acest timp sorii explodaseră, alţii se născuseră, pe unele planeta viaţa înmugurise, iar pe altele dispăruse. Cometele făceau turele lor periodice şi asteroizii se învârteau aleator pe traiectoriile lor ciudate. Universul se conţinea pe sine însuşi. Însă acum se întâmplase ceva. Din nou.

Undeva, unde drumul picăturii de lumină pornită dintr-un soare roşu se va intersecta cu o stea bătrână, un enorm meteorit desprins dintr-o enormă planetă muribundă se deplasa. Nu atât de rapid ca fotonul. Nu. Dar îndeajuns de puternic încât să ajungă lângă steaua sa. Din ciocnirea acestor doi giganţi a rezultat o nouă entitate. Enormă şi monstruoasă. Atrăgea absolut totul. Nimic nu mai reuşea să scape de enorma anomalie cosmică. Încet, totul începu să se mişte inexorabil către acel punct din spaţiu. Şi totul fu acoperit de întuneric.

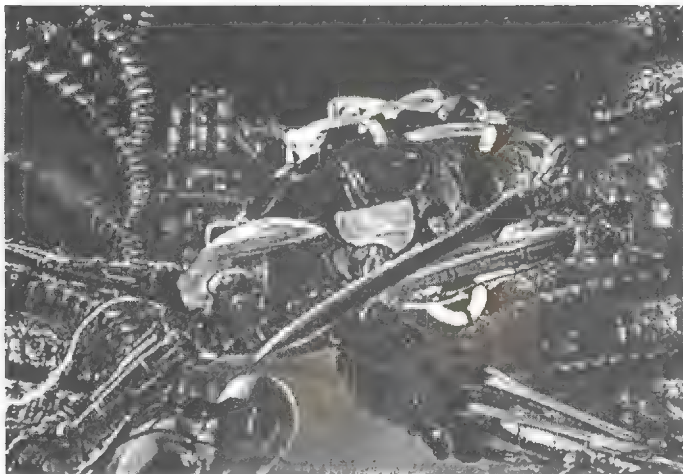
Fotonul zbura în continuare. Pentru el nu conta faptul că se întâmplau toate aceste lucruri. Nu conta nimic. Doar drumul său rectiliniu. Capătul Universului părea acum la fel de departe ca la început. Dar, oricum, nu conta. Va ajunge şi acolo.

Au trecut anii. Sute de ani. Mii. Fotonul îşi continua zborul său neabătut. Chiar dacă în faţa sa se întindea acum o perdea groasă de întuneric. Şi o subtilă forţă de atracţie începu să îşi facă efectul. Traiectoria sa începu să se curbeze uşor. La început totul fusese doar o părere. Însă forţa crescu şi drumul se schimbă. Chiar dacă părea de necrezut, fotonul îşi schimbase traiectoria fără să fi atins ceva material. Şi acum plutea direct către masa întunecată, a cărei forţă creştea vertiginos, pe măsură ce se apropia. Şi nu putea face nimic. Decât să se îndrepte spre lumina cea neagră care acoperea totul.

Entitatea era aproape saturată. Universul îşi încetase expansiunea şi acum se retrăgea uşor. Şi asta din cauza luminii negre care îl cotropea inexorabil. Acum începea din nou. Se întâmpla.

Fotonul îşi continua goana nebunească spre centrul întunecat. Alături de el materia se sublima în forme din ce în ce mai subtile. Gravitaţia strivea totul. Chiar şi picătura de lumină se simţea, cumva, strânsă în nişte chingi insuportabile. Se apropia din ce în ce mai mult de capătul drumului. Lumina neagră devenise deja atotstăpânitoare. Universul se redusese la un enorm şi aproape imposibil de înţeles creuzet. Forţele enorme striviseră totul. În întuneric nu mai exista decât lumina neagră. Clocotitoare. În aşteptare.

Fotonul cădea. Viteza lui creştea din ce în ce mai tare. Chiar dacă părea imposibil, se mişca din ce în ce mai repede. Infinit de repede. Şi atunci lovi cu putere ochiul de întuneric. Masa critică deveni explozivă. Entitatea se întoarse înăuntrul ei şi erupse apoi, împrăştiind seminţele unui nou univers. Fotonul fusese sămânţa. Noul univers apăruse. Printr-un nou Big Bang...

bogdan gheorghiu

ORIGINALUL

Noaptea e lichidul vital pe care trenul de metrou îl pompează în venele subterane ale orașului, nevăzut.

Pe geamurile vagonului se compune și curge un flux ritual de culori, tone de graffiti, un muzeu al simbiozei urbane la viteza la care formele devin pete și petele devin dâre.

Pe scaunul din fața mea stă cineva, bărbat sau femeie, și îmi dă impresia că mă cercetează insistent de după biolentilele aplicate, modelul "ochi de orb", opace la exterior. După cum îi arată corpul, probabil a cumpărat unul din tiparele kitsch, produse la negru. Nu l-a cumpărat demult. Îl trădează poziția chinuită a capului, menită să ascundă urmele proaspete din ceafă și în același timp să nu atingă spătarul scaunului cu zona încă dureroasă, semn că nu a trecut mult de la ultima folosire.

Îmi dau brusc seama că vuietul asurzitor al aerului din tunel mă enervează. Undeva lipsește un geam. Undeva, în mine, se deschide o ușă pneumatică. Din mers, fără avertismente. Mă simt împins lent din spate, mă împing lent din spate, mă împing și cad, cad și gata.

Pentru o clipă, gândul mi se pare ridicol de palpabil. Închid ochii, strâng din pleoape, din dinți. Sunt tot aici, înconjurat de oameni cu urme de mufe în ceafă. Sunt singurul. Singurul liber.

În mulțimea de cópii, sunt originalul. Sunt doar propriul meu original. Puteam fi al oricui, al tuturor. Știu că totul a fost o problemă de decizie. Un moment cheie, una dintre clipele alea în care timpul refuză să mai meargă înainte, se oprește și te întreabă încotro s-o ia.

Premiile, scena de la Metropolitan, produsul Shiro Nekomori mulțumind producătorilor și distribuitorilor. Eram omul lor, undeva în sală, omul lor de încredere. Numai că ei vedeau în mine viitorul firmei. Noua serie, noul produs preambalat pentru magazine și tarabe.

Cred că ProPattern încă mai dețin supremația pe piață, deși nu prea mă mai interesează domeniul tiparelor umane.

Lucrez în alte domenii, domenii care nu figurează nicăieri și care nu interesează pe nimeni de la un anumit nivel în sus. Domenii mereu noi, care apar peste noapte și dispar când sunt lansate oficial. Sunt unul dintre testerii pe care nu-i întreabă nimeni, unul dintre cei care au făcut de la brain-mapping în zilele pionieratului până la upgrade-uri ilegale cu risc maxim la operație. Unul dintre cei care au scris printre rândurile istoriei.

Sunt din nou așa cum eram odată.

Și cascada amintirilor curge invers, în culorile de pe geam, către o altă decizie, o altă bifurcație. Către seara în care mă plimbam pe străduțele cartierului, printre dealeri și clienți de tot felul, zgomote din localuri de noapte, curve ieftine făcându-și treaba prin scări și pe după colțuri sau drogați stând în fund pe betonul rece.

Mă plimbam cu discul în buzunar, căutând cumpărători.

Eram printre ultimii care se mai încumetau să vândă tipare la negru, și unii ziceau că am curaj, alții - că nu știu în ce mă bag. Eu pur și simplu nu găseam altceva de făcut.

Știam că tiparele umane nu mai erau demult o raritate și treaba devenise riscantă, dar nu găseam altceva de făcut.

Cine mai făcea sau procura înregistrări la negru o făcea pentru el sau pentru cunoscuți, nu pentru vânzare. Ieșiseră în magazine până și recordere legale, destul de ieftine și mult mai bune decât alea improvizate de noi.

Deja începuseră să apară secte care își administrau tiparul înregistrat al liderului, sau cupluri de tineri care își schimbau înregistrările între ei și își dădeau unul altuia supradoze până când nu mai știa nimeni care e el și care e ea.

Începuseră să apară ciudați. Când apar ciudații, înseamnă că treaba e deja fumată și trebuie să te apuci de altceva. Eu am căutat. Și nu am găsit.

Nu i-am găsit eu pe ei, ci ei pe mine.

ProPattern Electronics Ltd, o razie, o anchetă, o campanie mascată de racolări.

Alegerea tăcută, alegerea care trebuia să fie clară.

Totuși eu știam că din pușcărie poți fi scos ușor, dacă ai prieteni.

Mai știam însă că, o dată ieșit, trebuie să ai de unde le da banii înapoi.

Am făcut compromisul. Atunci am știut că e un compromis.

Atunci mi-am amintit primele zile, curiozitatea, tiparul dilatându-mi nervii, venele, flash-uri subliminale, o urmă străduindu-se să pară veche.

Teama și renunțarea. Am știut atunci, de prima dată, adevărul. L-am înțeles într-un fel anume, rezervat adevărurilor mărunte.

L-am folosit.

Clipa compromisului mă lovește, un ecou vechi, din labirintul de graffitti al orașului, pe ușa de la ProPattern, intrarea și ieșirea, fluxul accelerat, scena de la Metropolitan.

Fluxul accelerat al ascensiunii, micile trucuri, banalul devenit original, revelația răsturnării criteriilor. Era în vremea când mă priveam pe zi ce trece mai de sus pe mine, cel din ziua trecută.

Job-uri și filiere păstrează și azi în mintea mea forma amprentei primului impuls neuronal extern, harta din ce în ce mai vagă a arsurilor micronice, imperceptibile.

Nekomori era o legendă. Era omul-suport, mascota, mașina de consumat și vorbit în numele consumatorilor, în numele publicului țintă și al

firmei, pe rând. Imaginea ProPattern Electronics, manechinul de plastic bine deghizat.

Nu interesa pe nimeni istoria lui de dinainte de avansarea care îl redefinise. Nici măcar pe el. Nimeni nu auzise de el înainte. Shiro Nekomori nu conta, pentru că Shiro Nekomori murise lent, pe bani grași. Prin înlocuiri succesive. Și un altul murea la fel de lent în el după un număr de administrări ale fiecarui tipar în teste. Până când a murit și ultimul. A murit pe bune, de parcă ar fi avut o clipă de luciditate și s-ar fi hotărât să moară de-a binelea ca să-i ia cu el pe toți cei care devenise între timp.

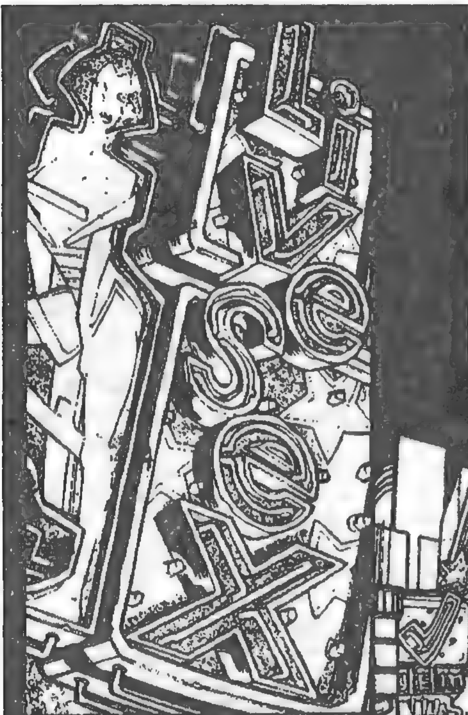
Firma știa. Ziceau că dă semne ciudate, că de-aia l-au schimbat. Încă nu murise când l-au schimbat. De fapt, încă nu-l schimbaseră. Aveau de gând să-l schimbe cu mine.

Să-l înlocuiesc eu. Eu, micul dealer, eu, care îi jucasem pe degete, să-l înlocuiesc pe un zombie publicitar ca Shiro Nekomori.

M-am gândit atunci la viața mea de dinainte. Și am decis să mă gândesc la fel la cea de după. Să-mi servesc propriul meu tipar, tiparul celui ce fusesem înainte de ProPattern. Natural, forțat, fără să-l fi înregistrat vreodată. Așa am scăpat.

Și acum imaginile vechi și noi, ale mele sau ale celui ce fusesem, îmi aleargă prin minte într-un flux invers.

Și o dată cu ele, vagabonzi de rând cu mufe privind bogătași arhicunoscuți în oglinzile sediu-

lui ProPattern, viitori părinți plimbând cărucioare goale și purtând în buzunar casete cu tipare făcute pe comandă...

Tone de praf pe teancul de rebuturi din subsolul firmei, și ultima noapte la ei. Acolo, jos, scormonind după casete bune.

Bă, ce vânzare am făcut dup-aia. Numai unicate. Rebuturile sunt mereu unicate. Asta e regula pieței pe care eu îmi desfășor mărfurile de ani de zile.

Acolo, sus, deasupra galeriei de metrou, cerul înstelat plătit de barosanii orașului veghează afacerile care le închid cercul profiturilor. Reclamă gratis pe termen limitat, un târg neîncheiat de nimeni, niciodată, dar acceptat întotdeauna. Asta făcea parte din strategia de piață a firmei.

ProPattern încă mai deține trei sferturi din oraș. Și cerul, cinci zile pe săptămână. Mai vezi din când în când sigla lor luminând în noapte sau orbind soarele.

Și ce clienți veneau... O dată a venit unul care vroia să-și inducă tiparul propriului câine. Recorderele nu merg decât la oameni, a trebuit mapat. Cum dracu să brainmapezi un câine, și cum dracu să-i extragi trăsăturile esențiale? Am căutat câteva săptămâni de zile date despre creierul câinilor, unde au memoria, cum se poate separa, tot felul de chestii.

Știu multe despre ProPattern Electronics. Știu și programele de spălare a creierelor în care erau băgați. Am fost la vârf. Acum sunt jos, și dacă mă mai uit mult în sus s-ar putea să-mi pice ceva pe figură. Nu-s proști, știu asta. Probabil că mă urmăresc. Probabil că unul dintre ăștia din metrou și-a setat terminalul să emită imagine pe adresa lor și și-a inversat conexiunea.

Ăla sau aia de pe scaunul din fața mea. Ăla sau aia care se uită insistent de când m-am așezat. Poate că are totuși mufele băgate în ceafă, poate că se străduiește să ascundă mufele, nu urmele. Are o umflătură în buzunar. Terminalul. Nici nu se mai obosește să-și bage o casetă cu vreun tipar uman ca să justifice conexiunea directă în ceafă. Are chiar un terminal, e prea mare ca să fie o casetă.

Probabil că e unul dintre ăia care au picat de fraieri în campania firmelor de tipare. A fost o înțelegere, un contract, și eu știu asta. Am fost acolo. Cele mai mari companii au hotărât să facă, sub aparența concurenței, o campanie comună pentru tiparele artificiale de agenți de marketing, sub diferite aparențe. Campanie pentru campanie, un ecou. De la tiparele marilor oameni de afaceri până la ale marilor cântăreți sau ale autorilor de casete cu senzații, toate conțineau, diluate, trăsăturile obținute de ei printr-o sinteză a tiparelor celor mai de succes agenți de marketing pe care îi avea fiecare.

M-a tentat și pe mine o dată să iau tiparul lui Tim Hickins, omul care a vândut cele mai multe casete cu senzații din istorie. Să simt la fel de acut ca el, la fel de universal ca el, să pot înregistra exact ce simt și să mă cumpere toți, de toate vârstele, și femei, și bărbați. Mă bătea gândul ăsta înainte să se încheie contractul ăla. Am renunțat când mi-am adus aminte că Hickins n-a luat nici un sfert din banii câștigați, pentru că cea mai de succes înregistrare a lui a fost propria-i moarte. Împușcat de niște mafioți cu care intrase în belele.

Nu vreau să am nici măcar un pic din firea lui Tim Hickins. Sunt eu, doar eu, sunt singurul, unicul. Nu sunt nici un pic din nimeni altcineva, și nimeni altcineva nu e nici un pic din mine. N-am folosit niciodată un recorder. Nu-i așa că sunteți invidioși, voi, ăștia din metrou, voi, toți ăia care vă băgați zilnic în cap părticele din mințile altora? Vă ofticați, nu? Și tu, ăsta sau asta din fața mea, cu spionajul tău de căcat. Ia să-ți arăt o șmecherie.

Am și eu terminalul meu. E aici, rece, în buzunar. În câteva secunde o să fii pe lumea ailaltă și n-o să știi de ce.

La dracu, mufa asta parcă ar fi un ac. De când nu mi-oi mai fi băgat așa ceva în ceafă?

Rețeaua se scurge pe lângă mine, în scripturi și subrutine scrise cu luni în urmă, în arbori de impuls neuronal multiplicat, înfășurându-se pe mintea disipată a cuiva, localizându-l. ProPattern, canalul deschis, imaginea mea cu ochii închiși. Interceptez și mă privesc din afară pentru câteva secunde. O adresă care nu-mi spune nimic, programul continuă. Eu doar închid ochii și las valurile să plece din mine.

Habar n-am cât am stat așa. Oricum, nu cred că a fost mai mult de un minut. Tipul sau tipa din fața mea are ochii închiși, de parcă ar dormi. N-a murit, pentru că n-am vrut. I-am indus doar un leșin care poate să dureze între câteva ore și câteva zile. Știu sigur că nu mai transmite decât un fel de bruiaj neuronal, o serie de aberații onirice pe care monitoarele ălora nu pot să le traducă în nici un fel așa că nu le afișează deloc.

Îmi dau seama târziu că tocmai am trecut de o stație. Ușa pneumatică se închide.

La următoarea cobor și eu. Am niște marfă de vândut.

dănuț ungureanu

ALBĂ CA ZĂPADA ZBOARĂ LA NEW YORK

Nu numai oamenii mari, ci chiar și cei mai mici știu că toate basmele încep prin **"a fost odată..."**. Ba, uneori, se întâmplă ca ele să purceadă cu **"ce-ar fi dacă..."**, **"ar fi putut să..."**, **"va fi cândva..."** și alte asemenea bazaconii. Nu cred că asta are vreo importanță. Basmul pe care vreau să vi-l povestesc eu însumi - vă rog să mă credeți că este un basm - nu are un astfel de început.

La pagina opt a cărții, un personaj numit Superman se plictisea de moarte. Ședea înfofolit în faldurile pelerinuței sale și din când în când bâțâia din picioare, privind cu părere de rău spre vârfurile cam scâlciate ale botinelor atomice. Ceva mai încolo, începând cu pagina cincisprezece, se aliniau sumedenie de aventuri, care mai de care mai ispititoare. Ce-are a face ? El era osândit să moțăie aici, tresărind din când în când, cu speranța că cineva se va opri în dreptul raftului, deschizând cartea măcar pentru a o răsfoi. Dar zilele treceau una după alta, toate la fel, cenușii, de statură potrivită, călduțe. Între ele se petreceau și nopțile desărate, multe dintre ele de nesomn. Și nu venea nimeni.

Așa se scurseseră anii. Anii, după cum bine știți, aduc cu ei vrute și nevrute. Peste oamenii de rând aștern umbre, amintiri și frunze. Aduc în geamantane galbene basmele, cărțile școlii, mingea de fotbal, praștia, colecțiile de capace, nasturi, soldați de plumb. Iar mai încolo, nevasta, tutunul, serviciul. Într-un târziu - ochelari, mustăți albe și din nou basme.

Dar lui, lui îi spuneau Superman! Cei din cărți rămân veșnic tineri, câtă vreme degetele noastre întorc o filă după alta. Ei străbat distanțele, nemărginiri între două fluturări de geană, mută munții din loc, opresc sau eliberează furtunile. Mai tot timpul urmăresc tâlhari înrăiți, își petrec vacanțele pe la poli ori scapă niște domnișoare din ghearele cuiva. Așa i-am găsit tineri pe mușchetari și pe pirați, așa au rămas neatinși Old Shatterhand, Cireșarii, Cavalerul Pardaillan, iar legendarul Ulise abia dacă a încărunțit puțin.

La pagina opt a cărții, cu șase rânduri deasupra sărmanului Superman, se afla o oglindă. Imaginația scriitorului o așezase acolo. El se ridică pe vârfuri și la lumina câtorva stele își aruncă o privire în direcția aceea. Ori iată ce văzu:

Pe la coate și în dreptul genunchilor, costumul de pomină, nerăzbit nici de apă, nici de foc și de care glonțul fugea înciudat, începuse să se tocească. Iar într-un anumit loc, urzeala își cerea petecele.

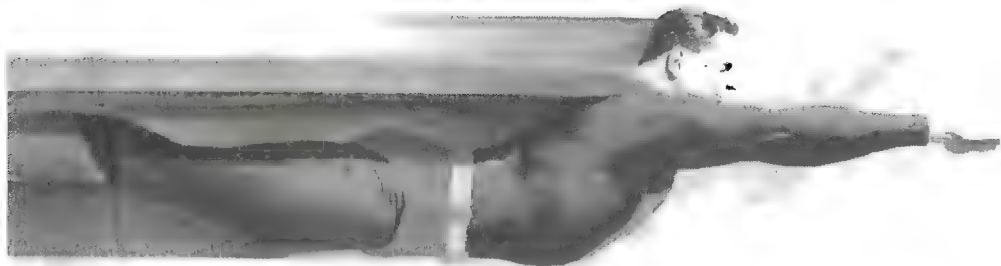
Unde să se fi rătăcit minunățiile de bucle, fluturând odinioară deasupra privirilor de oțel? Privirea se mai îmblânzise parcă iar buclele... Mai departe: materialul făcuse crețuri mărunte și dese pe piept, dar se lăsase supus încercării, cuprinzând un pântece rotunjor. Îndoi brațul, încercând să umfle sub umăr un balonaș de biceps, dar rezultatul îi smulse un mic strigăt de surpriză. Scoase limba către caricatura din oglindă și reveni la locul lui. Avea încă multă noapte înainte, însă îi devenise clar că ceva trebuie să se petreacă.

Să nu ne mirăm pentru cele ce au urmat. Vine o clipă în viața fiecăruia când nevoia de a fugi crește ca nevoia de aer sau de dragoste. Și dacă nu ai de unde ori încotro s-o ștergi, îi îndemni pe alții s-o facă.

Așadar, prietenul nostru fugi în aceeași noapte. Prin rafturile bibliotecii hoinărea un vânt subțire, stârnind colb. În lumina palidă a lunii, colțurile literelor de aur, încă vii pe coperți, sticleau uneori ca tot atâtea steluțe ce aveau să-i lumineze calea. El împinse coperta uzată, dădu la o parte paginile de la unu la opt, ca pe un așternut prea multă vreme încălzit, și plecă.

Nu mai fusese niciodată afară. Nu mai ieșise niciodată din lumea sa. "Afară" se năpusti, năucindu-l prin nemărginire. Mai apucă să vadă un colț de întuneric apăsător și se repezi glonț sub cea mai

apropiată copertă. Pășise cu stângul. În primul rând, se rostogoli în spinarea cuiva. Celălalt scoase un țipăt de spaimă și o luă la fugă împiedicându-se. În al doilea rând, își simți fața și palmele scufundându-se în ceva umed, groaznic de rece. "Zăpadă!" gândi strănutând strașnic. Iar în clipa următoare, gerul îl pătrunse până la oase.

Strănută din nou, ridicându-se și privi uimit în jur. În strălucirea zăpezii, desluși copaci, nenumărați copaci, apoi, chiar în fața lui, chipul gingaș al unei fete de șaisprezece, șaptesprezece ani. Părea frumoasă și deloc speriată.

- Îți mulțumesc, bunule străin, spuse ea făcând să răsune glasul unui clopoțel ascuns în spatele buzelor. Bunul Dumnezeu ți-a călăuzit pașii până aici.

- Pentru puțin, îngăimă Superman, venindu-și încet în fire. E frig. Cine era ăla ?

- Vânătorul, îi răspunse fata. Asta-i mantia lui. Acoperă-te, să nu capeți fierbințeală. Mama l-a tocmit să-mi ia viața.

- Mama? se înecă el speriat. Cine ești tu ?

- Mi-am uitat numele. Ea nu este mama mea adevărată și fără de voie am supărat-o poate. E o femeie foarte frumoasă, încheie visătoare copila.

- Dar cum...

- Să fugim, spuse ea luându-l de mână. Să ne pierdem în inima codrului, ca mânia ei să nu ne ajungă.

- Să fugim? se miră Superman.

Cât putea cuprinde cu privirea, nu deslușea decât copaci și zăpadă neatinsă. Se cutremură.

- Sunt lupi pe-aici ? Am să te duc înapoi acasă și am să vorbesc eu însumi cu mama ta. Sunt sigur că la mijloc e o neînțelegere.

- Să nu faci asta! țipă fata. Ea este foarte rea, foarte rea. Când cineva o supără...

- Dar eu sunt puternic, zise Superman. Nu mă tem de nimic. Din California până pe țărmurile negre ale Atlanticului, toți cei ce au de ascuns ceva îmi știu de frică. Și când părăsesc în zbor oglinda lacului Michigan, pentru a da o raită pe frontiera mexicană, aud strigătele de bucurie ale oamenilor cinstiți. Pot sfărâma stânca, pot opri luna pe cer, dacă vreau. În fiecare dimineață mă încălzesc prinzând din zbor câteva duzini de gloanțe. Am putea anunța poliția.

- Graiul tău e mângâietor și ciudat, suspină fata. Atlanticul ăsta trebuie să fie o țară nemaivăzut de frumoasă. Dar ascultă-mă! Acolo unde calcă ea, rămâne în aer ceva rău, un blestem care aduce nenorocirile. Iar nefericitul pe care îl privește atunci când își iese din fire cade la pat și se stinge cu zile.

- Ce spui ? făcu Superman.

- Cântecul ei alungă judecata întunecând mințile. Cuvântul îi este o înțepătură veninoasă. Cum ai putea s-o înfrunți câtă vreme toate viețuitoarele și firile împărăției se află în puterea ei? Cum ai putea să te împotrivești? Ce vrăji știi să faci? Să fugim, rogu-te!

Superman tropăi mărunt și își suflă în pumni. Pădurea era rece, cerul departe. Nu bătea vântul, dar aerul îi apăsa greu pe umeri, pe creștet. Nu se putea zbura. Nici nu știa dacă ar mai fi în stare s-o facă. Zborurile lui începeau cu pagina douăzeci și unu a cărții, iar el lâncezise ani în șir la pagina opt.

- Fie cum zici, scumpo, oftă. Să căutăm o ieșire din pădurea asta. Și o casă. Și mai ales un foc.

Îi luă mâna într-a lui. În aceeași clipă,

jumătate din puterea gerului se spulberă. Zăpada porni să scârțâie sub pașii lor.

଼③ ③ ①✱⑦଼

- Ce să fie asta? o întrebă în cele din urmă, prefăcându-și glasul.

Cât urcaseră treptele, cercetase nedumerit croiala veșmintelor, cutele pline de șoapte ale rochiei, dantelăria, pletele de antracit tors. Nimic prefăcut. Îi cercetase și ea ridurile, conturul decolorat al "S"-ului de pe piept. Ridicându-se pe vârfuri, îi venea cam până la piept.

Camera - scundă și strâmtă. La perete se înșiruiau paturile, însoțit fiecare de un covoraș, un dulăpior și o pereche de papuci. Superman le numără în gând. Erau șapte.

- E cineva pe aici ? întrebă.

Copila căzu într-unul dintre pătuțuri.

- Încă nu s-au întors de la lucru, îi explică ea căscând. Stai, să vedem !

Își îndoi degetele unul după altul.

- Doctorul, Mutulică, Sfiosul, Glumețul, Morocănosul, Guturai, Somnorosul.

- Îi cunoști ?

- Mama mea adevărată mi-a povestit despre ei. Sunt pitici. Trăiesc în pădure, departe de oameni. Scot din adâncul pământului aur și pietre prețioase. Nu trebuie să ne temem de ei.

- Eu am să stau de pază, spuse Superman.

Se duse să micșoreze flacăra lămpii, apoi se apropie de fereastră. Nu putea străbate întunericul, însă cu o fărâmă de simț descoperi zeci de priviri ascunse, zeci de ochi cercetători îndărătul trunchiurilor. Încheieturile începuseră să-l doară al naibii. "Reumatismul" își zise. Când se întoarse, fata adormise. Se așeză pe podea, în fața ușii, năpădit de gânduri.

Îl treziră geana de lumină și paiul care îi gâdila nările. Strănută sărind în picioare.

- Tu cine mai ești? îl întrebă furios pe omulețul din fața lui.

Acesta se opri din râs, potrivindu-și scufia. Obrajii lui erau lucioși și roșii.

- Eu sunt Glumețul, zise. E vremea să pornim la lucru.

- Dar eu... îngăimă Superman intimidat.

Omulețul râse din nou.

- A trebuit să muncim, nu glumă, ca să te mutăm din dreptul ușii.

- Cred c-ar fi bine să lămurim lucrurile, își veni Superman în fire.

Între timp, însă, coborâseră. Bruma de curaj se risipi pe loc. Șase bărbi albe îl pândeau amenințătoare, legănându-se la fiecare gest. Șase nasuri lustruite își exprimară nemulțumirea. Șase perechi de ochi ca tăciunii îl cântăriră bănuitoare. În ceafă primi înțepătura celei de-a șaptea. Se simți rușinos de mare.

- 'Neața, zise.

Printre scândurile galbene ale ușii curgeau molcom razele soarelui și prea mult aer curat.

- O să împingă vagonetul, zise Doctorul.

- Ba o să-l tragă, îi răspunse Morocănosul.

- La urcuş o să-şi dea duhul, pufni Guturai.

- Şi merindea? şopti Sfiosul.

Superman îşi drese glasul.

- Dragi prieteni, începu. În primul rând...

- Ar trebui să-i dăm o şubă, zise Somnorosul.

- Ar trebui să-i dăm toate şubele, oftă Glumeţul.

- Dacă intră în galerie, nu mai e loc pentru nimeni, mârâi Morocănosul.

- Şi dacă intră, cum îl mai scoatem? se minună Doctorul.

Superman privi neajutorat spre Mutulică. Acesta îi scoase limba.

- Uitaţi ce este, spuse, eu mă aflu aici din întâmplare.

- Păi atunci s-o ştergem, hotărâ Doctorul. Ne-apucă amiaza vorbind.

- E de la sine înţeles, încuviinţară şase scufii roşii.

- Şi până vă întoarceţi, eu am să văd de bucate, îi mângâie laolaltă o voce din capătul scării.

Superman se răsuci învins. Mai văzuse fete frumoase. America era plină de ele şi toate oftau visându-l. Dar el fusese prea ocupat ca să le dea atenţie. Iar acum, în lumina dimineţii, vedea !

Ea plutea ca un început de ninsoare. Pielea albă ca zăpada, buzele roşii ca sângele, părul negru ca abanosul. Iar în ochi îi fumega un lucru care era şi lumină şi întuneric în acelaşi timp. "Se întâmplă ceva cu mine", se miră Superman.

Ce să se fi întâmplat? Pentru ce aştepta să o vadă zâmbind, clătinând din cap, oftând, închizând ochii? De unde i se cuibărise în piept căldura? De ce felul în care ea înlătura poalele rochiei pentru a păşi, sunetul moale al condurilor, foşnetul respiraţiei, toate acestea la un loc erau nemaivăzute ?

Eu unul cred că ea începuse să-i placă. Nu o mai văzuse vreodată, nu o mai văzuse vreodată la lumina zilei. Noaptea ce trecuse schimbaseră câteva vorbe. Nu ştia nimic despre ea. Ce să se fi întâmplat? Pielea albă ca zăpada, buzele roşii ca sângele, părul negru ca abanosul...

Toată viaţa pusese ordine între lucruri aşa cum se pricepuse mai bine. Nu ca un om obişnuit, mai întâi pentru că venea dintr-o carte şi în cărţi oamenii pot face mult mai multe decât în viaţa adevărată. Şi apoi, cine se putea măsura cu el ? Cine ar fi putut să zboare, să respire sub apă, să treacă prin foc? Cine ar fi străbătut cu privirea zidurile clădirilor, munţii grei, cine ar fi auzit pasul lupului de la o sută de kilometri depărtare? Cine ar fi făcut toate astea?

Dar nu cunoscuse adevărata fericire. Nu ascultase iarba crescând, nu se îmbăiase în ţesătura uşoară a lunii, umerii nu îi găzduiseră rândunele. Nu deosebea două parfumuri de floare şi de fapt unde ar fi putut întâlni flori? În gangurile Brooklynului? În cununa Statuii Libertăţii?

Nu, lumea lui alerga ca o locomotivă, laolaltă cu toate minunăţiile ei şi el trebuia să alerge odată cu ea, ba uneori să o lase în urmă. Dimpotrivă, asta de aici, strălucitoare ca un cristal, respira încet, lăsându-l în sfârşit să se odihnească.

- Şi să nu îngădui nimănui să intre, ziseră în cor Doctorul, Sfiosul, Guturai, Morocănosul, Glumeţul şi Somnorosul. Mutulică întări, ştergându-şi nasul. Rămâi cu bine, Albă ca zăpada!

"Albă ca zăpada...", mormăi Superman. "Nu cred să ne mai fi întâlnit pe undeva."

❧③❧ ❧ ❧*⑦❧

Era un monolit de vreo cinci sute de kilograme, colţuros, umed. Doctorul ridică felinarul. Ceilalţi se sprijiniră în târnăcoape. Monolitul ar fi trebuit să se afle oriunde, numai acolo nu. Şinele dispăreau în spatele lui. La un pas mai în dreapta, se căsca un hău plin ochi de întuneric.

- Nu mai împingem vagonetul? întrebă Superman.

Cuvintele lui stârniră pârâiaşe de nisip pe care omuleţii le priviră exasperaţi. Superman se apropie cocoşat. Creştetul îi era plin de cucuie. Pe urmă se împiedică, rezemându-se cu nasul de perete. "De îndată ce ieşim afară, o şterg. La ce pagină suntem?"

- Trebuie împins, hotărî Doctorul.

- Acolo jos, întări Morocănosul.

- Cu o pârghie, şopti Sfiosul.

Superman cercetă monolitul peste capetele lor. Urcuşul se dovedise al naibii de greu. De vreo trei ori se opriseră cu toţii ca să-l aştepte. La sfârşit, ar fi dat orice pentru o înghiţitură de apă. "S-a dus condiţia fizică!"

Piticii se mişcară agitându-şi ciucurii scufiilor.

- Mai bine din partea asta, spuse Guturai.

- Mutulică, dă-te jos, mormăi Sommnorosul.

- Nu toţi odată, protestă Doctorul.

Superman îşi drese glasul.

- Ascultaţi ! Nu cred că este nevoie.... Ei bine, da, vreau să spun... în sfârşit, am să mişc eu drăcia asta din loc, încheie el încurcat.

Pe urmă îi păru rău. Îl priveau ca pe unul picat de pe altă lume şi de fapt nu era aşa? Nu venise din altă lume? Sfiosul rămăsese cu gura căscată. Guturai îl înghionti.

- Cum? zise. Ai o idee mai bună ?

Superman clipi des.

- Eu, spuse, pot să o fac aşa, pur şi simplu. Nu-i nevoie să vă rupeţi spinările. Am s-o mişc prin puterea gândului.

Un vânt rece străbătu galeria.

- O vrajă! sughiţară Somnorosul, Guturai, Doctorul şi Sfiosul. Halal!

Superman încercă să-i liniştească.

- Prin puterea gândului! se minună Morocănosul.

- Înseamnă că gândeşte, admise Doctorul.

- Se întâmplă oricui, îi împăcă Glumeţul.

Grinzile scârţâiră.

- Asta-i o prostie, zise Superman. Nu există vrăji, după cum nu există vrăjitoare. Există în schimb o formă mai puţin studiată a biocâmpurilor. Fenomenul se numeşte telekinezie. Liniile de forţă ale câmpului...

- Nu ştiu, zău, cum o să mişte ditamai bolovanul bătând câmpii, făcu Morocănosul.

- Simt că am să adorm curând, se plânse Somnorosul.

- ... !, adăugă Mutulică.

Superman îi privi pe rând.

- La o parte! Se hotărâ. Lăsaţi-mă să mă concentrez !

Douăzeci de minute mai târziu, Doctorul îl bătu uşurel pe umăr, apoi îi arătă cum trebuie mişcată pârghia.

- Ai făcut sport în tinereţe? Dar cu învăţătura cum a mers?

"Ei habar n-au de unde vine bolovanul ăsta" - suspină Superman. "Cum a străbătut spaţiul cosmic, cale de milioane şi milioane de mile, ca să se ascundă aici, în inima muntelui. Cum a lăsat în urmă Europa, Jupiter, asteroizii, Marte, Luna. Cum i-a aşteptat mii de ani pe ei sau poate pe alţii, pentru a-i învăţa, pentru a-i creşte. Iar acum o să-i dăm un brânci în groapa asta".

Monolitul venea dintr-o altă lume, cu oameni curajoşi porniţi în pântecele unor păsări de metal să atingă marginile universului. Era o poveste în care casele acestor oameni erau stele, iar distanţele se măsurau cu anii lumină. Monolitul era un semn făcut oamenilor de către alţi oameni ascunşi în întunericul spaţiului şi cu care, într-o bună zi, aveau să se întâlnească. Cum ajunsese el aici? Îl îngropaseră mâinile necunoscute, bizuindu-se pe truda harnică a piticilor? Îl adusese fără voie Superman însuşi, în clipa în care dăduse la o parte coperta cărţii?

"Nu-i bine", oftă Superman.

- Eu nu ştiu cât o să mai ţopăim în jurul lui, pufni Morocănosul. Gata?

"Gata", fu de acord Superman.

Smuci furios pârghia. Pământul îi fugi de sub picioare. Piticii căzură pe spate. Următorul lucru de care fu conştient era jilav şi mirosea a pământ reavăn. De fapt, era chiar pământ. Atârna ca un caraghios, pipăind bezna de sub el cu vârfurile picioarelor, frecându-şi nasul de peretele adâncului. Gulerul tare al costumului rămăsese agăţat într-un ciot. "Ar fi bine să mă mişc mai puţin", cugetă neconvins.

Deasupra lui felinarele se agitară. Pe urmă veniră şoaptele.

- Eşti întreg? Vru să ştie Doctorul. Poţi să-ţi iei pulsul?

- Aşa cred, răspunse. Nu vă speriaţi, o scot eu la capăt.

Câteva clipe fu liniște.

- N-am idee cum o să se descurce, răsună glasul Sfiosului.

- Aduceți frânghia, spuse Guturai.

- Stai liniștit, suntem, aici, adăugă Glumețul.

Superman își trecu limba peste buze. Monolitul se prăvălise cu un troznet și abisul îl înghițise cât ai clipi. Acum încercă de mai multe ori să sondeze întunericul în căutarea lui, însă nu reuși să distingă nimic, întunericul îl copleșea. Odinioară ar fi alungat noaptea cu un simplu efort de voință. Cu un zâmbet.

Ciotul scârțâi ușurel. Una dintre cusăturile costumului începuse să se destrame.

"Atât de simplu?" se miră Superman.

"Aici ? Acum? Într-o poveste străină? Și dacă cineva, într-o zi va deschide cealaltă carte?"

Cusătura plezni, făcându-l să se balanseze. Deasupra răsunară strigăte.

- O să-ți arunc capătul frânghiei, spuse doctorul. Prinde-l, dacă poți, dar nimic altceva!

"Ce ochi ar fi făcut dacă m-aș fi ridicat acum zâmbitor până în dreptul lor. Ori dacă aș fi aterizat lin, asemenea unei frunze, acolo jos. Ce se întâmplă?"

Se concentră, închipuindu-se ușor, luându-și zborul. Alte câteva pietricele alunecară, pierzându-se sub el.

- Stai locului! zbierară ceilalți.

Pe urmă văzu în fața ochilor chipul speriat al fetei, legănându-se și el din întuneric spre lumină și înapoi. "Nici măcar nu voi ști ce gândea cu adevărat despre mine", își zise. Flacăra felinarului tremură limpezind imaginea și contururile se amestecară într-o clipă, alcătuind nu chipul ei, ci pe cel al Morocănosului. Era cât se poate de real, atârnând într-o altă coardă.

- Nu-ți fie frică, bătrânelule, zise acela. Am să-ți leg frânghia în jurul mijlocului. Celălalt capăt e prins în troliul mare.

- N-am să leșin, promise Superman.

Mai târziu, la lumina zilei.

- Nu-i vina lui, țipară Doctorul, Morocănosul și Sfiosul.

- Dar a cui? strigară Glumețul, Guturai și Somnorosul.

Mutulică își flutură urechile, încercând să zboare.

- Trebuie reparată șina, spuse Superman după ce-și trăsese sufletul. Îmi pare foarte rău.

Cercul piticilor se frânse. Rămase doar Doctorul, pe un troian bătătorit, neștiind cum să înceapă.

- N-ai de ce să te rușinezi, spuse în cele din urmă. Ne ajunge pe toți bătrânețea. Uită-te la noi. Până la urmă am scos-o la capăt fiindcă ținem unul de celălalt și muncim din zori până-n seară. S-o găsi un loc și pentru tine.

Ramurile mai subțiri înșiruiau mărgele de apă în care soarele se lăsase prins. Din când în când tremurau scuturându-se.

- Nu știu ce caut eu aici, recunoscu încetișor Superman. Am așteptat ceva. Aștept de prea multă vreme. Dar locul meu era acolo unde m-am născut.

- Nimeni nu te gonește.

- Ba da, ba da. Mă gonește neputința. Poate că nu știi ce înseamnă un bătrân sortit să ducă la capăt isprăvile tinereții. Să te trădeze trupul.

- Prostii, zâmbi Doctorul. Fiecare are o ciudățenie ori mai multe. Uite, ai fi crezut că Morocănosul râde în somn? Râde de se prăpădește. Și Sfiosul strânge pietricele colorate.

- Și acolo de unde vin eu lumea e plină de ciudățenii. Uneori punem ordine între lucruri. Dar aici... oftă Superman.

- Sunt multe de orânduit și pe aici, zise Doctorul. Pun rămășag că de la venirea ta încoace povestea nu mai curge cum o făcea altădată.

- Vrei să spui că am produs stricăciuni ? N-aș fi vrut...

- Cui îi pasă? Povestea rămâne poveste orice

s-ar întâmpla. Ea începe undeva. Şi undeva se termină. Totul e să se sfârşească cu bine.

- Am să plec, spuse Superman. Nu-i aşa că e mai bine? Dar spune-mi: fata asta, cum o cheamă? N-are importanţă, aş mai putea da ochii cu ea? Ar fi câte ceva de spus.

- Albă ca zăpada? căscă Doctorul. Bine că mi-ai adus aminte. Mi-e o foame de lup.

"Vrură după aceea s-o îngroape, dar fata arăta atât de frumoasă de parcă s-ar fi aflat doar în somn şi-n obraji avea aceiaşi bujori roşii dintotdeauna, aşa că piticii nu se îndurară s-o coboare în pământ."

"Păi da, îşi zise văzând-o acolo, e aşa cum a spus povestitorul", dar apoi, venindu-şi pentru câteva clipe în fire, se gândi că toate acestea sunt prostii înşirate pe o aţă colorată, nu putea să ştie ce avea să urmeze pentru că nu ştia povestea, povestea asta nu era a lui, iar acum se pare că venea cam târziu.

Fusese mic? Fusese şi el copil vreodată? Şi dacă trecuse prin vârsta copilăriei, acestea fuseseră basmele cu care îl adormiseră ai lui? Totul îi era atât de tulbure în minte încât încetă să se mai gândească la ceva anume, mulţumindu-se s-o privească.

"Părea că-i vie şi că doarme, că era tot atât de albă ca zăpada, de roşie ca sângele şi cu părul negru ca abanosul."

"Chiar aşa", îşi zise din nou şi pe urmă ştiu. Acestea erau basmele oamenilor şi ce altceva era el însuşi decât un om? Un supraom, desigur, trăind însă cu oamenii, printre oameni, apărându-i, observându-i amuzat. Un copil mare având grijă de nişte adulţi mai mici. Aşa încât, cu vremea, învăţase probabil pe de rost visele lor, se bucurase fără voie în lumea poveştilor lor, gusta cuvinte de-ale lor... Pentru că ori de câte ori trecea vâjâind pe deasupra capetelor, către o nouă aventură, visele, basmele, cuvintele astea ale oamenilor obişnuiţi pluteau în văzduh ca nişte norişori moi pe care zborul lui îi risipea cu uşurinţă.

Iar acum nu ştia ce să facă. Nu putea s-o privească pe fetişcana asta zăcând acolo, simţea că dacă ar face-o i s-ar întâmpla şi lui ceea ce li se întâmplă celor şapte pitici aliniaţi în spatele său şi ăsta ar fi fost un lucru foarte grav. Era ultima experienţă, pe care ar fi dat orice să n-o cunoască: plânsul.

Nu putea să-i privească nici pe ceilalţi fiindcă ei plângeau de-a binelea şi l-ar fi învăţat şi pe el s-o facă. Un moşneguţ plângând. Bărbi albe şi lacrimi în bărbile albe încurcându-se.

- Acum ce facem? gândi cu voce tare.

Iar prin minte îi treceau alte prostii, o ambulanţă, poliţia, agenţii federali, chestii din astea despre care ştia că se regăsesc în preajma unei nenorociri. Şi din nou, amprentele, suspecţii, urmăririle pe autostradă, lumea asta era cârmuită cu alte legi.

- N-ar fi trebuit s-o lăsăm singură, se jelui Guturai.

- Aici e numai mâna aceleia, suspină Morocănosul.

- Mamă-sa vitregă, întări Doctorul.

Mutulică îşi stoarse batista. Şi Superman privi totuşi chipurile lor, pe rând, şapte, ochii, apoi al optulea chip, cel pe care ar fi vrut de o bună bucată de vreme să-l privească de aproape, dar nu sub masca nemişcării, ci zâmbindu-i, vorbindu-i.

- Trebuie să facem ceva, zise. Trebuie s-o salvăm.

Piticii îl studiară în tăcere, apoi se îndepărtară unul câte unul. Doctorul zise :

- Asta-i povestea noastră. Nu ştiu dacă se sfârşeşte aici.

Superman simţi ceva.

"Pot să sfărâm orice, dar mai bine ar fi să repar." Şi: "Am fost lângă ea şi n-am putut face nimic. Am venit ca un străin şi n-am făcut nimic să mă schimb. Ce mi-a rămas?"

Pe urmă îl copleşi răutatea. Inima bătu ce bătu şi se opri devenind un colţ de piatră. O piatră grea, rece.

- Veniţi încoace! ţipă. Hai, mai repede, mototolilor, bătrâni neputincioşi, flecarilor!

Veniră îngrămădindu-se, tropăind mărunt, gâfâind speriați. Mutulică se împiedică, întinzându-se sub botinele celorlalți. Superman râse scurt, fără veselie.

- Puneți mâna aici!

Se aplecă peste marginea cărții, pentru o clipă îl cuprinse amețeala. "Afară" era tot noapte, poate aceeași noapte în care își părăsise lumea, la câțiva pași zări coperta cărții sale, a casei sale adevărate. Respiră cu poftă aerul întunecat, apoi apucă marginile câtorva zeci de file.

- Acolo e alt basm, ai înnebunit? auzi în spate glasul Doctorului. Vrei să ne trezim cine știe unde?

Dintre ei toți, doar el îndrăznise să-și salte creștetul peste marginea cărții. Superman îl ascultă nehotărât, n-ar fi vrut să piardă timpul, dădu drumul mai multor file.

- Acum !

Răcniră toți opt, în vreme ce întorceau maldărul de file, iar el încălecă marginea din aceeași mișcare.

- Ce faci ? mai auzi din urmă.

- Mă întorc, promise fără să privească și își dădu drumul în gol.

... era o încăpere uriașă, plină de umbre înșelătoare și pânzele unor păianjeni nevăzuți. Făcu câțiva pași. Sunetul lovi pereții de piatră, se întoarse înconjurându-l. Pe urmă văzu mișunând animale mici, cenușii, despre care își aminti că se numesc șobolani. Apoi, odată cu pala de vânt rece care îi lovi obrazul, auzi râsul.

Venea de undeva, de sus și mirosea a batjocură. De asemenea, a putere.

- Cine ești? strigă.

- Cine ești? îi răspunse râsul.

Superman ieși din umbră, oprindu-se în mijlocul încăperii. Făcliile tremurară.

- Arată-ți fața, spuse amenințător.

Pe urmă lucrurile se învălmășiră. El se rostogoli într-o parte, încurcându-se în pelerinuță, o smulse și o aruncă pe podea. O rază verzuie, subțire ca firul de păr, lovise zbârnâind pietrele de lângă el. Râsul se auzi din nou.

- Ce cauți tu aici? Lumea ta e în altă parte. Vezi-ți de drum, străine!

El se speriase, dar strănută bucuros din pricina prafului, astea erau lucruri pe care le cunoștea bine, astea nu puteau să-l înfricoșeze. "O rază laser", mormăi, "așa mai merge, nu zmei, nu farmece, nu balauri-cu-șapte-capete. O rezolvăm noi cumva". Și râsul ? Un difuzor atârnat pe unul dintre pereți.

De altfel îl și descoperi în clipa următoare și înainte de a-și face vreun plan azvârli într-acolo una dintre botinele sale speciale. "Uite că merge" spuse simplu când botina pocni într-un fulger orbitor, lăsând un fum greu. Difuzorul se făcuse praf.

- Haide, ieși la iveală, nu mă lăsa să aștept, zise șonticăind spre ușa cea mai apropiată.

Iar în încăperea următoare se opri dezorientat. Pereții erau ascunși de draperii grele, aurite, și sub tălpi torcea moliciunea unui covor fără margini. La cincisprezece pași în fața lui se afla un soi de jilț frumos împodobit și în jilț îl aștepta cea pentru care sărise iarăși paginile poveștilor. Iar arma pe care o ținea îndreptată spre el nu tremura deloc.

- Ce ai acolo ? râse încercând să câștige timp. Un laser? Un fulminator? Un dezintegrator?

- Un pistol cu apă, zise împărăteasa-cea-rea. Altă dată să-mi spui "luminăția ta".

"De zburat nu pot zbura", se gândi Superman, "și pot s-o privesc în ochi o mie de ani că tot n-o să-mi dea jucăria de bună voie." Și nu era sigur deloc că ar mai fi în stare la vârsta lui să oprească din drum un amărât de glonț, darămite raza care mai devreme îl făcuse să transpire.

- De ce ai ucis-o? strigă înaintând câțiva pași.

- Rămâi acolo, zise ea.

Vrăjitoarea era frumoasă, nemaipomenit de frumoasă și vocea îi era limpede ca un izvor, dar tot atât de rece, însă când mișcă mâna cu arma, Superman observă o anume stângăcie, ca și cum ar fi fost înțepenită. Chiar și buzele abia pâlpâiseră.

- N-am ucis-o, îi spuse plictisită. Era un somnifer în mărul pe care i l-am dăruit. Toți o priveau ca pe-o minune. O să doarmă, conform rețetei, vreo sută de ani. Iar când se va trezi va fi uscată și zbârcită ca o roșcovă. Oamenii sunt trecători și încrezuți.

- Oamenii? spuse Superman și mai făcu un pas.

Nu-i mai era teamă de arma pe care ea o ținea îndreptată asupra lui. Nu-i mai era teamă nici de ochii ei frumoși și mortali și nici de locul în care se găsea.

- Acum știu, îi zise. Ai vorbit mai mult decât trebuia. Ești un robot. Cum ai nimerit în povestea asta?

- Cum ai nimerit și tu. Oamenii sunt răi, sunt foarte răi uneori. Știi ce înseamnă să fii prins într-o poveste în care fiecare îți poruncește după bunul său plac? În fiecare zi? În fiecare clipă? Eu știu, bătrânelule.

- Și atunci te-ai ascuns aici, oftă Superman. Și ai uitat legile roboților tăi. Am să ți le amintesc eu:

1) Robotul nu are voie să pricinuiască vreun rău omului.

2) Robotul trebuie să asculte poruncile prin care nu se face vreun rău omului.

3) Robotul trebuie să aibă grijă de el însuși, dar fără să facă vreun rău omului.

- Taci! se stropși împărăteasa. Acestea sunt legi pe care le-ați făcut voi, oamenii. Pe mine nu m-a întrebat nimeni. Pe mine, care sunt de o sută de ori mai puternică. Uită-te puțin ! Am să rămân în viață mult timp după ce voi toți veți fi numai amintiri. Sunt mai frumoasă decât cea mai frumoasă femeie a voastră. Sunt mai deșteaptă decât cel mai înțelept bătrân al vostru. Sunt mai...

- ... rea decât cea mai rea dintre fiare, o completă Superman. Ce-ai făcut cu adevărata împărăteasă ?

- E închisă în cămară, căscă dușmanca. Se fudulea cu silueta ei. Când am să-i dau drumul o să cântărească o tonă. De-ajuns cu vorba! Trebuie să se sfârșească și povestea ta.

Superman era acum atât de aproape încât văzu degetul albindu-se încordat pe trăgaci.

"Asta nu!" Se gândi. "N-am să stau cu brațele încrucișate ca să te urmăresc făcându-ți de cap. N-am cerut niciodată nimic. Ei bine, voi cei ce mânuiți condeiul, oameni care plăsmuiți aventurile, întâmplările, minunile și le așterneți pe hârtie și le strângeți în paginile cărților, tu, cel ce scrii acum această poveste, imaginează, inventează ceva, găsește o soluție. Ajută-mă ! Nu poți lăsa ca binele să fie învins de rău."

În aceeași clipă, raza ucigașă porni spre pieptul său, căutându-l, dar el nu se mai afla acolo. Împărăteasa urlă de furie și neputință. Una dintre draperii fumega pe perete. Superman așteptă liniștit, aproape de tavan. Nu mai era un bătrânel cu pelerinuță, ci un păianjen mic, ascuns la îmbinarea pereților.

- Te văd! strigă împărăteasa-robot, degeaba încerci să mă păcălești. Am fost învățată să iau multe înfățișări.

Se dădu peste cap. Mantia și coroana se rostogoliră. Șuruburile de la încheieturile mâinilor scârțâiră. În clipa următoare era un aspirator de praf, încercând să ajungă la pânza păianjenului. Acesta alergă pe muchia peretelui, apoi își dădu drumul în gol. Încă înainte de a atinge podeaua se transformă într-o șurubelniță strălucitoare și sprintenă, care porni să demonteze carcasa aspiratorului.

- Pân-aci ți-a fost, moșnege! spuse împărăteasa-aspirator, făcând o nouă tumbă.

Acum era un electromagnet, alergând după șurubelnița de metal pentru a o prinde. Superman se gândi puțin și luă înfățișarea unei mânuși de cauciuc. Apucă electromagnetul și-l strânse cu putere. Lupta reîncepu.

- N-ai să-mi scapi! Șuieră împărăteasa-electromagnet, prefăcându-se într-o pereche de foarfeci ascuțite.

Ar fi vrut să taie câteva dintre degetele mănușii care o strângea, însă se lovi de piatra aspră a unui polizor. Polizorul mârâia întărâtat și ea abia scăpă împrăștiind scântei galbene.

Împărăteasa-foarfecă își pierdu cumpătul. Deveni, printr-o sforțare uriașă, un glob de energie pură, fierbinte. Se rostogoli încolo și încoace prin încăpere, pârjolind totul în cale până ce băgă de seamă că el o aștepta într-un colț, cu chipul unei antene parabolice pregătită să soarbă această energie.

- Ți-ar trebui ceva mai multă minte, o zgândări Superman.

La sfârșit, ea țipă înfuriată și se mai dădu o dată peste cap. Era acum un calculator electronic mic, dar isteț. Superman își luă înfățișarea sa obișnuită. Se apropie și-i dădu calculatorului următoarea problemă: ***"2 mere + 6 pere = ?"***. În vreme ce împărăteasa-calculator se chinuia să rezolve problema, el o scoase din priză.

Pe urmă coborî iute în curtea castelului, ducându-și prizoniera în spinare. Un om cu chipul aspru, ars de soare, își înșeua calul. Ținea în mâna dreaptă o pușcă cu țeava lungă.

- Domnule detectiv, spuse Superman, vă încredințez paza acestui răufăcător. Dacă va fi nevoie, voi depune mărturie la procesul lui.

Bărbatul îl privi lung, apoi ridică din umeri.

- Nu-ți înțeleg vorbele, străine, zise el. Numele meu este Old Shatterhand și merg în căutarea fratelui meu, Winnetou. Dar pari un om cinstit. Poți să te bizui pe mine. Howgh!

Până spre seară, Superman colindă încăperile castelului. Dădu drumul adevăratei împărătese, care nu apucase să guste decât dintr-un borcan cu dulceață de gutui și deschise porțile temniței de unde ieșiră, frecându-se la ochi, sumedenie de curteni.

De îndată ce se încredință că toate sunt bune își luă avânt și sări înapoi peste marginile cărții. Îl întâmpină un zgomot infernal de sticlă spartă.

❧③❧ ❧ ❻✱⑦❧

Racla se făcuse țăndări. Neasemuita raclă de cleștar în care piticii, încurcându-și bărbile, o așezaseră pe frumoasa lor ca să-și doarmă liniștită somnul. Superman nimerise de data asta cu genunchiul, răsturnând-o.

- E ultima poznă pe care o fac, le promise râzând, în vreme ce ei se ridicau scuturându-se furioși, mormăind întunecați.

- Să pleci, îl înfruntă Glumețul.

- Tu ai adus toate necazurile, strigă Guturai.

- Să pleci, să pleci, se grăbiră Doctorul, Sfiosul, Somnorosul.

- Am să plec, încuviință Superman fără supărare, privind acolo unde ei nu se gândiseră să privească.

- Bună dimineața, Albă ca zăpada, spuse.

Ea clipise des în lumina cernută de frunzele copacilor, căci el o lăsase dormind în plină iarnă și venise să o trezească în inima primăverii. Ea zâmbi unui vis care zburase, le zâmbi celor șapte pitici, îi zâmbi lui, zâmbi lumii întregi. Bucățica de măr otrăvită sărise, amestecându-se cu fărâmele raclei. Întinse brațele ca să-i îmbrățișeze pe toți, întinse brațele spre el. Superman se aplecă și o sărută. Mutulică îl ciupi de picior.

- Bună dimineața, cântă glasul ei. Apoi tresări speriată.

- Nu te teme, o liniști Superman. Totul e bine. Totul va fi bine de acum înainte.

Și simțea el însuși că se petrece ceva. Aerul era mai curat, cerul mai adânc. Își simți mușchii întărindu-se, cutele feței dispărând. Își trecu uimit mâna prin părul des și putu să urmărească din ochi o musculiță hoinărind la o sută de metri mai încolo.

- Sunt tânăr, șopti bucuros. Sunt din nou tânăr! strigă.

- Mare scofală, bombăni Morocănosul.

- Tânăr și necopt, adăugă Sfiosul.

Doctorul îi înghionti pe amândoi.

Piticii se înghesuiră fericiți în jurul fetei, apoi îl prinseră și pe Superman în mijlocul cercului.

- Ce mai urmează acum? întrebă el copleșit.

Inima îi bubuia veselă în piept. Albă ca zăpada îi atinse brațul. Încă mai zâmbea.

- Am visat, zise ea, că va sosi spre seară un prinț tânăr și frumos și nespus de bun. Spre seară, călare pe un armăsar fermecat.

Piticii mormăiră din nou.

- Ei bine, spuse Superman încet, până spre seară e vreme destulă. Avem atâtea de vorbit.

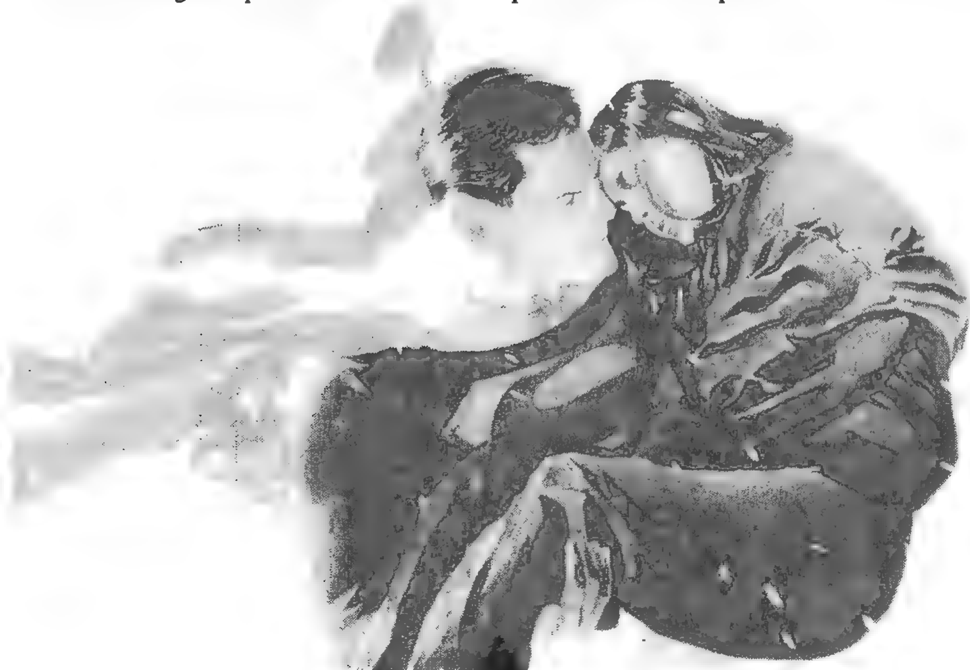
În clipa în care o ajută să se ridice, se simți mai puternic și mai încrezător ca oricând. Știu că va fi în stare să facă ceva deosebit. Tălpile i se desprinseră ușor de pe pământ.

Albă ca zăpada se lipi de el. Se ridicară ca doi funigei înlănțuiți, privindu-se în ochi, zâmbind, zâmbind mereu. Piticii îi urmăreau cu gurile căscate, cu bărbile albe țintind cerul.

- Drum bun ! zise în sfârșit unul dintre ei.

Superman le făcu semn cu mâna. Se înălțară mai mult, amândoi, îndreptându-se către ceva nevăzut care viețuia în adâncul cerului. Își luară zborul poate spre țara lui Oz, poate spre New York.

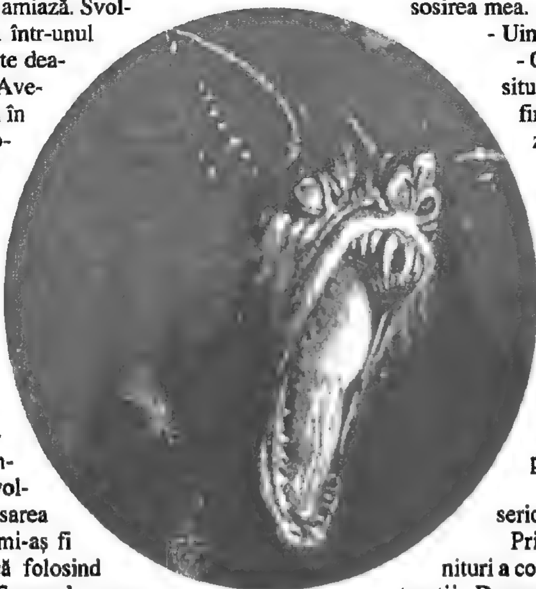
Eu unul nu știu unde și când au coborât să-și povestească cele întâmplate.

dan panaet

DRACULA LAND

Când am ieșit din transportorul personal se făcuse amiază. Svolsen mă aștepta într-unul dintre birourile cocoțate deasupra norilor pe State Avenue. Mă suna din cinci în cinci minute și-mi comunica în cel mai disperat mod cu putință "să mă mișc naibii mai repede". Acceleram ritmul încercând să-mi imaginez ce putea fi atât de important, însă circulația pe arterele care duceau către State Avenue se încăpățâna să prelungească agonia lui Svolsen, făcându-mi deplasarea mai lentă decât dacă mi-aș fi tăiat drum prin stâncă folosind un cuțit de bucătărie. Sezonul vacanțelor se sfârșise, vara dispăruse o dată cu foile rupte din calendarul de perete, interpunând între ea și nostalgici zidul de netrecut al prezentului. Cu toate acestea, căldura promitea să ne însoțească peste iarnă. Nostalgicii aveau totuși o consolare.

Liftul era omul lui Svolsen. M-a urcat cu o viteză amețitoare, conformându-se dorinței acestuia.

La etajul 68, Svolsen îngurgita conținutul unui recipient de calmante. Probabil că-și plimbase așteptarea pe holul așternut la ieșirea din lift.

Când mi-a observat prezența, a luat holoproiectorul de pe măsuța joasă lângă care își savura tensiunea acumulată și l-a pornit.

- 'Nă seara, a rostit un pic ironic în legătură cu întârzierea mea.

Vocea mi-a părut incredibil de calmă. Și-a ațintit privirea asupra unor grafice holo-proiectate și m-a invitat printr-un gest scurt să le urmăresc.

- Știi ce-s astea? m-a întrebat după un timp pe un ton aflat în concordanță cu așteptarea în care fusese lăsat să se bălăcească până la sosirea mea.

- Uimește-mă!

- Graficele care oglindesc situația economică a firmei noastre după sezonul de vacanțe tocmai încheiat.

- M-ai spart la faza asta! am exclamat neavând decât vaga bănuială cum că ceea ce-mi arătase era de "rău".

Am pus deoparte replicile șmechere și l-am lăsat să-mi relateze datele problemei.

Chestia era destul de serioasă.

Principala sursă de venituri a companiei, parcul de distracții Dracula-Land încetase, în urmă cu vreo doi ani, a mai fi un punct de atracție pentru turiștii americani, până atunci înnebuniți după asemenea distracții macabre.

- La cinci jumate e ședința de consiliu.

Svolsen își privi ceasul.

- Mai sunt treișpe minute. Dacă întârziai, erai un om mort.

- Spune-mi ce te doare, frate!

Svolsen mă privi lung, apoi continuă.

- Avem nevoie de o strategie. Ceva concret, bine pus la punct, care să-i dea pe spate pe tipii din consiliul de administrație.

A venit rândul meu să-l privesc lung. A fost, desigur, un gest teatral. Știam prea bine ce vrea de la mine.

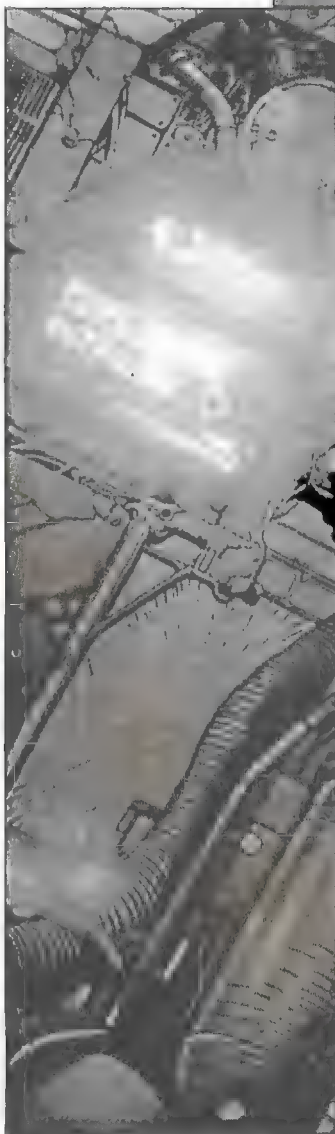
- Poți să-i duci cu vorba...

- Dar n-am nici un plan... e cam greu... înțeleg că indivizii din consiliul de administrație vor chestii care să stea în picioare în fața celor mai ale dracu' argumente...

- Nu fi prost. Ești avocat. Improvizațiile tale stau în picioare...

Asta doream s-aud de la el. A continuat să

peroreze pe nu ştiu ce teme, încercând probabil să-mi dea explicaţii asupra a ceea ce aveam de făcut, dar eu încetasem să-l mai ascult, ştiind prea bine cu ce se mănâncă o campanie publicitară care să readucă Dracula-Land-ul în atenţia turiştilor.

Cred că şedinţa de consiliu a mers destul de bine. Atunci când mă ştiam încolţit de întrebările celorlalţi, încercam să dau răspunsuri care să le spună mai puţin decât spuneau pentru mine întrebările lor enervante cu privire la detaliile unui plan ce-mi încolţise în minte cu doar câteva minute în urmă. Mi-a reuşit al dracu' de bine, iar mulţumirea de pe chipul meu le dădea celor din consiliu sentimentul de siguranţă de care aveau nevoie pentru a-l păstra pe amărâtul de frate-meu.

Cunoşteam destule chestii despre Dracula-Land pentru a pune la punct o campanie publicitară care să aibă în prim plan parcul cu pricina. Ansamblul de aşa-zise cripte care-l compuneau erau de fapt încăperile în care erau depuse în total aproape douăzeci de milioane de cuve conţinând trupuri racordate la realitatea virtuală a Câmpului de Zambile.

Înainte să vă spun care-i treaba cu realitatea virtuală a Câmpului de Zambile, am să fac o mică paranteză pentru a vă clarifica importanţa parcului Dracula-Land.

În prima decadă a secolului XXI, au fost puse la punct echipamente care realizau interfaţa între creierul omenesc şi un spaţiu smuls neantului prin circuitele integrate ale computerelor ce începuseră de la o vreme a se demoda.

Acesta a fost saltul în realitatea virtuală. Dar a intervenit un amănunt care, deşi destul de previzibil, a scăpat multora. Realitatea virtuală a fost lăsată relativ repede deoparte din acelaşi motiv pentru care, cam în aceeaşi perioadă, show-urile

real-life erau preferate serialelor soap-opera. Realitatea reală, dacă îmi este permisă exprimarea, era mai atractivă având acea aromă de autenticitate care face mai valoros un original decât o copie. Oamenii acelei epoci văzuseră prea multe filme la viața lor, prea multe trucaje și prea multe imagini false ale personalităților publice pentru a se mai lăsa păcălite de un spațiu virtual în care fiecare gest era lipsit de miza din viața reală.

Desigur, existau și excepții. Locuitorii țărilor cu o economie slab dezvoltată nu puteau fi nici pe departe mulțumiți cu modul de viață cvasineomenesc (ținând cont că standardele umanului erau fixate de cetățenii americani), așa că acest tip de evadare din real a fost pentru mulți dintre ei o adevărată binecuvantare.

Dar nici o măsura legată de această descoperire nu a fost atât de radicală decât cea luată de guvernul României. Aproape întreaga populație a țării a fost băgată în cuve și legată la realitatea Câmpului de Zambile. Acest fapt a fost imediat exploatat de marile companii având ca profil entertainment-ul, fiind pus în legătură cu mitul lui Dracula, care, printr-o fericită întâmplare, provine chiar din acea regiune a Europei.

Aspectul cuvelor a devenit izbitor de asemănător cu a unor sicrie, iar clădirile în care acestea erau depozitate aduceau cu macabrele cripte în care vampirii își duc veacul așteptând ca setea să-i alunge către zonele locuite.

Cam ăsta ar fi Dracula-Land-ul. Motivul agitației lui Svolsen și principalul obiectiv turistic al Europei de Sud-Est în ultimele trei-patru decenii.

Am încercat să devin scriitor, dar ideile erau singurele care-mi veneau în minte. Ați putea spune: și care-i problema? Ei bine, impedimentul constă în transpunerea lor cât mai literară. Cuvintele nu vroiau să mă asculte, se învălmășeau în fraze haotice, cu un înțeles diferit de cel ce doream eu să-l aibă. Așa că am lăsat deoparte preocuparea asta și am început să-mi folosesc ideile în alte domenii. Ideea care mi-a venit în minte pentru a-l scoate pe Svolsen din încurcătură este, pe cât de simplă, pe atât de stranie, conținând și o oarecare doză de sadism. Ce-ar fi ca vampirii din parc să revină la viață? Nu toți odată. Unul câte unul. Mai întâi un eveniment izolat preluat de agențiile de știri și mediatizat pe măsura importanței sale, pentru ca în cele din urmă legenda să se concretizeze sub forma unor creaturi mitice puse pe fapte mari, cu ochi injectați, piele palidă și membre mișcătoare care să-i împingă spre potolirea setei de sânge. Turiștii amatori de senzații tari vor privi totul din spatele unor geamuri transparente într-un singur sens. Cât despre vampiri... cui îi pasă?

După miezul nopții e o plăcere să circuli cu transportorul personal pe State Avenue. Aerul răcoros inundă interiorul născând curenți ce masează tâmplele epuizate de efortul intelectual cerut de conceperea noii campanii publicitare. Tipii din consiliul de administrație se pricep să pună întrebări, nu glumă.

Am virat la dreapta, intrând pe Bulevardul Washington. Am mers până-n capat, apoi am intrat pe una dintre străduțele ce duceau la șoseaua de centură. Aproape de fermele de vânt ale ecologiștilor locuia Sanders. De fapt, clădirea în care-și ducea veacul îi era pusă la dispoziție de aceștia. Nu m-aș mira dacă mi s-ar spune că-i subvenționau și cercetările. Aveau tot interesul, ținând cont că punea la punct un spațiu virtual care să concureze cu succes realitatea în care ne mișcăm.

Am intrat pe ușa din spate, știind că are obiceiul să o țină descuiată. Nu-l anunțasem că vin. Mi-a luat ceva timp până să-l găsesc. Zăcea într-unul din dormitoarele de la etaj, flancat de o jumătate de duzină de sticle goale de bere. Am ciocănit să verific starea în care se afla. A deschis ochii și a șoptit o înjurătură care, din fericire, nu sunt sigur că-mi era adresată mie.

Norocul meu a fost că golise sticlele cu o noapte în urmă. Storsese ziua de somn, iar acum era pregătit pentru misiunea ce eram gata să i-o încredințez.

- Cât ceri pentru niște deconectări? l-am întrebat sec.

- Abuzive?

- Dacă nu erau abuzive, le făceam fără să dau nimic, înaintând doar o cerere companiilor care gestionează respectivul spațiu virtual.

M-a privit lung, așteptând o precizare. L-am privit lung la rândul meu, așteptând să-mi explice de ce mă privește lung. În cele din urmă a făcut-o:

- Deconectări de la ce spațiu virtual?

Aha, vrea de pe-acum detaliile, mi-am zis atunci.

- Câmpul de Zambile.

A pufnit în râs.

- Îmi pare rău, omule, dar nu-i de mine.

- Ce vrei să spui?

- E cel mai al dracu' spațiu virtual.

- Dar poți să faci deconectările, nu-i așa?

- Da, dar problema este că eu sunt singurul care poate.

- Bineînțeles... ești cel mai bun! am încercat să-l perii.

- Nu, nu-i ăsta motivul. Doar eu pot face deconectările pentru că eu am creat spațiul cu pricina. În cazul unei anchete aș fi primul suspect.

- Altă cale?

A pufnit iarăși.

- Acceptul indivizilor pe care vrei să-i deconectezi.

Surprinzător, încă din momentul în care i-am auzit răspunsul mi-am zis că nu-i greu de dus la îndeplinire așa ceva. Sunt avocat, ce naiba! Asta-i meseria mea: să conving oamenii. Chiar și să ia decizii greșite. Observați, nu, cât de sincer sunt?

În drumul spre casă, masat de curenții de aer sorbiți pe ferestre și legănat de deplasarea transportorului personal m-am gândit că Sanders e un tip tare de treabă. Îmi dăduse toată documentația de care aveam nevoie pentru a mă adapta cât mai repede posibil Câmpului de Zambile. Aveam pe scaunul din dreapta câteva teancuri de dosare referitoare la studiile psihologice efectuate asupra conectaților și în minte perspectiva consolidării poziției de mare șmecher în fața fratelui meu. Desigur, există și o sumă de bani la mijloc, dar mă amăgeam în zadar spunându-mi că nu sunt deloc un tip materialist.

Da, Câmpul cu Zambile e o chestie foarte mișto, dar nu-ți dă acel fior plăcut al realității.

Prima deconectare nu trebuia să fie prea greu de realizat. Unuia plictisit de viață trebuia să-i promit marea cu sarea pentru a semna cererea de întoarcere la realitate. Un mic efort financiar prin care să-i asigur un trai post-deconectare suportabil și întâiul pas al campaniei publicitare era parțial încheiat prin depășirea principalului impediment.

Îl chema Faust și nu prezenta nimic din setea de cunoaștere a personajului lui Goethe. Singura sete de care dădea dovadă era vizavi de echivalentul informațional al băuturilor alcoolice. Am înțeles că făcuse parte din nu știu ce sectă religioasă care susținea revenirea la realitate. Trebuie să știți că într-un spațiu în care fiecare parametru este sub deplinul control al omului, Divinitatea nu-și mai are locul. Miracolele din lumea reală își pierduseră cu totul sensul acolo. Ceea ce nouă, în spațiul în care trăim ne pare apariția unui înger, a unui sfânt ori a unui semn dumnezeiesc acolo poate fi cu ușurință generat doar printr-un formal transfer de informație, prin alunecările de biți prin făgașele atent controlate ale circuitelor. În condițiile astea, religia nu mai poate ridica în slăvi pe Cel ce controlează spațiul, pentru că și acela este ținut din scurt de legislația dură ce protejează drepturile conectaților. Este adorată realitatea. Conectații simt influența obscură pe care o are aceasta, în ansamblul ei, asupra lor și, străbătuți de fiorul mistic specific acestei activități spirituale, îi aduc ofrande în felul straniu al lumii în care nimic nu e palpabil. Sunt amănunte extrem de interesante de discutat în legătură cu membrii acestui gen de secte. De exemplu: de ce nu se întorc ei înșiși la realitate? Explicațiile sunt vagi și sună ceva în genul la: “trebuie să ne aducem semenii din rețele pe calea cea bună”.

După prima deconectare lucrurile au început să se complice.

Mai am încă în minte imaginea acelei seri.

Sanders s-a așezat pe salteaua joasă. A strâns

picioarele sub el și și-a proptit mâinile de genunchi. Tremura. Cadavrul zăcea pe podea, rezemat de peretele gol dinspre baie. Am aruncat o privire în direcția lui. Chipul nu-mi era cunoscut.

- E tipul pe care l-ai deconectat, a șoptit Sanders.

A întins mâna dreaptă înspre măsuța de lângă saltea și mi-a aruncat o carte de identitate.

Faust Alexandrescu. Tipul în contul căruia transferasem prețul deconectării.

- Ai idee cum de-a aflat unde locuiesc? a întrebat Sanders.

Era o întrebare prostească. Orice individ care-ar fi avut cât de cât habar despre rețelele de calculatoare ar fi putut face rost de adresa unei persoane publice care accesa așa ceva. Mai apoi am înțeles și ce-a vrut să spună: credea că eu i-aș fi furnizat lui Faust informația cu pricina.

M-am gândit mai bine și mi-am dat seama că aș putea profita de pe urma acestei crime. Mi-am spus: poliția va fi în curând pe urmele lui Sanders. Chiar dacă a fost în legitimă apărare, Faust venise cu mâinile goale. Cei din secta lui nu utilizau din principiu nici un fel de arme pentru a se detașa de tehnologie. Sanders folosise un dispozitiv care bloca transferul neural și rupea sinapsele. Armele de acest fel erau utilizate de poliție numai în cazul luărilor de ostatici. Amicul meu nu apreciase corect situația, iar eu aveam de profitat. În cazul în care era deja un fugar și avea acces la codurile de deconectare din Câmpul Cu Zambile, nu mai avea nici un rost să ezite în a le folosi, mai ales când exista pentru el perspectiva unui substanțial câștig financiar.

Astfel au fost efectuate deconectările. Recunosc faptul că nu m-am folosit de metode prea ortodoxe pentru a le efectua, dar punctul forte al pledoariei abia acum urmează.

Nu știu dacă spațiul virtual al Câmpului Cu Zambile dezumanizează cu adevărat. Numai că generează caractere diferite de cele ce se regăsesc în lumea noastră. Și în acest punct al problemei intervine întrebarea: care sunt mai umani - ei, din spațiul virtual, ori noi, cei din lumea așa-zis reală. Nu există criterii pe baza cărora să definim umanul, deci nu ne putem ghida decât după faptul că noi, cei ce ne zbatem să obținem un loc privilegiat în societatea capitalistă suntem al dracu' de mulți în comparație cu ei. Conform unui raționament despre care nu știu cât este de corect, noi am fi cei cu adevărat umani. Or, condițiile în care victima acțiunilor mele a decedat au fost impuse chiar de cerințele economiei capitaliste de care vorbeam. Reclama reprezintă una dintre bazele sistemului nostru economic. Dacă am adus prin aceasta prejudicii non-omenescului, atunci am făcut-o în urma pornirilor stabilite ca fiind specifice omenescului.

Dar să revenim. Pentru domnii jurați care nu sunt pe deplin lămuriți în privința motivului pentru care am fost pus sub acuzare am să continuu firul poveștii de până acum pentru a ajunge la decesul care a provocat aducerea mea în instanță.

Este normal ca Dracula-Land-ul să fie amenajat în conformitate cu atmostfera tip horror pe care se dorește a o promova. Cuvele în care sunt conectate trupurile la spațiul virtual aduc cu niște sicrie, încăperile în care acestea sunt depozitate au devenit veritabile cripte, iar pereții coridoarelor sunt mânjiți cu sângele despre care turiștii cred că le e atât de drag adormiților.

Aspectul unei cripte este înfiorător, iar decesul presupusei mele victime se datorează chiar acestui amănunt. A fost atât de surprins de ambianța în care s-a trezit încât a suferit un atac de cord ce i-a provocat moartea. Este adevărat ca eu, fiind inițiatorul campaniei publicitare, să fiu acuzat, dar luați totuși în seamă cele spuse ceva mai devreme.

Acum, că mi-am încheiat pledoaria, rog Onorata Instanță să-mi acorde încă un minut pentru a justifica alt aspect al vieții mele.

Frate-meu m-a întrebat cu ceva timp în urmă: De ce vrei să devii scriitor dacă nu te pricepi să coordonezi cum trebuie cuvintele astfel încât să exprime ce ai tu de spus? I-am răspuns: Nu asta-i problema. Chestia e că trebuie să mi se creeze o anumită ambianță. De exemplu, într-o sală de judecată, mă simt în largul meu și pot perora ore întregi rostind doar ceea ce vreau să comunic, în totalitate și nimic mai mult. Problema e că arta nu se face în tribunale. M-a întrebat: Dar ce-ți trebuie ție artă? Iar eu i-am răspuns:

Mă gândesc că scopul artei e să facă lumea mai bună, adică tocmai ceea ce eu, ca avocat, nu fac. În instanță apar criminalii, îi scap de pedepse și pervertesc societatea prin continua lor prezență. Încerc și eu ca, într-un fel, să contrabalansez această influență negativă pe care o exercit.

În încheiere, mulțumind Onoratei Instanțe că mi-a acordat timpul necesar probabil plictisitoarei și redundantei mele pledoarii, vreau să spun că nu știu dacă am expus în această sală de tribunal chiar o operă de artă, dar m-am apărat justificându-mi fapta fără să las deoparte sinceritatea atât de puțin întâlnită la colegii mei de breaslă.

florin ursu

IERI, CÂND ÎNCĂ TE PLIMBAI DESCULȚ PRIN APĂ

Îți amintești. Încă îți amintești. Era o vreme când erai fericit. Fericit sau măcar mulțumit. Erai copil. Tatal tău trăia pe atunci și el era cel care avea grijă de familie. De tine, de Hara și de mama voastră. Era bun. Era mai bun decât mulți alții. Oricum, era printre primii 20 din sat, așa că nu se poate zice că o duceați rău. Mama ta obișnuia să zâmbească. De când nu ai mai văzut-o zâmbind? De când nu ai mai luat o masă ca lumea? Nici tu, nici ea, nici Hara. Mâncați ce apucați, ce găsiți. Resturi. Resturi de la mesele celor buni. Ai 14 ani și nu știi. Nu știi să joci. Ai avut un tată bun, dar nu te-a învățat să joci. Nu s-a așteptat să moară. Nu așa de curând.

xxxx

Păcat. Păcat că femeile nu au voie să joace. Erai mândru de asta pe când trăia tatăl tau, dar acum suferi. Mama ta joacă prost, dar măcar știe să joace. Tu nu știi. Nu știi pentru că nu ai fost lăsat să știi. Și suferi. Ai vrea să joci, dar nu ai tablă, nu ai piese. De fapt mama ta nu a jucat vreodată. L-a privit doar pe tatăl tău și a prins câte ceva. Mama ta nu e proastă. Nu e proastă, dar nici ea nu are piese. Sau tablă. Nici Hara. Hara e mai mică decât tine cu doi ani. Vă înțelegeți bine. Ea nu vorbește. Nu a vorbit niciodată. Te privește intens. Știe. Știe că tu va trebui să aduci de mâncare. Știe că tu nu știi. Nu știi să joci, iar mama ta nu are voie. Femeile nu trebuie să atingă pietrele.

xxxx

Ți-e sete. Te duci la râu și bei. E rece, dar e tulbure. Bei. Îți este cald. Te dezbraci și intri în apă să te răcorești. Ești singur. Canil e ceva mai jos, cu ceilalți copii. Nu sunt mai mici decât tine, dar tu nu mai ești copil. Nu mai ești copil și nu mai ai voie să te joci. Tu trebuie să joci. Și apoi ești sărac. Acum ești sărac. Dar nu vei mai fi. Ți-o dorești cu fiecare fărâmă a trupului tău și te scufunzi. Încerci să privești pe sub apă, dar apa e tulbure. Ai vrea să rămâi acolo, dar îți este frică. Simți că ești prea laș pentru a rămâne sub apă și ieși la suprafață. Te-ai gândit la mama și la sora ta. Ele au nevoie de tine. Te minți. Ele au nevoie de tine, dar nu ăsta este motivul pentru care ai ieșit. Ți-e frică. Recunoști asta. O recunoști pentru tine însuți și ieși pe mal. Nu aștepți să te usuci și îți tragi pantalonii.

xxxx

Te duci direct la săli. La sălile de joc. De fapt te duci la prima sală. Nici nu ai voie să intri în alta. Tatăl tău, da. Tatăl tău avea voie să intre în orice sală. Juca de fiecare dată în ultima. Ultima sală. Era bun. Era printre primii 20. Să nu uiți! Știi că odată a fost chemat să joace la conac. Atunci ai mâncat căprioară. Ai mâncat căprioară. Zâmbești. Îți ghiorăie mațele de foame, dar zâmbești. Te gândești la Canil și la ceilalți care te evitau ceva mai devreme. Ești sărac și ei te evită. Și tu îi evitai înainte pe cei săraci. Ești sărac. Tu ești sărac, dar ei nu au mâncat niciodată căprioară. Le-ai povestit. Atunci le-ai povestit. "E dulce", le-ai zis. "E atât de dulce! E atât de fragedă! Ai impresia că ți se topește în gură." Ai fi putut să le spui orice. Știai că poți să le spui orice și te vor crede. Și le-ai spus. Le-ai spus tot ce ți-a trecut prin cap. Ai inventat multe, iar ei te-au invidiat. Te priveau. Sorbeau lacomi fiecare vorbă a ta. Tatăl tău fusese la conac. Erai mândru și mințeai. Nu mințeai, te amăgeai, încercai să prelungești cât mai mult momentul. Știai. Te așteptai ca tatăl tău să nu mai fie chemat vreodată. Era clipa ta. Clipa ta.

xxxx

Ușa era deschisă. Și ăsta era un semn. Un semn al decăderii celor din prima sală. Un semn al slăbiciunii lor. Tatăl tău îți povestise odată, demult, cum e în sala de joc. "Ușa... Ușa e întotdeauna închisă. Nimeni nu joacă cu ușa deschisă. Când ești înăuntru, aparții numai Jocului. Lumea de afară nu are ce căuta în sala de joc. Nu în ultima sală."

Tatăl tău juca rar. Cel mult cinci partide pe lună. Cu două victorii își păstra poziția socială prezentă. Cu cinci victorii din cinci era invitat să joace la conac. O partidă. Aceea era singura partidă din luna respectivă. Partida de la conac. Nu era necesar să o câștige. Nu era de așteptat să câștige. După partidă, dacă nu suferea o înfrângere dezastruoasă, se bucura de privilegii deosebite, iar apoi se întorcea în sală. În ultima sală. Nu știi ce s-ar întâmpla dacă ar câștiga partida. Partida de la conac. Tatăl tău nu știa. Nu cunoștea pe nimeni care să știe acest lucru. La mai puțin de două victorii era exclus din ultima sală. I s-a întâmplat tatălui tău de două ori. A fost greu. A fost mai greu pentru voi. Niciodată nu ai crezut că ar putea fi așa ca acum. În ambele cazuri, tatăl tău a reușit să revină în ultima sală după câteva luni. Avea nevoie de șapte victorii din șapte.

În prima sală, oamenii joacă tot timpul. Puțini dintre ei visează să avanseze. Să treacă în alte săli. Știu că nu pot. Fiecare a încercat la vremea lui. Acum nu. Acum s-au resemnat. Se mulțumesc cu prima de victorie. Joacă tot timpul. Speră că, din când în când, vor câștiga. În fond, nu există remiză. Au o șansă din două. O să încerci și tu. Știi că nu e o loterie, dar nu ai nimic de pierdut. Ai o șansă din două. Teoretic. O să încerci. O să joci încontinuu. Trebuie. Trebuie ca o dată, măcar o dată, să câștigi.

Te îndrepți către arbitru. "Vreau să joc", îi spui. Te privește mirat. Nu te cunoaște. Miroase a bere. E gras și transpirat. Cămașa îi este descheiată la câțiva nasturi și lasă să i se vadă părul de pe piept. E gras și miroase a bere.

— Cine ești?

Te privește. Simți că nu e rău. Îl vezi în fața ta, mare și gras și simți că nu ești chiar singur. Simți, nu știi de ce, că ai putea câștiga. Ai încredere. Ți se pare ciudat, dar ai încredere. Ai încredere în tine.

— Tatăl tău știe că vrei să joci?

— Eu... Eu nu mai sunt copil.

Nu te mai privește. Îi pare rău că te-a întrebat. Îl simți încurcat.

— Lemmi. Lemmi Ta.

Știe. Îți dai seama că știe. Că își amintește. Îl știe pe tatăl tău. Îl știa! Trage aer în piept, te privește și deschide un registru. Scoate un pix din buzunarul de la piept, se așează pe un scaun în spatele biroului, apoi, amintindu-și, te întreabă:

— Știi să joci?

Îl minți. Știi că trebuie să minți, altfel nu ai fi admis. Îți înmânează un carton pe care a mâzgălit numele tău.

— Asta va fi legitimația ta. Nu am trecut rangul.

A simțit minciuna. Vine lângă tine și te bate părintește pe umăr.

— Mâine. Mâine dimineață vei fi pe lista de concurs. Câte partide vrei să joci?

— Nu știu. Cât mai multe.

Nu pleci. Te plimbi printre mese. Mâine vei sta pe unul din scaune. Mâine vei fi jucător. Mama ta nu știe încă. Oricum, tu ești capul familiei. Va trebui să te obișnuiești. Nu îi vei cere voie, dar o vei anunța. Îi vei spune că de mâine vei juca. Nu te va contrazice. Ea e femeie.

Privești mesele de joc. Mâine vei juca și trebuie să ai măcar idee. Nu ai voie să ceri un regulament. Crezi că nu ai voie. Te plimbi printre mese și încerci să înțelegi.

Târziu, după lăsarea întunericului, pleci spre casă. Ai vrea să ai un joc, dar nu ai cum. Nu ai cu ce să-l cumperi. Totul v-a fost luat când tatăl tău a murit. Totul. Și jocul lui. Chiar și jocul lui. Pietrele

negre erau din marmură. Marmură neagră mată, așa cum cere regulamentul. Cele albe erau din sidef. Mate. Tabla, din lemn de rezonanță. Lăcuită. Erau frumoase. Le admirai, dar nu ai îndrăznit niciodată să le atingi.

Ai ajuns acasă. Mama te-a privit. Vroia să te întrebe de unde vii. E atât de obișnuită să te considere copil! Copilul ei!

— Am fost la sală, îi spui. De mâine voi fi jucător.

Te simți, oarecum mirat, bărbat. Ești stânjenit. Dar știi că ești capul familiei și așa se cuvine să vorbești. Mama îți surâde. Are lacrimi în ochi. Știe că nu ai habar de Joc. Îți ia mâna într-a ei și-ți spune:

— Vino! O să-ti explic regulamentul.

Ești mirat. Știi că nu aveți nici un joc. Mama o cheamă pe Hara. Vă ia pe amândoi și mergeți la râu. Noaptea la râu.

— Veniți, zice, o să culegem pietre.

Ai plecat la cules de pietre. Nu știi de ce. Așa a zis mama ta și tu nu ai întrebat-o. Nu ai întrebat-o de ce.

Înțelegi în timp ce le culegi. Culegi pietre și știi pentru ce. Vei avea un joc. Jocul tău. Nu va fi la fel de frumos ca al tatălui tău, dar îți va aparține. Și nu te va costa. Nu te va costa nimic. O iubești pe mama ta. Pe ea și pe Hara.

xxxx

Te trezești dimineața devreme. Ai trac. Îți este foame și ai trac. Mănânci resturi și pleci la sală. La intrare parcă nu mai e la fel ca ieri. Ai vrea să-ți ceară cineva legitimația, să arăți că ești jucător. Nu te întreabă nimeni nimic. Intri. Îți găsești numele pe o listă. Numele tău. Numele tău este pe listă. Te duci la masa indicată. E devreme. E prea devreme încă. Nu au venit prea mulți. Te așezi. Ai în față tabla, ai în față piesele. Un joc adevărat.

Le atingi. Simți răceala pieselor. Sunt reci ca pietrele de râu. Azi noapte, mama ți-a explicat regulamentul. E simplu. Este foarte simplu. Ai înțeles aproape tot. Nu te așteptai să înțelegi atât de ușor. Ești aproape convins că vei câștiga. Este simplu, ai o șansă din două. Hara v-a privit mereu, pe tine și pe mama când încercai să pricepi regulamentul. Ea înțelege. Înțelege ce se vorbește în jur. Regreți că nu poți discuta cu ea, dar îți vorbește cu ochii. Tu o cunoști. Îi vorbești, iar ea te ascultă. Tu crezi că înțelege tot. Copiii râdeau de ea, dar tu îi luai mereu apărarea. L-ai lovit odată pe unul chiar în fața casei lui. De atunci, nu mai râdeau de ea de față cu tine. Dar râdeau. Știai că râdeau. Canil ți-a zis că glumesc acum și pe seama ta, "Lemmi Ta și soră-sa cea nebună". Hara nu e nebună. Și nu e proastă. Dacă ar putea să vorbească!

În fața ta se așază un om. Se prezintă. Îți spui și tu numele. Vă strângeți mâinile. O faci pentru prima dată, dar încerci să pari familiarizat cu protocolul. Este un joc nobil, o artă. Nu există adversari, doar parteneri de întrecere.

xxxx

Nu este chiar așa cum te așteptai partenerul. Te intimidează. Nu te-ai gândit la un adversar anume, nu te-ai așteptat să arate într-un anumit fel, dar nu te așteptai să fie așa. E un om impozant. E mai înalt decât tine. Mult mai înalt. Are barbă și un început de chelie. Pare foarte sigur pe sine. Cel puțin așa îți pare ție. Ești intimidat. Ușor intimidat, vrei să crezi.

xxxx

Se trage la sorți. Ai prima mutare. S-a decis să fii primul care va muta. Iei în mână o piesă. Sunt piese ieftine și proaste, dar îți par foarte frumoase. Te impresionează. Nu știi exact ce să faci. Panică? Mama ți-a explicat regulamentul, dar nu ți-a zis unde să-ți plasezi primele mutări. Unde și de ce?

xxxx

Plasezi piesa pe una din intersecțiile caroiajului. Nu știi de ce ai pus acolo. Bărbosul te privește mirat și mută la rândul lui. În altă parte. În altă parte pe tablă. Nu știi de ce. Nu știi ce trebuie să faci. Partida a început. Prima partidă. A început și nu mai ești convins că o vei câștiga.

xxxx

Prima ta partidă s-a terminat repede. Ai pierdut. Nu știi cum, nu știi de ce, dar ai pierdut. Ați jucat după aceleași reguli, dar tu ai pierdut. Ce știa el mai mult? Ai pierdut. La o diferență îngrozitoare. Nu înțelegi. Ieri era atât de simplu!...

xxxx

Te-ai așezat la masă pentru a doua partidă. Adversarul nu te-a mai inhibat. Totuși nu ești optimist. Joci. Simți că ceilalți au un plan. Tu nu ai un plan, o tactică. Încerci să faci mai bine decât ei, te concentrezi pe lupte locale, apoi constați cu surprindere că pierzi tot mai mult teren. Ai pierdut partida.

xxxx

Ajungi acasă târziu. Nu ai mâncat nimic. Ai pierdut șase partide. Una după alta. "Încearcă să vezi tabla în ansamblu", te-a sfătuit, după partidă unul dintre cei cu care ai jucat. Tabla în ansamblu.

Te așezi la masă. Mama nu te întreabă nimic. Știe. Știe că ai pierdut. Mănânci resturi și îți dorești să fi câștigat măcar o dată. Ai fi avut bani pentru o jumătate de pâine. Și ai fi avut o victorie.

xxxx

Ți se pare mult mai greu. Sunt aceleași reguli ca și ieri, dar e mult mai greu. Nu poți să renunți și te

întrebi dacă ai face-o dacă ai avea voie. Mama te privește cu înțelegere:

- Jucăm?

Ești mirat. Te uiți la ușa închisă. Îi zâmbești complice. Hara vă privește. Plasați pietre de râu pe podeaua desenată.

xxxx

Ești din nou la masa de joc. Ai pierdut. Ești prost. Ești mult mai prost decât tatăl tău. Nu, nu ești prost. Nu știi să joci. Nu încă. Nu destul de bine pentru a câștiga. Nu încă. Seara, acasă, te învinge și mama ta. Joacă mai bine decât tine. Dar ea nu are voie să joace. Ți-a spus să încerci să ții minte partidele. Să le reluați acasă. Să le analizați. Ai încercat, dar nu știi în ce măsură ai reușit. Pleci. Te duci acasă. Arbitrul gras te privește neputincios. "Primele mutări sunt mai valoroase în colțuri". Ți-a dat un sfat. Nu îți vine să crezi, dar arbitrul ți-a dat un sfat. Vrei să-i mulțumești, dar s-a întors deja. Mâzgălește ceva pe niște foi. "În colțuri".

xxxx

Analizați partidele. Atât cât îți amintești. Acasă. Tu și mama. Hara vă privește. Vă privește mereu. Crezi că îi place. Crezi că înțelege. Îi zâmbești. Înțelege. Ați descoperit câteva greșeli. Credeți că ați descoperit. Vei încerca să le eviți pe viitor. Te bucuri că ai cu cine vorbi despre neputința ta. În fond nu e chiar atât de rău. Zâmbești. Strângi pietrele în pumn și zâmbești. Îți este foame.

xxxx

Nu ai câștigat nici o partidă. Au trecut două săptămâni și nu ai câștigat nici o partidă. Ești furios. Ești furios pe tine. Ești furios pe tine și pe sistem. Pe sistemul care îți stabilește poziția socială după rangul tău. După abilitatea ta în Joc.

xxxx

Joci mai bine acum. Simți că joci mai bine. Mama te învinge în continuare, dar acum înțelegi. Înțelegi câte ceva. Nu reușești să privești tabla în ansamblu. E prea mare. Dar ai înțeles importanța colțurilor.

Te așezi la masă cu mai multă încredere. Adversarul nu pare prea sigur pe el. Ție nu îți pare prea sigur. Vrei să câștigi. Știi că odată și odată vei câștiga. De ce nu acum?

Primele mutări. Știi de ce au fost făcute unde au fost făcute. Așa trebuie. Și știi de ce așa trebuie. Ești mulțumit. E rândul tău la mutare. Faza de deschidere s-a terminat. Probabil. Aveți amândoi câte două colțuri și porțiuni de laturi. Nu joci slab. Înțelegi mult. Mult mai mult decât înainte. Unde vei juca? Nu ești sigur. Vrei să câștigi și e important să gândești. Tragi aer în piept. Nu ești sigur, dar te decizi să îi ataci unul din colțuri. Este pentru prima dată când ai inițiativă. Plasezi piesa. Te simți bine. Nu știi dacă vei reuși în lupta din colț, dar simți că ai început să contezi și tu într-o partidă.

Ai avut dreptate. Partenerul tău de întrecere nu e sigur pe el. Ți-a răspuns altfel decât crezi că ar fi fost corect. Profiți. Ataci. Ataci mai adânc în structura sa. Nu vrea să cedeze. Dacă îi iei colțul, vei avea avantaj. Un avantaj confortabil. Greșește. Din nou. Îi separi piesele. Separi și cucerești. Îi simți panica. Nu știe ce să facă. Nu mai poate salva colțul. Privești atent tabla. Calculezi. Calculezi din nou. Știi că de mutarea următoare atârnă victoria. Poți să câștigi. Iei o piesă în mână. Vrei să o plasezi. Te oprești. E o mutare importantă. Nu ai vrea să greșești. Merită să gândești mai mult. Mai îndelung. Pui piesa la loc în bol. Te ridici. E greu. Privești tabla. Te hotărăști. Ridici o piesă și o plasezi pe tabla. Cu zgomot. Puternic. Colțul este al tău. Vezi asta și în ochii celui din fața ta. Ai câștigat. Ai un avantaj destul de mare. Partida nu s-a terminat, dar poți câștiga. Conduci. Pentru prima oară conduci partida. Oponentul tău nu știe ce să facă. Vrea să cedeze. Vrea să cedeze! Îi este greu, așa că mai plasează o piesă. Timid. Te întorci la joc. Ești nerăbdător. Vrei să termini partida. Să câștigi. Pentru prima oară. Joci repede pentru că vrei să câștigi. Repede.

Nu ai observat. Nu ai înțeles de la început ce urmărea acțiunea anterioară. Nu ai fost atent și acum ai un grup în pericol. Separat de celelalte piese și în pericol. Nu știi dacă e suficient de mare pentru a-ți anula avantajul. Nu poți calcula. E prea greu. Partida s-a complicat prea tare. Încerci să îl salvezi. Plasezi piesă după piesă. Alergi disperat. Piesele albe te urmăresc. Grupul tău, grupul negru, a devenit mare. Prea mare. Prea mare și e în continuare în pericol. Nu ai voie să îl pierzi!

Te ridici de la masă plângând. Ai greșit. Ai pierdut. Ai pierdut o partidă câștigată. Plângi. Îți urăști adversarul. Ai mai avea timp să joci încă o partidă, dar preferi să pleci acasă. Pleci acasă plângând.

xxxx

Mama te-a certat. Ea, femeia, te-a certat. Nu pentru că ai pierdut. Pentru că te-ai gândit urât la cel ce te-a învins. "Nu el a câștigat, tu ai pierdut. Pe tine trebuie să te superi." Are dreptate. Înțelegi asta. Ești supărat. Ești supărat că ai pierdut. Regreți că l-ai jignit. În gând. Mai rău îți pare însă că ai pierdut. Vei încerca să uiți.

xxxx

Astăzi ai venit mai devreme acasă. Ți-ai chemat mama și sora. Ai pus pe masă o jumătate de pâine.

Ai pus pe masă o jumătate de pâine. Mama ta plânge. Are lacrimi în ochi și își mușcă buzele. Își frământă mâinile și privește pâinea. Și pe tine. Și pe Hara. Nu zice nimeni nimic. Tăceți. Tăceți și mâncați. Mâncați pâine.

***

Nu mai joci atât de mult. Nu joci mult la sală. Acasă continuați analizele. Aveți pâine aproape zilnic. Și cartofi. Odată ai cumpărat carne. Ai avut bani. Ai avut bani și ai cumpărat carne. Te-ai hotărât să strângi bani. Strângi bani să îți cumperi un joc. Un joc adevărat. Ieftin. Câștigi mai des acum. Regulat. Zilnic. Mai și pierzi. Destul de mult. Mai mult decât câștigi. Deocamdată. Ai bani. Ai bani suficienți pentru joc. Ai putea cumpăra mâncare. Multă mâncare. Îți este foame și ai vrea să cumperi mâncare. Dar, dimineața, mama ți-a zis să cumperi un joc. Veți mânca în altă zi. Poate mâine.

***

Analizele sunt mai interesante acum. Pozițiile se văd mai bine pe tablă. Nu ați șters caroiajul de pe podea. Nu ați aruncat pietrele de râu. Sunt ale voastre. Sunt pietrele voastre. Pietrele voastre de râu. Scoți tabla și o așezi pe masă. Ai vrea să discutați o partidă care ți s-a părut interesantă. Ți se pare normal să discuți cu mama. Știi că nu are voie să atingă piesele. E femeie. Știi, dar scoți tabla. Și piesele. Hara vă privește de pe margine. Plasezi piesele. Mutare după mutare. Îți amintești aproape tot. Aproape întreaga partidă. Discutați. Vă dați cu părerea la unele mutări. E o partidă pe care ai câștigat-o. La diferență mare. Ai reușit să capturezi un grup. A fost o luptă complicată. Îi explici mamei tale raționamentele pe care le-ai făcut. Ai făcut mutări bune.

Hara. Hara a atins o piesă. Vă uitați amândoi la ea și nu știți cum să reacționați. Nu știți ce vrea să facă. E o piesă neagră. Tabla. Privește tabla și plasează piesa undeva, într-o intersecție. Nu înțelegeți. Priviți împreună poziția nou creată. Este o mutare interesantă. Nu te-ai gândit la ea. Nici cel cu care ai jucat. El a mutat altceva. A mutat altceva și a pierdut întregul grup. Așa cum ai calculat. Cum ai calculat și tu. Și el. Te gândești la o variantă de răspuns. Răspunzi. Hara plasează alte piese. Știe să joace. A înțeles. Hara a înțeles privind. Înțelege. Continui partida în noua variantă. Contra Harei. Nu reușești să capturezi grupul negru. Și pierzi. Pierzi partida. Puteai să pierzi partida și în concurs. Și erai atât de mulțumit! Ai pierdut. Ai pierdut în fața Harei. Te bucuri. Te bucuri pentru sora ta. O privești, strângi buzele și nu zici nimic. E sora ta. E sora ta și joacă. Bine.

***

Ești în sală. În sala de joc. Ești fericit. Azi ai sacrificat pentru prima dată un grup mare de piese. L-ai sacrificat. Sacrificiul ți-a adus un avantaj mai mare în altă parte pe tablă. Ai pierdut partida. Ai pierdut partida, dar ești fericit.

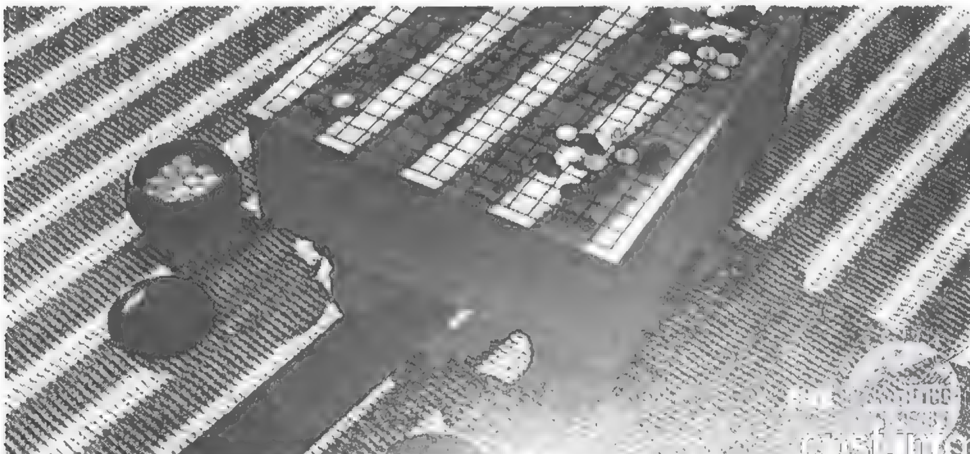
Înțelegi. Acum înțelegi că, uneori, nu este importantă numai victoria. O partidă te poate face fericit chiar dacă pierzi. Acum ai o altă înțelegere a Jocului.

***

Ai mai jucat. Destul de mult. La sală te descurci bine. Nu vă mai gândiți la ce a fost. Nu vă mai este foame. Hara joacă bine. Mai bine decât tine. Nu ai reușit să o învingi până acum. Ai învățat multe jucând cu ea. Ți-a explicat cum crede ea că poți câștiga. Ți-a explicat jocul strategic. Nu ți-a zis nimic. Ți-a arătat. Piesele vorbesc pentru voi. Și tabla. Piesele și tabla.

***

Te-ai hotărât să promovezi. Vrei să treci în sala a doua. Și Hara e de aceeași părere. Mama vă privește jucând.

ştefan ghidoveanu

DESPRE CARACTERUL SCRIITORULUI DE SF (2)

Spuneam, acum două numere de revistă, că mulţi cititori (şi nici măcar dintre cei neavizaţi) sunt convinşi că scriitorii de science fiction constituie nişte specimene "ciudate", deseori mai apropiate de creaturi fantastice şi de extratereştri, decât de proprii lor semeni. Întrebam atunci şi întreb şi acum: aşa să fie oare? Un Herbert George Wells, un Ray Bradbury, un Roger Zelazny, un Frederik Pohl sau un Harlan Ellison (pentru a cita la întâmplare câteva nume) se deosebesc ei de restul scriitorilor de literatură non-SF? Pe ce s-ar baza o asemenea aserţiune? Pe talent, pe stil, pe numărul de volume, pe succesul de public, probabil că nu. Atunci pe ce? Pe domeniul despre care scriu şi despre care se spune că este imaginar? Că nu există în realitate? Că nu sunt reali în termeni literari? Discuţia aceasta ar putea continua la nesfârşit, de aceea vă propun să trecem la altceva. Vă propun să zăbovim un pic asupra modului în care-şi concep unii dintre scriitorii celebri de science fiction meseria pe care o practică.

Şi o să începem dându-i cuvântul lui **Ray Bradbury** care, în prefaţa la volumul **S Is For Space**, scrisă în 1965, mărturisea:

"Jules Verne a fost tatăl meu... H. G. Wells a fost unchiul meu cel înţelept... Edgar Allan Poe a fost vărul cu aripi de liliac pe care îl ţineam sus, în camera din pod... Flash Gordon şi Buck Rogers au fost fraţii şi prietenii mei... Aveţi aici arborele meu genealogic. Adăugând, desigur, faptul că, după toate probabilităţile, Mary Wollstonecraft Shelley, autoarea lui Frankenstein, a fost mama mea. Cu o asemenea familie, ce altceva aş fi putut ajunge decât ceea ce sunt: un scriitor de fantasy şi de povestiri science fiction extrem de ciudate.

Am stat cocoţat în copaci cu Tarzan o bună parte din viaţă, alături de eroul meu preferat, Edgar Rice Burroughs. Când am coborât din frunziş, la vârsta de doisprezece ani, am cerut de Crăciun o maşină de scris de jucărie. La această maşină-simulacru, am scris prima mea imitaţie după urmările de la John Carter, războinicul de pe Marte şi am dactilografiat pe de rost episoade întregi din Chandu Magicianul.

Am trimis prin poştă o mulţime de taloane de concurs şi cred că m-am înscris în toate societăţile secrete ale radioamatorilor care existau pe atunci. Am colecţionat benzi desenate, dintre care pe foarte multe le mai am şi acum, în nişte cufere mari aflate în beciul casei mele din California. Am mers la cinematograf la matinee. Am devorat operele lui H. Rider Haggard şi ale lui Robert Louis Stevenson. În miezul verilor din copilărie, m-am avântat şi m-am prăbuşit în vastul ocean al Spaţiului, cu mult înainte ca Era Spaţială să fie altceva decât o murdărie de muscă pe telescopul de două sute de inci de la Mount Palomar.

Cu alte cuvinte, am fost îndrăgostit de tot ce făceam. Inima mea nu bătea, exploda. Nu se încălzea din cauza unui subiect, ci pur şi simplu clocotea. Întotdeauna alergam şi strigam tare când era vorba de o întreagă listă de lucruri măreţe şi fermecate, despre care ştiam cu certitudine că nu pot trăi fără ele.

Eram un băieţel-magician, fără barbă, care scotea iepuri nervoşi din pălării de mucava. Am devenit un bărbat-magician, cu barbă, care scoate rachete din maşina de scris şi din imensitatea stelelor care se întinde atât cât ochii şi mintea omului pot vedea şi îşi pot închipui.

Entuziasmul mi s-a păstrat peste ani. Nu m-am plictisit niciodată de rachete şi de aştri. N-am încetat niciodată să mă delectez în faţa sperieturii pe care mi-am provocat-o singur, cu unele dintre poveştile cele mai ciudate şi mai întunecate pe care le-am scris. (...) în cuprinsul lor, veţi găsi aproape toate laturile firii şi ale vieţii mele pe care s-ar putea să vreţi să le descoperiţi. Veţi găsi abilitatea mea de a râde în hohote la constatarea mai mult decât evidentă că sunt o fiinţă vie într-o lume stranie, sălbatică şi distractivă. Veţi găsi, de asemenea, abilitatea la fel de mare de a tresări şi de a mi se face pielea de găină atunci când miros ciuperci ciudate, crescând în pivniţă la miezul nopţii, sau când aud un păianjen lucrând la tapiseria lui din dulap, chiar înaintea zorilor.

Voi, cei care citiţi, şi eu, cel care scriu, semănăm foarte mult. Copilul ferecat înăuntrul meu a îndrăznit să scrie toate aceste povestiri pentru plăcerea voastră. Ne întâlnim pe terenul comun al unei epoci neobişnuite şi ne împărtăşim darurile de întuneric şi lumină, de vise frumoase şi coşmaruri, de bucurii simple şi tristeţi ceva mai complicate.

Băieţelul-magician vorbeşte din altă vreme. Eu stau deoparte şi îl las să spună ceea ce simte mai mult nevoia să spună. Eu mă mulţumesc să ascult şi să mă delectez.

Ceea ce sper că veţi face şi voi."

Această confesiune stă mărturie caracterului miraculos şi copilăresc al scriitorului de science fiction. Există însă şi alte tipuri. Despre acestea însă, vom vorbi în episodul următor al serialului nostru...

LA MULȚI ANI, PENTRU MINE!

FoR ION HoBANA WITH FRIENDLY WISHES, RAY!

Săptămâna trecuta am împlinit 82 de ani[1]. **82!** Când mă uit în oglindă, am impresia că de acolo mă privește un băiat tânar în a cărui minte și inimă sunt multe vise și lucruri care îl incită, ca să nu mai vorbesc de un entuziasm de nestăpânit pentru viață. *Bineînțeles, puștiul are părul alb* - mare scofală! De multe ori lumea mă întreabă cum de am rămas atât de tânar, ce am făcut de am așa un aspect tineresc! Răspunsul e simplu: trăiește-ți viața înconjurându-te de tot felul de metafore, tot felul de activități și tot felul de iubiri. **Și găsește-ți întotdeauna timp să râzi - găsește ceva care te face cu adevărat fericit - în fiecare zi a vieții tale.** Asta am făcut eu de când mă știu.

M-am îndrăgostit de filme pe la 3 ani, când am văzut "Cocoșatul de la Notre Dame", "Fantoma de la opera" și "Lumea dispărută". Mai târziu, după ce l-am văzut pe Magicianul Blackstone pe scenă, aveam să fiu intrigat de magicieni. Apoi, pe la 8 ani, am citit revista "Amazing Stories", la 9 ani am văzut "Buck Rogers" și mai târziu, pe la 13 ani, am fost impresionat de filmul "King Kong".

Viața mea s-a umplut de aceste minunate evenimente, imagini, personaje și toate acestea mi-au stârnit imaginația în așa fel încât, la 12 ani, am decis să devin scriitor. Pur și simplu.

Acum, toate aceste întâlniri miraculoase apar în noua carte a lui Jerry Weist intitulată "Bradbury - o viața ilustrată", carte pe care editura Morrow / Avon o va scoate anul acesta în octombrie (chiar de Halloween, sărbătoarea mea preferată). Este o carte incredibilă cu 200 sau 300 de fotografii color de la începutul vieții mele, când, copil fiind, colecționam cărți de povești. Cartea continuă cu imagini din perioada de mijloc și târzie a vieții mele, când am scris scenarii de film, ca de exemplu "Moby Dick". Câteodată, până și mie mi-e greu să cred că am avut parte de atâtea aventuri minunate; am publicat 30 de cărți, am scris mii de povestioare și am scris 64 de spectacole de televiziune pentru "Teatrul Red Bradbury".

Pentru mine, scrisul este ca un fel de febră - este ceva ce trebuie să fac. Și se pare că, de fiecare dată, se manifestă o altfel de febră, o nouă dragoste pe care să o urmez și să o aduc la viață.

Nu am avut niciodată îndoieli; am fost mereu atât de devotat bibliotecilor și cărților și scriitorilor, încât întotdeauna m-am considerat un nebun. Știam doar că scrisul era pentru mine singurul mod de a trăi și cartea lui Jerry dovedește asta.

În prezent, filmul meu "A Sound of Thunder" se filmează în Cehoslovacia și ar trebui să apară pe ecrane cândva, vara viitoare. Îmi pun mari speranțe în el, dar și într-un remake al lui "Fahrenheit 451", care să fie regizat de Frank Darabont *(regizorul filmelor "Shawshank Redemption" și "Green Mile").*

Acum mai am puțin și termin un roman polițist, "S-o ucidem cu toții pe Constance!", care va fi publicat în ianuarie 2003. Pe lângă asta, am de gând să mai scot niște cărți de eseuri și poezii.

După cum vedeți, nu am încetat nici o clipă să scriu, ceea ce înseamnă că nu am încetat niciodată să iubesc. Așa că îmi urez singur **"La mulți ani!"**. La urma urmei, nu am decât 82 de ani. Mai am atâtea de făcut, de văzut, de experimentat, de creat. Mai bine m-aș apuca de treabă...

www.raybradbury.com
www.spaceagecity.com/bradbury

BRADBURY VA PLECA PE MARTE!
După ce sateliții au ajuns pe Marte, în martie 2004, Ray a făcut o declarație în care solicita ca, după moarte, cenușa să-i fie trimisă acasă, pe Planeta Roșie.

1. Ray Bradbury a scris articolul în urmă cu doi ani. Pe 22 august 2004 împlinește 84 de ani. (N.r.)

laurențiu turcu

SUFLET DE FLUIER, SÂNGE DE DRYN

Altagh-An mușcă nechibzuit din mărul violet, avid, flămând și chinuit de drumul aspru al deșertului. Era pe jumătate mort de foame și de sete, tot restul simțurilor rămânând instinct rapace. Nu mai era capabil nici de gânduri, nici de sentimente.

Arăta foarte tânăr, ai fi zis un copil, dacă pe pielea lui transparentă n-ar fi apărut deja acele pete galben-maronii ce constituiau semnul și forța rasei Drynilor - pungile cu rezervă de energie, "cămiloaiele". Nu, nu era o batjocură, ci o necesitate și o mândrie.

Oricum, nuanța lor doar drynele și florile de zulnii știau să o aprecieze la justa ei valoare!...

- Trebuie să-l mănânci tot! i se păru că aude porunca unei voci guturale, ce se suprapunea peste țiuitul urechilor.

"Asta-i din cauza insolației", gândi, dar în același timp realiză că nu le mai simțea, nici arșița, nici scrâșnetul nisipului sub tălpi. El era în starea "nici", de care doar un pas îl despărțea să se transforme în sunet de fluier și să cânte nebun, de unul singur. Dac-o fi...

Încercă să deschidă ochii. Vedea ceva, dar vedea ca în ceață. O formă mișcătoare prindea contur pe măsură ce hrana i se răspândea în trup. În cele din urmă putu să vadă dinaintea lui un bătrânel slăbănog, la fel de violet ca fructul din care își astâmpărase și foamea și setea. Acum îl auzea clar spunând:

- Trebuie să-l mănânci tot!

"Deci n-am visat!..."

Mestecă mai departe, aşezat pe o piatră de hraal. Din când în când ridică privirile spre gazdă, la început timid şi cu pleoapele întredeschise, pentru a nu-l orbi explozia de lumini schimbătoare din ochii celuilalt.

Aflase înainte de plecare că dincolo de deşert trăieşte o altă rasă, Yryrii, fiinţe ciudate, cu reacţii şi apucături la fel de ciudate, ca şi această exteriorizare luminoasă a sentimentelor din care, oricum, nu înţelegea nimic. Ştia că se hrăneau numai cu mere violete, deşi nimeni nu văzuse vreodată un pom-măr pe pământurile lor. Adevărul este că prea puţini dryni din cei plecaţi au apucat să mai facă drumul înapoi, iar cei care reuşiseră au ajuns mult prea vlăguiţi pentru a-şi depăna poveştile: se uscau cu vorbele nerostite, iar spiritul lor devenea nerod şi se închidea pentru totdeauna în fluiere.

Yryrii îi fuseseră descrişi ca fiind specia cea mai perfidă a deşertului Armanga - numiţi batjocoritor "merivori" - numai că nimic nu se potrivea cu ceea ce vedea el. Doar acea orgă de lumini prin care îşi exprimau bucuriile parşive era aşa cum şi-o închipuise. Altfel, dacă n-ar fi avut pielea violetă, pentru el ar fi fost acelaşi lucru cu Pomorii din savanele de zulnii. Şi tocmai aceste savane regreta că lipseau din preajma lui. Florile lor...

Mesteca destul de greu din cauza oboselii. Îl dureau şi buzele arse de soare, ce sângerau prin cele câteva rupturi ale pielii întinse. Fructul era cărnos, plin, avea gust dulce-sărat, ca de fiantină. Sucul liliachiu ce i se prelingea pe bărbie, unindu-se sub ea în picături mari, nu se deosebea cu nimic de culoarea şi de consistenţa sângelui. "Sânge de yryr... puah! Dezgustător...", îi veni în minte, "... parcă aş fi un canibal!"". Picăturile

LAURENŢIU TURCU *(10 martie 1949 – 26 septembrie 2002)*

S-a stins - discret, aşa cum a trăit - măcinat de o grea suferinţă, Laurenţiu Turcu, cel pe care iubitorii literaturii SF din România şi din întreaga lume îl cunoşteau mai ales datorită alter ego-ului său literar: VAL ANTIM. Născut la 10 martie 1949 la Hisias, judeţul Timiş, a absolvit Arhitectura la Timişoara (1976) şi Biochimia, în cadrul Catedrei de Genetică de la Universite Libre Bruxelles (Belgia, 1993). A debutat în 1987 în fanzinul PARADOX cu povestirea O oază în deşert. Între 1990 şi 1994 se stabileşte în Belgia, debutând din nou, de asta data în limba franceză, cu povestirea La reine de trefle, în XUENSE. Colaborează la diverse publicaţii din Belgia (XUENSE, PHENIX), Franţa (REVUE DE L'IMAGINAIRE, MINIATURE, SF-SUD, MICRONOS) şi Canada-Quebec (OBSCURE). După întoarcerea în ţară, publică proză, traduceri şi articole diverse în ORIZONT, ORIENT LATIN, ASTRA, ART PANORAMA, FICŢIUNI, HELION, JURNALUL SF, ANTICIPAŢIA şi ALMANAHUL ANTICIPAŢIA etc.. A publicat articole teoretice despre fenomenologia paranormalului şi a susţinut între 1996-1997 o rubrică permanentă în UNIVERS PARANORMAL. A fost redactor al JURNALULUI SF (1995-1997) şi unul dintre redactorii fondatori ai revistei FICŢIUNI. Membru al ARSFan începând din 1994, a fost, între 1995-1996, secretarul acestei asociaţii. În 1993 a aderat la INFINI (Asociaţia Francofonă a profesioniştilor Imaginarului). A întemeiat în 1995 Agenţia Literara VALLART PUBLIO, care intermediază schimburi culturale şi colaborări între fandomul românesc şi cel francofon. Palmaresul său însumează 15 premii la concursuri şi convenţii naţionale: Premiul Editurii Athena 1996 pentru povestirea APTERO şi Premiul Editurii Dacia 1999 pentru nuvela Egonautul, ambele cuprinse în sumarul volumului Lumile lui Unu, o carte pe care Laurenţiu nu a mai apucat să o vadă publicată.

A plecat dintre noi într-o zi mohorâtă de toamnă, la 26 septembrie. Toţi prietenii săi - mulţi, căci ştia să-şi apropie oamenii, prin căldura şi înţelepciunea sa - şi-l vor aminti mereu, cu dragoste. Odihnească-se în pace!

Horia Nicola URSU

cădeau regulat pe cămaşa albă şi o înmuiau, ca de acolo să se scurgă pe podea, supte de lemnul uscat.

Cu greu termină de mâncat mărul şi vru să arunce cotorul.

- Nu!!! îl repezi gazda. N-ai luat decât o înghiţitură. După atâta drum... Apoi glasul i se înmuie: trebuie să-l mănânci pe tot ca să prinzi puteri.

Mestecă mai departe înghiţind întregi sâmburii prea tari şi alunecoşi. Codiţa cenuşie o aruncă afară, pe nisipul fierbinte, o privi cum fumegă până dispare în scrum, urmări fumul scârbos cum se înalţă, respiră adânc cu şuierat de fluiere însufleţite un cântec care-l îndemna:

"Uită-te la ferestre ca să nu adormi, uită-te la fe...", dar simţea oboseala şi somnul şi le lăsă să-l pătrundă pentru că le avea deja în mădulare şi înfăşurate în jurul minţii.

Se ridică de pe piatra de hraal şi se întinse cu ochii încă întredeschişi înainte de a-şi sprijini capul pe ea. Se mişcase greoi, cu sunetul fluierului în urechi şi, în starea "nici" amestecată cu aiureala din minte, îi dăduse fără să vrea ascultare. Aşa se face că văzu ferestrele. Stupoarea dură până când înţelese că erau - una şi una - piei transparente de dryni, piei netede, fără pungi, întinse pe vergele. O urmă de groază tot mai avu loc să se strecoare în jumătatea de simţ rămasă trează, numai că petele lui galben-maronii erau încă şi mai secătuite decât el şi pline ochi cu sâmburi necopţi de mere...

Adormi.

Apoi visă.

Era într-o ceaţă violetă, moale ca puful mocalylor singuratici. Atingerea lor fină, cât deliciu!... Nu era nici urmă de umezeală, dimpotrivă, o căldură blândă îi luneca pe tot corpul dezlipindu-i în fâşii pielea arsă de soare. Refăcea în somn drumul parcurs prin deşert, doar că arşiţa se transformase în ceaţă împrumutând culoarea fructului din care îşi potolise foamea şi setea, iar în locul întinderii de nisip mărunt şi usturător de fierbinte simţea gâdilatul ierbiilână-aurii. Parcă vedea şi tufe de zulnii, cu sexul abia înflorit, ce-ar fi putut să-l bucure dacă se apropia ceva mai mult de ele, însă de ce s-o facă? Niciodată florile lor nu ar fi putut înlocui căldura şi avântul unei dryne...

Înaintând, oboseala îl părăsea de la sine, iar muşchii deveneau elastici şi tot mai puternici, tot mai greu de stăpânit.

Era pe jumătate treaz când a simţit un pericol libidinos lipindu-i-se de spate. Spaima îl îndemna să fugă, numai că rămânea imobil, ţintuit de rădăcini bine înfipte în spuma moale şi tandră a pungilor de piele. Abia trezindu-se de-a binelea, a înţeles de ce nici un dryn nu văzuse vreo urmă de pomi-măr la merivori: sămânţa încolţea în terenul fertil al energiei lor, iar arborele îşi avea rădăcinile tocmai acolo. Cel de deasupra lui era greu ca o ocnă şi atât de încărcat încât i se aplecaseră crengile.

Îl vedea clar. Măr cu măr. Asta-i schilodea mintea: mărul pe care-l mâncase el, sâmburii.. Ultima dryna care străbătuse deşertul înaintea lui fusese Aranah-Ee, doar în căutarea ei pornise...

Camera spaţioasă a yryrului arăta pustie. Într-un colţ, după ce desprinsese carapacea unei insecte consumate înainte, un păianjen mare de deşert îşi cârpea plasa ruptă la margini. De afară răzbătea răpăitul unei ploi torenţiale, cu volumul dat la maximum.

Delir pentru un dryn!

Ar fi savurat în inconştienţă extazul, dar tocmai atunci apărură în uşă doi copii goi şi uzi. În urma lor, bătrânul căra un coş enorm împletit din nuiele de onadă.

Ochii viperii ai yryrului măsurară mai întâi pomul-măr, apoi rezerva lui de energie din pungi. Orga de lumini îşi reluă iureşul. Producea spirale fleşcăite de dezamăgire.

- Îţi păstrezi energia pentru zulnii, ai? gâlgâi furios yryrul. În mintea ta ar trebui să fie numai evadare!

Râse.

Apoi gândi cu voce tare:

- Poţi să visezi... asta dă gust merelor.

Altagh-An ar fi vrut să-i răspundă. Ar fi răspuns fără doar şi poate acelei provocări gâlgâite, dacă nu l-ar fi furnicat şuviţa de apă descurcăreaţă ce sărise peste bariera incandescentă pusă de yryr la uşa. Acum îi umplea gâtlejul şi se strecura în toate celulele.

Drăguţa de ea, cum i-o fi venit ideea să-l ajute?

Nu s-ar fi imaginat atât de atrăgător încât să nască sentimente până şi unei ape. Dar, dacă tot s-a întâmplat, înseamnă că norocul era pe aproape, chiar de partea lui, chiar şi prin faptul că bătrânul nici n-o remarcase.

- Taci, ai? gâlgâi acesta din nou. Uită-te la fereastra aia din colţ, de lângă cea nouă. O vezi? E oarbă!... Pielea ta o va face şi pe ea nouă... Şi n-ai să mă urăşti, nu-i aşa?... Îţi ofer iubirea eternă lângă Aranah-Ee, frumosule!

Încă o șuviță de apă. Apoi a treia. Dar tot era prea puțin ca să ia în piept un pom rodit și un deșert deodată. Tăcerea îl revigoră. Așteptarea ar fi fost o soluție și mai bună, dar merele se coceau între timp.

- Repede! urlă yryrul când culoarea lor căpătă intensitatea pârgului, violetul pe care-l aștepta. Trebuie culese toate până nu stă ploaia!

Cel mic rupse unul și fugi să-l așeze în coș, ușor, ca pe un ou.

"Netotul!", scrâșni Altagh-An, simțind în toată ființa o durere scurtă și puternică. Celălalt, mai în vârstă, rupse două mere de-o dată. Durerea țâșni până în irișii ochilor deja congestionați...

Coșul se umplea repede.

Ultimele mere, cele mai coapte, de un violet încins, ca sângele proaspăt, le culese bătrânul și le puse sus, într-o nișă lăsată în zid, unde copiii nu puteau ajunge.

- Cele de-acolo rămân de sămânță, le atrase atenția. După ploaia asta va apărea o ploaie de alți dryni...

Își lingea buzele, merivorul!

Ochii lui nu mai sclipeau, deci nu vedea. Asta îl ajută pe Altagh-An. Cu trei șuvițe de apă și eliberat de greutatea rodului, poate că ar fi putut chiar să răstoarne pomul-măr. El se simțea destul de bine în pielea lui.

Însă Aranah-Ee? Îl tenta iubirea eternă pe care i-o oferise yryrul...

Afară încă ploua.

"Trebuie!", răsună un glas interior. Era atât de puternic încât nu avea cum să nu-l asculte.

"O clipă, doar o clipă de uitare..."

Își trase rând pe rând celulele din piele, se încordă cu toată goliciunea și sări spărgând fereastra oarbă. În clipa aceea, ultima, mai fusese lângă Aranah-Ee...

Când va fi departe, prima lui piele va ajunge la locul pe unde ieșise și va rămâne acolo. Vor rămâne amândouă, una lângă cealaltă.

Iar el? Va deveni suflet de fluier? Nu avea de unde să știe. Nu știa nici dacă sufletul ei cânta acum. Îi trebuiau alte simțuri ca să îl audă.

Își mai întoarse o singură dată privirile înapoi.

Îl văzu pe bătrân întinzând copiilor câte un fruct în timp ce îi binecuvânta, apoi rezemându-se de ușa deschisă și privindu-i mulțumit cum înfulecau pe nemestecate. De la colțurile buzelor li se prelingea în șuvițe subțiri sucul liliachiu pe care el îl crezuse zeamă de măr.

Abia acum înțelegea că era sânge de dryn.

"Clozeth!", scuipă în silă Altagh-An, cu expresia deja sfărâmată la gândul că mâncase și el, cu aceeași poftă, un alt măr.

"Sângele ei...", fluieră, parcă, vântul.

alexandru mironov:

"HARRY POTTER ESTE UN FENOMEN PLANETAR"

- Domnule Alexandru Mironov, considerați că există asemănări între seria Harry Potter și alte cărți din genul Fantasy, eventual Stăpânul Inelelor?

- Există asemănări. Și Stăpânul Inelelor și Harry Potter sunt povești de foarte bună calitate, basme moderne de care aveau nevoie copiii de toate vârstele.

- Dacă ar fi să alegeți, ce rol v-ați dori în lumea aceasta de basm creată de J.K. Rowling?

- Gandalf! :)

- Care credeți că sunt "ingredientele" care au stat la baza imensului succes al cărților Harry Potter?

- Imaginația, imaginația, imaginația.

- Cum ați luat contact cu fenomenul Harry Potter și care au fost primele impresii?

- Cu fenomenul Harry Potter m-am întâlnit în subsolul marii librării din Champs Ellysee. Auzisem firește de succesul Potter, citisem despre apariția micului vrăjitor cu ochelari rotunzi și semn în frunte, dar nu avusesem ocazia să pun mâna pe cărțile lui J.K. Rowling. Intru în librăria mea preferată, cobor la subsol, ca de fiecare dată când mă duc la Paris și dau peste un spectacol încântător: o mare nesfârșită de capete, oameni tineri, copii, dar și oameni vârstnici. Toți stăteau pe podea cu cea de a doua carte Harry Potter în mână - librarul, conform unei vechi uzanțe, își făcea astfel reclamă, cititorii începeau să guste paginile, chiar acolo în librărie, unii scormoneau în buzunar, după mulți, mulți franci (fiindcă prima ediție e de lux, prețul ei este piperat), alții, molipsiți, se pregăteau deja pentru revenire. Rowling avea succes vizibil. Am scos oftând banii, am cumpărat traducerea, am citit-o în cursul serii: o

minune de poveste, cu personaje delicioase, cu aventuri care mai de care mai năstrușnice și - amănunt important - cu o spectaculoasă și reconfortantă victorie a binelui asupra răului. La o săptămână după vizita la librăria pariziană, dau peste un exemplar din Lire - un fel de România Literară a Franței, revistă de înaltă ținută. Ei bine, ce credeți că analiza revista? Fenomenul Harry Potter! Iar o anchetă printre profesorii de limba și literatura franceză demonstra, fără putință de tăgadă, că, de la apariția pe lume a lui Harry Potter, copiii Franței s-au apucat să citească.

Mi-am cumpărat apoi primul volum Harry Potter în engleză. M-am întors în țară, am pornit și aici ofensiva potteristă, au început să apară traducerile - minunate variante în românește, făcute de Ioana Iepureanu - și iată că Harry Potter defilează așa cum se cuvine și pe străzile, aleile și, poate cândva, și pe ulițele românești.

Fenomen planetar, Harry Potter a cucerit deja inimile a sute de milioane de oameni și pot declara sus și tare că ascensiunea micului vrăjitor nu mai poate fi oprită.

- Vă rugăm să adresați câteva cuvinte fanilor Harry Potter din România.

- Potteriști din toate țările, uniți-vă!

DESCHIDE OCHII ȘI VEI VEDEA HOGWARTS

A fost odată ca niciodată... așa ar putea începe povestea lui Harry Potter.

A fost odată o lume de basm, cu castele, cu zâne bune și vrăjitori, cu creaturi fantastice... și povestea deja începe să captiveze cititorul, să îl facă să viseze cu ochii deschiși la tărâmuri fermecate. Milioane de oameni de pe tot globul au fost absorbiți de mirajul lumii în care trăiește băiețelul cu puteri magice. Cele cinci volume de până acum ale seriei au doborât toate recordurile de vânzare de carte, Harry Potter devenind o stare de spirit, un simbol, dovedind tuturor scepticilor că oamenilor le place să viseze.

Pornind de la această idee, acum aproape un an am decis să creăm și noi, în România, un spațiu virtual fermecat, să încercăm dezvoltarea unei comunități Harry Potter românești.

Așa a luat ființă "Lumea lui Harry Potter" (www.harrypotter.as.ro), un site care vă lansează invitația de a visa alături de noi.

Am creat, astfel, pornind de la subiectul cărților scrise de J.K. Rowling, o serie de concursuri care îmbină cunoștințe extrase din subiectul cărților cu informații din alte domenii: geografie, matematică, logică, istorie, fizică. Biblioteca Harry Potter, secțiunea Știrilor, Concursul Premianților și alte concursuri online, Turnirul Aspiranților, forumul și chat-ul sunt doar câteva oferte adresate fan-ului vizitator.

Cele trei concursuri lunare cu premii asigurate de sponsorii noștri (Editurile ALL, Litera Internațional și Andreco) se bucură de o concurență deosebit de acerbă, fiecare premiu fiind foarte disputat.

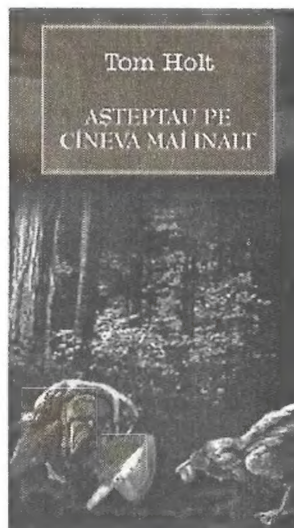
Teste Harry Potter, dar și de geografie, latină și engleză, teste tip ECDL și probleme de logică, prinsori on-line cu Ludo, întrebări cu multe variante de răspuns, confruntări între cele patru Case, introducerea știrilor constituie principalele modalități de a câștiga puncte, de a deveni unul dintre Campionii noștri.

Vă invităm să intrați alături de noi în această lume de basm:

www.harrypotter.as.ro

NU ÎNĂLȚIMEA CONTEAZĂ

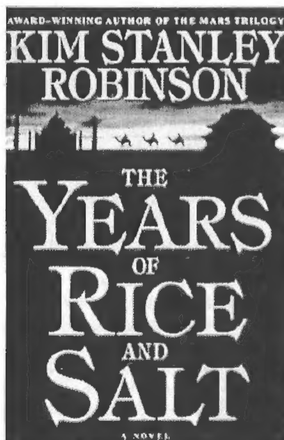
Așteptau pe cineva mai înalt - Tom Holt

Aventura pornește de la întrebarea - ce s-ar întâmpla dacă o persoană de treabă ar pune mâna pe "Inelului Nibelungilor"? Un tânăr amețit și inofensiv reușește să dea cu mașina peste un bursuc.

Care bursuc se dovedește a fi Ingolf, ultimul uriaș - posesorul Inelului Nibelungilor. În disperare de cauză (e pe moarte) Ingolf îi dă lui Malcom Inelul și odată cu el controlul asupra întregii lumi și o grămadă de belele absolut inutile cuiva care doar vrea să fie lăsat în pace. Împreună cu Inelul, Malcom mai primește în dar și o grămadă de dușmani - care mai de care mai bine intenționați. Toată gașca este condusă de Wotan și compusă din zei mai mari sau mai mici care transformă cartea într-o premisă foarte bună pentru umor mult și bun și cunoașterea rapidă a lumii basmelor germane.

Iar dacă promisiunea câtorva ore de relaxare nu vă atrage, iar laudele mele la adresa cărții - o adăugire obligatorie la biblioteca oricărui fan Pratchett- nu au efect atunci ar fi bine să nu vă luați după această recenzie. Convingeți-vă singuri, citiți-l pe Tom Holt. Aaaa... și era să uit... De unde și până unde "Așteptau pe cineva mai înalt"? Ei bine, se pare că zeii nu mai sunt ce au fost, iar eroii moderni au tendința de a fi mai scunzi. Pur și simplu, așteptau pe cineva mai înalt.

THE YEARS OF RICE AND SALT

Trebuie să recunosc că pentru mine numele de K.S. Robinson a fost până acum ceva timp sinonim cu un singur lucru - trilogia marțiană. După un asemenea tur de forță, o scriere devenită clasică, nu mă așteptam la o carte asemeni "The years of rice and salt".

Dacă în trilogia marțiană punctul de plecare era întrebarea "Ce va fi?", volumul de față pornește de la întrebarea "Ce ar fi fost dacă?". Astfel Robinson se întoarce undeva în trecut și își alege un punct pe care-l consideră esențial pentru istoria întregului glob. Apoi se apucă și construiește cu migală o scriere deosebită.

Tema aleasă de Robinson nu este originală. Nici măcar modul de construcție a poveștii, dar autorul reușește să cuprindă o întreagă lume între copertile unei cărți.

"The Years of Rice and Salt" poate fi privită ca o colecție de zece cărți, fiecare un mic giuvaer în sine. Fiecare dintre cele zece părți urmărește cronologic istoria acestui Pământ alternativ prin ochii unor personaje care se reîncarnează mereu împreună.

Totul începe de la epidemia de ciumă care a lovit Europa și extermină 99% din populația europeană, lăsând continentul gol și dezolant. Primul prin ochii căruia descoperim această stranie lume este Bold, un soldat din armata lui Temur Khan.

Dacă i se poate reproșa ceva lui Robinson este că personajele, deși sunt reîncarnate, sunt greu de urmărit și de identificat, iar firul temporal este uneori greu de urmărit din cauză că este folosit un alt calendar.

De la un războinic mongol care descoperă China, la colonizarea Franței de către mauri, de la descoperirea Americii de către chinezi, la un război mondial între forțele islamului și restul lumii - "The Years of Rice and Salt" își poartă cititorul într-o călătorie absolut fascinantă. Cartea reușește să pună pe gânduri și se lasă foarte greu din mână.

Finalul îl lasă pe cititor dorind să afle mai mult, să cunoască mai mult din această istorie alternativă fascinantă, în care Robinson a dorit să oglindească propria noastră lume. O lume care în ciuda defectelor sale, poate să fie privită cu optimism - dacă vezi că toți copii sunt fericiți, atunci poate totul are să fie bine până la urmă...